

BURMESE
CLASSIC

အာရီနာ

| ပုစီးကုန်း |

သိင်္ဂါရေပြန်ဒီ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၄၂/၂၀၆၆ (၅)

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၅၆/၂၅၀၄ (၇)

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအေးသိန်း (မောင်ညိုအေး-ပန်းတော)

ဆိပ်မက်နန်းစာပေနှင့် အနုပညာ

တိုက်-၂၅၊ အခန်း (၃၀၄)၊ ဘိဘလောက်၊

ယုဇနဥယျာဉ်မြို့တော်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်အပုံးပုံနှိပ်တိုက်

ဦးအောင်မြင့်သိန်း (ဝမ်ဥပဌ) အင်ကြင်းမြိုင်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် (၁၄၇)၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ်

၂၀၀၄-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ။

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ - ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

သိင်္ဂီရမြန်မာ

ဒို့တာဝန်အရေသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး၊ ဝန်ခံရိုး အဆုံးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပတ်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား၊ မြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ★ နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ ရေးကွက်စီးပွားရေးနှင့် ပိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းဆောင်ရည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- ★ အမျိုးသမီး၊ ဓာတ်ဂုဏ်ခြင်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ ချီးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး

BURMESE
CLASSIC

မမာဇီဒီနာ (ပုတီးကျမ်း)

သိင်္ဂီရမြန်မာ

သုရဲကောလိဝါပေတိက

“အဝေးဆုံး...”

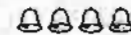
အနော်မာ ကမ်းမှာတော့
ယသော်ဇယာ လွမ်းကျန်ခဲ့မယ်။
ပြန်လှည့်ကာအသွား မဖျက်ပါရစေနဲ့
ကဏ္ဍက ဖွားဖက်တော်ရယ်...
ချစ်တာ သိပေမယ့်
သစ္စာရှိရာ ရှေ့လမ်းပေမို့
မေ့စတမ်းကွယ် တာရှည်ကြည်
ပါရမီဖြည့် ကျန်ပါကွယ်...
သံသရာနယ်က ရုန်းအထွက်။

ကြာချည်လုပ်လွမ်းတုန်းမှာပဲ...
ယာယီဇာတ် တစ်ခန်းဆုံးပြီပေါ့...
ပန်းကုံးနှယ် သစ္စာဆင်ဖို့ ခရီးသွားမှာမို့
စည်းခြားကျန် မျှော်... မျှော်... ကာနဲ့
ယသော်ဇယာ တစ်သက်လွမ်းစေမယ့်
အနော်မာ တစ်ဖက်ကမ်းကို
(ကဏ္ဍကရယ်...) လှမ်းတော့ သွက်သွက်...။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ခါထုတ်၍သာ ရစတမ်းဆိုလျှင်...
ရင်မှဝေဒနာကို ခါထုတ်ပစ်လိုက်ချင်၏။
ဖြူ တစ်ကောင် ခါထုတ်လိုက်သည့် ဆူးများပမာ
ကိုယ့်ဝေဒနာက တစ်ပါးသူကို
အန္တရာယ်ဖြစ်မှာတော့ မလိုလားမိပြန်။
အန်ထုတ်လိုက်မှ ပေါ့ပါးသွားမည် ဆိုပါက၊
ရင်ထဲမှ ခံစားမှုတို့ကို အန်ထုတ်၍ရချင်ပြန်သည်။
ဒီ ဝမ်း ငှက်တစ်ကောင်အန်ထုတ်လိုက်သည့်
ပစ္စည်းနှယ်သာ တန်ဖိုးရှိနေစေချင်တာလည်း
အမှန်ပင်။

သုရဲကောင်းစာပေတိုက်

လမ်းကိုချိုးကွေ့လိုက်ပြီး မြို့နယ်တရားရုံးမှာ ကားထိရပ်
လိုက်သည်။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီးမှ မဆင်းသေးဘဲနှင့် သူ့မျက်နှာကို
မြန်ဒီကြည့်လိုက်၏။ မြန်ဒီ၏ မျက်ဝန်းမှစကားတို့ကို သူသိနေရင်း
အကြည့်လွှဲကာ ကားရှေ့တူစုသို့ပို့သည်။

“ဘာလဲ ညီ၊ မဆင်းဘူးလား”

မြန်ဒီသည်လိုမေးမည်ကို သူကြိုတင်ခန့်မှန်းပြီးသား။ သက်
ပြင်းကိုချလျက် မြန်ဒီ၏မျက်နှာဆီကို အကြည့်ရောက်သည်။ သူ့မျက်
နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေဆဲ မြန်ဒီ၏မျက်ဝန်းတွေနှင့် အကြည့်ဆုံ၏။

“ညီ မဆင်းချင်ဘူး နဒီ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

သူ့အသံက အားပျော့တိုးလျနေမည်ထင်သည်။ ကား စီယာ ရင်ပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်ကိုတင်ရင်း ကိုယ့်ကိုဖြေလျှော့ချလိုက်မိ၏။

“ညီသိပ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေလားဟင်”

လေကိုတစ်ဝှေ့လိုက်မိပြန်သည်။ သူ့မြန်မာ့ကိုဘာမှ ပြန်မဖြေမိ။ ကိုကိုကို ဒီနေ့စီရင်ချက်ချတော့မည်ဆိုတာ သိထားပြီပဲ။ အပြစ်မှ လွတ်စရာလမ်းမမြင်။ အနည်းဆုံး ထောင်သုံးနှစ်ကျမှာ သေချာနေတာ သူ့အသိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုထောင်ကျတော့မည်ဆိုသည့် အသိစိတ်က သူ့နှလုံးသားကို နှိပ်စက်ခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်။ ကိုကိုအတွက် သူ့ယူကျွေးမရဖြစ်ရတာ ဘာသာအသိဆုံး။ တစ်သက်လုံးမေ့လို့ရနိုင်စရာ မရှိတော့သည့်အဖြစ်။ စင်စစ် ကိုကို ထောင်ကျနိုင်ဖို့အတွက် သူက သက်သေတစ်ဦးအဖြစ် အစစ်ခံခဲ့ရသေးသည်လေ။ အခြားသက်သေ အထောက်အထား၊ အမှုသွားအမှုလာအရ ကိုကိုပြစ်မှုဒဏ်ခံရဖို့ အသေ အချာဟု မြန်မာ့၏ရှေ့နေက ပြောခဲ့သည်ပဲ။

“ခဏဆင်းပါဦး ညီရယ်၊ အချုပ်ကားကလဲ အခုချိန်ဆိုလာမှာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ညီ ဖေဖေတို့ကလဲ အချုပ်ကားရောက်ပြီးမှ လာတတ်တာပဲ”

အပြင်ကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်တော့ တရားရုံးဝန်းကျင်

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

မှာ လူရှင်းနေသေးတာ သူတွေ့သည်။ ရုံးချိန် မရောက်သေးသဖြင့် စည်စည်ကားကားသွားသွားလာလာ မရှိသေး။ အောက်ထပ်ရုံးခန်းပင် တံခါးဖွင့်နေဆဲ ရှိသေး၏။ ရုံးအောက်ထပ်ဆက်လျက်မှာ ဖွင့်ထားသည့် လွှက်ရည်ဆိုင်မှာမူ နှစ်ဝိုင်းသုံးဝိုင်းလူရှိနေပြီ။

“လာပါညီရာ၊ နဒီတစ်ယောက်တည်း ကြောင်နေမှာစိုးလို့၊ တစ်ခုခု လိုက်သောကံ၊ ခဏနေမှပြန် ဟုတ်လား...”

“ဆင်း...ဆင်း၊ ညီခဏထိုင်ပေးမယ်”

လေ့ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း သူပြောသည်။ လွှက်ရည်ဆိုင်မှာ ယောက်ျားတွေချည်းမို့ မြန်မာတစ်ဦးတည်း ထိုင်နေရာမှာသူ စိုးရိမ်ရင်းပြောသည်။ သူ့စကားကြောင့် မြန်မာမျက်နှာရှင်ပျသွားတာ တွေ၏။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး မြန်မာဆင်းသည်။ ကားတံခါးတွေကို အော်တိုခလုတ်နှိပ်၍ ပိတ်လိုက်ရင်း ကားပေါ်မှသူဆင်းလိုက်၏။

“နဒီကို ညီစိတ်နာနေလား”

ကားခေါင်းကိုတွေ့ပြီး အနားရောက်လာသည့် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ကာ မြန်မာမေသည်။ ခေါင်းကိုညင်သာစွာ သူယမ်းခါပြလိုက်၏။

“မြန်မာဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ သူများမိသားစုညီအစ်ကိုတွေကြား နာဝင်ပြီး ခလောက်ဆန်လိုက်တာ မိသားစုအားလုံး ပြိုကွဲသွားပြီး

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

အစ်ကိုလုပ်တဲ့လူက ထောင်ကျတော့မှာတဲ့... အဲဒီလို ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောနေတာ ညီလဲအသိပဟာ”

“ပတ်ဝန်းကျင်ကဘာမှ သေချာမသိဘဲ ပြောတာပြောပါ စေပေါ့ နဒီရာ...”

တရားရုံး အဝင်ပေါက်ဆီဦးတည်လျှောက်သည်။

“ပတ်ဝန်းကျင်စကားတွေကြောင့် နဒီကို ညီစိတ်ကုန်သွားမှာ စိုးလို့ပါ”

မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည့်စကား။

“ညီ နဒီစိတ်ကို သိနေတာပဲ၊ မှန်တာကို မလျှော့ဘဲ လုပ်ကို လုပ်ရမှ ကျေနပ်တာ၊ အခုကိစ္စမှာ ဒီလောက်ကြီးဖြစ်သွား လိမ့်မယ်လို့ ညီ မတွေးခဲ့မိတာလဲ ညီအမှားပဲ၊ ညီက နဒီကို အမှုမဖွင့်ဖို့ ဇွတ်ပြော သင့် တားသင့်တာ”

“ညီက အမှုမဖွင့်ဖို့ နဒီကိုတားသေးတာပဲ”

မျက်နှာဆီအကြည့်စရာရင်း ဆိုသည်။ အုတ်လှေကားတစ်ထစ် စိတ်ကို ကျော်လျက် သမတလင်းခင်းထားသည့် ရုံးအဆောက်အအုံ အောက်ထပ်ကိုဝင်သည်။

“အဲဒီတုန်းက ညီအတင်းအကျပ်မတားမိဘူး”

“ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် သိတယ်ညီ၊ ညီအဲဒီလိုတားရင်လဲ နဒီနဲ့ ညီကွဲရင်သာကွဲသွားကြမယ်၊ နဒီနားထောင်မိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ရုံးအောက်ထပ် လွှက်ရည်ဆိုင်ဆီ ဦးတည်လှမ်းရင်းမြန်နီ ပြောလိုက်သည်။

မြန်နီမျက်နှာဆီသို့ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိပြန်၏။

“အမှန်တရားတစ်ခုအတွက်တော့ ဘာကိုပဲစွန့်လွှတ်ရ စွန့် လွှတ်ရ နဒီစွန့်လွှတ်ရတယ် ညီ၊ အပြစ်တစ်ခုခုလုပ်ထားတဲ့ လူတစ် ယောက် အပြစ်တစ်ခုခုထိုက်တာနဲ့တဲ ဒဏ်ကိုတော့ သူခံရမှ နဒီကျေနပ် နိုင်မယ်၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်စိတ် မမွေးနိုင်ဘူး ညီထင်ရင်လဲနဒီခံဖို့အသင့်ပဲ”

လွှက်ရည်ဆိုင်လေးထဲ နှုတ်ကလာပြီးတဲခါးပေါက်နားမှ ခုံမှာ ဝင်မထိုင်ခင် မြန်နီက သူ့စကားကိုအဆုံးသတ်သည်။

“ထားပါတော့ နဒီရာ၊ ပြီးတာတွေလဲပြီးပြီပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီကျတော့ ကိုကိုကိုသံယောဇဉ် ဘယ်ပြတ်ပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေတို့ မေမေတို့မျက်နှာကို ညီမကြည့်ရဲဘူး၊ သက်သေလာထွက်တဲ့နေ့က ဆေဖေတို့ မေမေတို့ညီကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်ဟာညီကို အရမ်းနာကြည်း နှိုးတီးနေတဲ့ အကြည့်မျိုးဆိုတာ ညီသိတယ်၊ ကိုကိုကတော့ ညီကို အစိမ်းလိုက်ဝါးစားချင်နေသလိုပဲ”

မြန်မာ့နက်(စ်)ကော်ဖီခါးခါးနှစ်ခွက်ဟု မှာသည်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်က ရေနွေးကြမ်းကရားကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး အကြမ်းပန်းကန်ထဲမှာ ထည့်ရင်း...

“ညို့ကို သူတို့ဒီလောက်မုန်းသွားတာ နဒီကြောင့်လို့တွေးပြီး စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး ညို့၊ ညို့ကို အမွေပြတ်ကြော်ဖြာထည့်တာ ဖတ်ရတုန်းကလဲ နဒီတော်တော်လေးခံစားလိုက်ရတယ်၊ နဒီကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာပါလားလို့လေ...”

သူ မြန်မာ့ကိုဘာမှ ပြန်မပြောမိ။ မြန်မာ့ထည့်ပေးထားသည့် ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်ကိုကောက်ယူပြီး မော့သောက်လိုက်မိသည်။

“ကော်ဖီမြန်မြန်သောက်ဦး ညို့ ပြန်ပါရစေတော့ နဒီ၊ တော်တော်ကြာ အချုပ်ကားရောက်လာတော့မှာ၊ အချုပ်ကားပေါ်က လက်ထိပ်တန်းလန်းနဲ့ ဆင်းလာတဲ့ကိုကိုကိုလဲ ညို့မကြည့်ရက်ဘူးကိုကို ဘေးနားကငိုတော့မလို့နဲ့ ကပ်လိုက်လာမယ့် မေမေတို့မျက်နှာကိုလဲ ညို့မကြည့်ရဲတာ အမှန်ပဲနဒီ”

ကော်ဖီခွက် ရှေ့ရောက်လာတော့ သူမြန်မာ့ကို ကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“အမွေဝါဒဟာ အမြဲနှုံးနိမ့်တတ်တယ်၊ အင်အားနဲ့အနိုင်ယူ

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ကျင့်မှုဟာ ရေရှည်မအောင်မြင်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အသိကိုညို့ကိုကိုထောင်ကလွတ်လာရင် သိသွားမယ်ထင်ပါတယ် ညို့၊ အဲဒီအသိသူရဲထဲရောက်လာရင် သူကိုထောင်ကျအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ မြန်မာ့ဆိုတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူကျေးဇူးတင်ချင် တင်နေမှာပါ”

ခနဲပြုံးနှင့် ပြောလိုက်သည့်စကား။

ကော်ဖီခွက်ထဲမှ ဇွန်းကိုယူပြီး သူမွေ့နေလိုက်သည်။

သည်နေ့ကိုကိုကို စီရင်ချက်ချတော့မည့်နေ့ပါလားဟု သတိထားမိရင်း ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူဝေနေမိသည်မှာတော့ အမှန်ပင်။

၁၁၁၁၁

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

အဆိုပါ (၁)

(၁)

ခြံထဲကို ဂျစ်ကားထိုးဝင်လာသည်နှင့် ကိုကိုတို့ကားမှန်း သူ သိလိုက်သည်။ အော်သံဟစ်သံဆူညံပြီး ကားကဆင်ဝင်အောင်မှာ ထိုးရပ်၏။ သင်္ကြန်အတက်ညနေဖို့ ကိုကိုတို့ အစွမ်းကုန်ပျော်ဖြူးလာ ကြပြီဟု သူသိလိုက်သည်။ အိမ်ပြတင်းမှရပ်ကြည့်နေရာက အိမ် အောက်ထပ်ကို သူဆင်းလာခဲ့သည်။ ဘုရားခန်းမှ မေမေဘုရားဝတ်ပြု ခုတ်သတိရရင်း ကိုကိုတို့ကြောင့် အာရုံပျက်သွားမလား သူတွေးမူ ခဲ့၏။ အောက်ထပ်ရောက်တော့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ရင်း ဘာဂျာတံ ခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူတံခါးဖွင့်တာ လှမ်းမြင်တော့ အိမ်ဖော် ကောင်မလေးက တံခါးဖွင့်ဖို့မလာတော့ဘဲ မီးဖိုချောင်ထဲပြန်ဝင်သွား

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

တာ သူတွေ၏။ ကိုကိုနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေက အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်
နောက်ပြောင်နေကြဆဲ။ သံတံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး သူထွက်လာတာကိုမြင်တော့
သူ့ဆီကိုအာရုံရောက်ပြောင်းသွားဟန် တူသည်။

“ညီညီဘယ်မှ မလည်ဘူးလား”

“ညီညီဇော်မင်း တရားထိုင်နေတာလား”

“ဒီသင်္ကြန် ဘုန်းကြီးမဝတ်ဘူးလား ညီညီဇော်”

ကိုကို၏ သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် သူ့ကို
လှမ်းနောက်ရင်း နှုတ်ဆက်သည်။ သင်္ကြန်တစ်တွင်းလုံး သူဘယ်မှ
မလည်တာ ကိုကိုပြောပြလို့သူတို့ သိနေကြဟန်တူသည်။

“ဘယ်မှ မလည်ဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

ဟု သူက ပြောရင်းပြန်ပြုံးပြနေလိုက်သည်။

“ဘီယာလေး ဘာလေးချမလား၊ ပါသေးတယ်ကွ”

“တော်ပါပြီ”

ဘီယာဘူး မြှောက်ပြပြီး လှမ်းအော်သော ကိုကိုသူငယ်ချင်း
ကို သူကပြုံး၍ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

“ဒီကောင်က မေမေတို့နဲ့အတူ ဥပုသ်စောင့်ထားလား မသိဘူး
ကွ၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ သီလကျိုးနေပါဦးမယ်”

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

ကိုကို ဝင်နောက်ရင်း ကားဆီမှခွာပြီး သူ့ဘေးရောက်လာ
သည်။ ရေစိုရွှဲနေသည့် ဂျာကင်အင်္ကျီကို ချွတ်ကာကိုကိုက သူ့ကို
လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ပြန်မယ် အောင်မျိုးဇော်၊ မနက်ဖြန်မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
မှာ ဆုံမယ်”

“ပြန်မယ် အောင်မျိုးဇော်”

ကိုကိုကို နှုတ်ဆက်ရင်း ကားထွက်သွားတော့ ကိုကိုကသူ
ခန်းကို လှမ်းဖက်သည်။

“ကိုကို သိပ်မူးနေလား”

“ရတယ် ညီ၊ အရမ်းတော့မမူးပါဘူး၊ ဘီယာနည်းနည်း
သုံးသွားတယ်”

လျှာလေးအာလေးပြောရင်း ကိုကိုအိမ်ထဲသို့ဝင်ရန် သူပခုံးကို
ထပ်ပြီးလျှောက်သည်။ ခြေလှမ်းတွေက မမှန်ချင်တော့။ ဘီယာရှိန်က
အော်တော်လေး များလာပြီထင်သည်။

“အိမ်ပေါ်တက်ရအောင်ညီ၊ ကိုကိုအခန်းထိ တွဲပေးပါဦး”

အပေါ်ထပ် လှေကားဆီသွားပြီးမှ သူကသတိရပြီး ရပ်သည်။

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ခဏနေဦးကိုကို၊ တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေစိုနေတယ်၊ ညီအ
ဝတ်လဲပေးမယ်၊ ရေစိုကြီးနဲ့ ကိုကိုဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

ပြောရင်း အောက်ထပ်ဆက်တီရှိရာ ခေါ်သွားသည်။

“ဒီမှာ ခဏတိုင်ကိုကို”

ဆက်တီတစ်လုံးပေါ်မှာ ကိုကိုကိုတွဲရင်း နေရာချပေးလိုက်
၏။ ကိုကိုကို ကြည့်လိုက်တော့မှ မျက်လုံးတွေ မဖွင့်နိုင်တော့၊
ကိုကိုကို ထားခဲ့ကာ အပေါ်ထပ်ကို သူခပ်သွက်သွက်တက်ပြေးသည်။
ပြီးတော့ သူ့အခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော ကိုကိုအခန်းထဲကို ဝင်ကာ
အဝတ်အစားတွေကို ယူသည်။ ပြီးမှ အောက်ထပ်ကိုပြန်ဆင်းလာခဲ့
၏။

“သမီး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ကိုညီ”

အိမ်ဖော်မလေးက ထွက်လာရင်း မေးသည်။

“ရတယ်... ရတယ်၊ ငါ့ကိုကိုကို အဝတ်အစားလဲပေးလိုက်
မယ်၊ ပြီးမှ ဒီရေစိုနေတဲ့ အဝတ်တွေကို နင်သိမ်းပြီး လျှော်လိုက်
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

အိမ်ဖော်မလေး မီးဖိုချောင်ထဲပြန်ဝင်သွားတော့ အဝတ်အစား
လဲပေးရန် ကိုကိုကိုကြည့်လိုက်သည်။

ကိုကို လူမှန်းမသိတော့။

သူသာလျှောက်လည်နေလို့ အိမ်မှာမှမရှိခဲ့လျှင် ကိုကို သည်
အတိုင်းအဝတ်အစားရေစိုနှင့် အိပ်ပျော်သွားမည်လား တွေးသည်။
အမေကလည်း ဘုရားခန်းထဲမှာမို့ သိမည်မဟုတ်။ အပေါ်ထပ် သူ့အ
ခန်းကို တန်းတက်သွားလျှင် အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကလည်း ကိုကို
အခန်းထဲဝင်ရဲမည် မဟုတ်သဖြင့် အဝတ်အစားအစုံတွေနှင့် ဆိုတာမသိ
နိုင်။ ကိုကိုတော့ ဒုက္ခကောင်းကောင်းရောက်တော့မည်ဟု တွေးနေမိ
သေးသည်။

ကိုကိုခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မနိုင်မနင်းမရင်း အဝတ်အစားတွေ
လဲပေးနေစဉ် အပေါ်ထပ်မှ မေမေဆင်းလာသည့် ခြေသံကိုကြားရ
သည်။

“ညီ နင့်ကိုကို မူးနေပြီမဟုတ်လား”

သူ မေမေဆီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ဘာမှပြန်မပြော
တိရုပ်တစ်ထည်ကို ကိုကိုခေါင်းမှ စွပ်ချပေးနေလိုက်သည်။

“သားကြီးကအမြဲ အလွန်အကျွံချည်းပဲ၊ သူများတွေလို

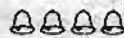
သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

တော်ရုံတန်ရုံ မဟုတ်ဘူး၊ အစွန်းထွက်လွန်းအားကြီးတယ်။ သောက်ရင်လဲ အလဲအကွဲ၊ ပျော်ရရုံ ဘယ်တော့မှ မသောက်ဘူး၊ သူ့အကျင့်ကိုယ်က ဘယ်ဟာဖြစ်ဖြစ် အလွန်အကျွံချည်းပဲ”

မေမေက တဖျစ်တောက်တောက်လုပ်ရင်း အနားရောက်လာသည်။

“သိပ်မူးတာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ မေမေ၊ ကိုကိုက ညှိတ်ဒုက္ခပေးချင်လို့ မူးချင်ယောင်ဆောင်နေတာဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ၊ ညှိတ်ဒုက္ခပေးနေကျ”

မေမေစိတ်ပူစိုး၍ စကားကိုဖော့ကာ သူကဖြေပြီးပြောသည်။ မေမေကတော့ဘာမှ ပြန်မဖြေတော့ဘဲ မီးဖိုချောင်ဆီထွက်သွားတော့၏။ အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ ကိုကိုခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မနိုင်တနိုင်နဲ့ သူ့ဆွဲထူမလိုက်သည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၂)

“ညှိကိုပဲခိုင်းတာ ပိုစိတ်ချရမယ်ထင်တယ် ဖေဖေ၊ ညီက လိုက်လျောညီထွေ အားလုံးနဲ့ အဆင်ပြေအောင်လဲ ဆက်ဆံနိုင်တာပဲ၊ သားက မထင်ရင် မထင်သလို...”

မနက်အစောကြီး ဘုရားတတ်နေကျ မေမေ့ကိုဘုရားပို့ပြီး ဘုရားမှအပြန် ထမင်းစားခန်းဆီမှ ပျံလွင့်လာသည့် ကိုကိုအသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်ပြီးအိမ်ထဲသို့ သူတို့ဝင်လာတာ ကို သိချင်စွာ သိမည်။ ဒါမှမဟုတ်သိလို့ပဲသူ ကြားအောင်တမင်ပြောလေသလားမသိ။ တာဝန်တစ်ခုခုကို ဖေဖေပေးတိုင်း ကိုကိုက သူ့အပေါ်သာလွှဲချတတ်တာ သူ့အသိဆုံး။ အခုလည်း ဖေဖေက ကိုကိုကို တစ်ခုခုခိုင်းနေပြီဆိုတာ နားလည်လိုက်၏။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“မောင်မျိုးမင်းက အကြီးဖြစ်နေပြီ၊ အကြီးလို မနေဘူး၊ တကယ်ဆို မင်းကအငယ်ကိုညွှာရမှာ၊ တစ်ခုခုဆို ညှိကိုပဲ မင်းခိုင်းချင်တယ်၊ အခုသူမှာ ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေ၊ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ချာချာလည်နေတာ”

“အဲဒါတွေကို ဖေဖေနဲ့တွဲပြီး ကျွန်တော်လုပ်ပါမယ် ဖေဖေ၊ နယ်ကိုတော့ ညှိကိုလွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော် မသွားပါရစေနဲ့”

ကိုကိုစကားအဆုံးသူတို့ သားအဖ ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်လာသည်။

“ဘာလဲအဖေကြီး ညကပြောတဲ့ ဆန်စက်ကိစ္စပြောနေတာလား”

ဟု မေးရင်း မေမေကဖေဖေဘေးမှ ဝင်ထိုင်သည်။

“အေးလေ အဲဒါပြောနေတာ မင်းသားကြီးက သူမသွားချင်ဘူးတဲ့၊ ညှိကိုပဲ လွှတ်ပါတဲ့”

မေမေက ကိုကိုကိုလှမ်းကြည့်ရင်း...

“မင်းကလဲ ဘာမှဖိစီးစီးလုပ်ချင်တာ မရှိဘူး၊ သားငယ်ကိုချည်းခိုင်းဖို့ တွေးနေတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“မဟုတ်ပါဘူးမေမေရာ အခုကိစ္စက ညှိနဲ့မှအဆင်ပြေမှာပို့ပါ၊ ညှိက မသွားချင်ဘူးဆိုရင် သားသွားမယ်၊ ကဲ... ညှိသဘောကိုမေး”

သူကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ကိုကိုကပြောသည်။

“သားငယ်က ဘယ်တုန်းက သာအလုပ်မဆိုငြင်းဖူးလို့လဲကွ၊ မငြင်းမှန်းသိတိုင်း မင်းပြောပြန်ပြီ”

ဖေဖေက ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ပြောမနေပါနဲ့တော့ ဖေဖေရာ၊ ကိုကိုက ရန်ကုန်ကနေ ဘယ်မှခွာချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ညီပဲသွားပါမယ်၊ ဟိုတစ်ခါ ဖေဖေပြောပြဖူးတဲ့ ဆန်စက်ကိစ္စမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သား၊ သိပ်မကြာပါဘူးကွာ၊ တစ်နှစ်မပြည့်ခင် ပြန်လာလို့ရမှာပါ၊ ဟိုမှာနည်းနည်း အခြေကျရင် ပြန်လာတာပေါ့”

“ရတယ် ဖေဖေ၊ သားဟိုမှာ လိုသလောက်နေနိုင်ပါတယ်”

“သားကြီးက ဒီအလုပ်တွေကိုတော့ ဖေဖေနဲ့ကူရမှာနော်၊ အရင်လိုအပျော်အပါး သက်သက်ချည်းလိုက်နေလို့တော့ မရဘူး”

မေမေက ကိုကိုကို ကြည့်ရင်းလှမ်းပြောသည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“သားလုပ်မှာပါမေမေ၊ ညနေတော့ လွှက်ရည်ဆိုင်ထိုင်
ပေါ့”

“ညနေလွှက်ရည်ဆိုင်က အရေးမကြီးဘူး၊ ညကို နိုက်က
လပ်တွေဘာတွေမှာ ညဉ့်နက်လို့တော့မရဘူး၊ မနက်အလုပ်နဲ့ဆိုတော့”

ဖေဖေက ကိုကိုအကြောင်းသိမို့ ဝင်ပြောလိုက်၏။

“စနေညလောက်ပေါ့ဖေဖေရာ ဟုတ်ဘူးလား”

“တွေ့လား မင်းသားအခုကတည်းက သူ့အပျော်အပါးကိစ္စ
လျှော့ဖို့ စိတ်ကူးတာမဟုတ်ဘူး”

ရယ်ကျဲကျဲပြောလိုက်သည့် ကိုကိုစကားအဆုံးမှာ ဖေဖေက
မေမေ့ကို ပြောလိုက်၏။

“မောင်ဘဦးဆီက စာလာလို့လား”

မေမေကမေးသည်။ ဦးလေးဦးဘဦးက ဖေဖေညီအရင်း၊
ဖေဖေတို့ ရန်ကုန်ပြောင်းတော့ နယ်မှာဆန်စက်တွေနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သူ၊
လူပျိုကြီးဖြစ်ပြီး စီးပွားရေးထဲမှာသာ နစ်နေသူပင်။

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်ဘဦးဆီက စာလာတယ်၊ ဆန်စက်တစ်
ခု လောက်ထပ်လုပ်ဖို့ ပြောထားတာ၊ သူတစ်ယောက်တည်းတော့
နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ လူတစ်ယောက်နဲ့ ငွေနဲ့လွှတ်လိုက်ပါတဲ့၊ အခြေတကျ

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ဖြစ်ပြီဆိုမှ ပြန်ခေါ်ပေါ့တဲ့ ပြန်ရောင်းမယ့်သူနဲ့ ဈေးတွေဘာတွေပြော
ပြီးသားတဲ့”

ဖေဖေကသူ့မိရိုးဖလာ ဆန်စက်လုပ်ငန်းကို စိတ်မကုန်။
ရန်ကုန်ပြောင်းလာတဲ့ ဦးလေးဘဦးကို ‘လွှဲခဲ့ရသော်လည်း ကိုယ်ပိုင်
ဆန်စက် ထပ်ပြီးလုပ်ဖို့ စိတ်ထဲမှာရှိနေသည်ပဲ။

“ကောင်းပါတယ်၊ ညှိကိုပဲ လွှတ်တာပိုစိတ်ချရပါတယ်၊
သွားမယ် မဟုတ်လား သားငယ်”

မေမေက သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်ရင်းမေးသည်။

“သား သွားပါမယ် မေမေ”

ဟု သူပြန်ပြောလိုက်၏။ ကိုကိုမျက်နှာကိုလှမ်းအကြည့်မှာ
ကျေကျေနပ်နပ်ပြုံးပြလိုက်တာ တွေ့သည်။

သူက မေမေအတွက် ကော်ဖီဖန်းကန်ထဲသို့ ကော်ဖီထည့်ပေး
နေလိုက်၏။

△△△△

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၃)

အဝေးက လှမ်းကြည့်လိုက်ကတည်းက မောင်မောင်၏ စပ်ပြီးပြီး မျက်နှာကို အောင်မျိုးဖော်လှမ်းမြင်ရသည်။ ရှေ့တူရုံမှ သူလာတာကို မမြင်ဘဲ သန်းအောင်နှင့် ကျော်ကျော်ကို အာပေါင်အာရင်းသန်းသန်းနှင့် ပြောနေ၏။

“မောင်မောင် ပြော... ပြော၊ မင်းချည်းပဲပြော”

အနားရောက်ပြီး သူ့ဆီက အသံကိုကြားမှ မောင်မောင်က သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။ သန်းအောင်နှင့် ကျော်ကျော်ကလည်း လည်ဖြန့်ကြည့်၏။

“မင်းဘယ်ပျောက်နေတာလဲ မောင်မျိုး”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

အောင်မျိုးဇော်ကို ကျော်ကျော်ကကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။
ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲယူ၍ထိုင်ရင်းမှ...

“အရင်လို တစ်နေ့ကုန်မအားတော့ဘူးကွ၊ ညီမရှိတော့
ဖေဖေအလုပ်တွေ ငါကလုပ်ပေးနေရတယ်”

ဟု အောင်မျိုးဇော်က ပြောလိုက်၏။ ပြီးတော့ အနားရောက်
လာသည့် စားပွဲထိုးကလေးကို လွှက်ရည်မှာသည်။

“ညီညီဇော် ဘယ်ကိုသွားလို့လဲ”

“နယ်ကို...”

ကျော်ကျော်သူကို သူပြန်ဖြေရင်း ရေနွေးကရားကို လှမ်းယူ
သည်။

“အလည်သွားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး မောင်မောင်ရ...၊ နယ်မှာ ဆန်စက်တစ်လုံး
တည်ဖို့ ဖေဖေလွှတ်လိုက်တာ၊ ကြာမယ် ငါ့ကိုလွှတ်တာ ငါ့မသွားချင်
လို့ ညီကို သွားခိုင်းရတာကွ၊ ငါက နယ်မသွားချင်တဲ့လူဆိုတော့
ရန်ကုန်က အရင်ညီလုပ်တဲ့ အလုပ်တွေ ဝင်လုပ်ပေးနေရတာပေါ့”

စကားဆုံးတော့ ငဲ့ထားပြီးရေနွေးကြမ်းကို မော့သောက်
လိုက်သည်။ စားပွဲထိုးလေး လာချပေးသည့် လွှက်ရည်ခွက်ကို
လှမ်းယူ ကာ ရှေ့မှာချသည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ဒါတော့ လုပ်ပေါ့ကွာ၊ မင်းက အကြီးဖြစ်ပြီး ဟိုယောင်
ယောင် ဒီယောင်ယောင်လုပ်နေတာ၊ ညီညီဇော်ကတော့ တကယ့်စီးပွား
ရေးသမားကြီးကျနေတာပဲ၊ တစ်နေ့ကုန်အလုပ်ထဲမှာ နစ်လို့”

ဆေးလိပ်ကိုဖွာပြီး သန်းအောင်က ပြောလိုက်သည်။ သူဘာ
မှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ လွှက်ရည်ခွက်ကိုယူပြီး တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်
၏။

“စောစောက စကားဆက်ပါဦး မောင်မောင်၊ အဲဒါနဲ့ ထွန်း
နိုင်က ထပ်မကြိုးစားတော့ဘူးလား”

ကျော်ကျော်က ဆေးလိပ်မီးညှိရန် မီးခြစ်ကို ကောက်ယူရင်း
မောင်မောင်ကို မေးသည်။

“ဟာ... ဘယ်မကြိုးစားဘဲ နေမလဲ၊ ထွန်းနိုင်က မေသို့
ကို အရမ်းချစ်တဲ့ဟာ”

“နေပါဦး မောင်မောင်၊ အခုသူတို့က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီကောင်တွေ ပြတ်သွားကြပြီလေ၊ မင်း မသိဘူးလား
မောင်မျိုး”

ကျော်ကျော်အမေးကို သူခေါင်းယမ်းပြီးဖြေသည်။ တကွ
သိုလ်မှာတုန်းက တတွဲတွဲနှင့် မခွဲနိုင်မခွာရက် နေခဲ့ကြသူတွေ။ အခု
ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာပါလိမ့်ဟု သူတွေးသည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“မေသူက လွယ်လွယ်ကူကူ မေလိုက်ပါတော့၊ သူ့အိမ်က ပေးစားတဲ့သူကို ယူတော့မယ်ပြောတာ၊ ပထမနောက်နေတယ်ထင်တာ တဲ့၊ နောက် အတည်ပြောမှန်းသိတော့ အိမ်ကစွတ်ပေးစားရင်လဲ ခိုး ပြေးကြမယ်ပေါ့ကွာ၊ သူကြိုပြီး ငွေစုထားတာ၊ စီစဉ်ထားတာတွေ ထွန်းနိုင်က မေသူ့ကိုပြောပြတာပေါ့”

“ထွန်းနိုင်က သူ့အစီအစဉ်နဲ့ ကျိတ်လုပ်ထားတာပေါ့”
ကျော်ကျော်ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်က သူ့စိတ်ကူးနဲ့ သူ့စီစဉ်ထားတာ ပေါ့ကွာ၊ မေသူ့အိမ်က သဘောမတူရင် အတူနေဖို့ ဆိုပြီးကြိုစီစဉ် ထားတာ”

“ပြောပါဦး၊ မေသူက မလိုက်ဘူးလား”

“မလိုက်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး၊ မောင်မျိုးရေ... ထွန်းနိုင်ကို မချစ်တော့လို့ သူ့စိတ်နဲ့သူ ဆုံးဖြတ်တာတဲ့၊ အိမ်က ပေးစားတဲ့သူကို ယူဖို့လဲ သူ့ကိုအိမ်က အတင်းစီစဉ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူကယူသင့်တယ် ထင်လို့ သူ့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်တာတဲ့”

“သေရောကွာ...”

“အဲဒီလိုပဲ ပြောလား”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“အေးပေါ့ကွ၊ အဲဒီမှာတင် ထွန်းနိုင်တစ်ယောက် အသည်း ကွဲရတော့တာပဲ”

စကားကိုဖြတ်ပြီး မောင်မောင်က ဆေးလိပ်ကိုဖွာသည်။

“ဒီကောင်အခု မိန်းမတွေကို စိတ်မှာနေတာပေါ့”

“အူကြောင်ကြောင်ကိုဖြစ်နေတာ ကျော်ကျော်”

မောင်မောင်က ကျော်ကျော်ကို လှမ်းပြောသည်။

လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကို ပြန်မရင်း...

“မရဘူးဟေ့... ငါဆိုရင်တော့ ထွန်းနိုင်လို လျှောပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မရရတဲ့နည်းနဲ့ ယူပစ်မယ်၊ ဒါ သက်သက်ကျောသွားတာ ပဲ”

အောင်မျိုးဇော်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ကိုယ့်ကင်္ဂါ မချစ်တော့ပါဘူး၊ မေလိုက်ပါတော့ ဆိုနေမှ ဘယ်လိုယူလို့ရတော့မှာလဲ၊ မောင်မျိုးရေ”

“ကျော်ကျော်ရာ... လောကမှာ လိုချင်တာကို ရအောင်ယူ တဲ့နည်းတွေ အများကြီးပါ၊ တရားသဖြင့် ရနိုင်ရင်ရ၊ မရနိုင်ရင်တော့ တရားတဲ့နည်းပဲဖြစ်ဖြစ် အဓမ္မနည်းပဲဖြစ်ဖြစ် သုံးရမှာပဲ၊ ရဖို့တစ်ခု တည်းပဲ လိုရင်း... ဟေ့ကောင်”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“တော်... တော် မောင်မျိုးနဲ့ မဆွေးနွေးနဲ့ ကျော်ကျော်၊
ဒီကောင်က တရားစား တစောက်ကန်း၊ သူလုပ်ချင်ရာ အမြဲစွတ်လုပ်
တတ်တဲ့ကောင်”

သန်းအောင်က သူ့စရိုက်ကိုသိသူ ပီပီဝင်ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီအကျင့်က သူ့ကိုတစ်နေ့ကောင်းကောင်း ဒုက္ခပေးလိမ့်
မယ်”

ဟု မောင်မောင်က သူ့ကို ကြည့်ရင်းပြောသည်။

ဘာမှပြန်မပြောမိတော့ဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ရင်း
မီးညှိဖွာနေလိုက်၏။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖေဖေတို့မေမေတို့၏ အလိုလိုက်ခြင်း
ခံထားရကာ လိုချင်ရာအားလုံးကိုရယူနိုင်ခဲ့သော သူ့ဘဝက သူ့ကို
သည်လို စရိုက်မျိုးဖြစ်စေတာလားဟု မီးခိုးတွေမှုတ်ထုတ်ရင်း သူ့တွေး
ဖြစ်သေးသည်။

ညီညီက သူ့ကိုညှာတာပြီး အရာရာအလိုပြည့်အောင် ကူညီ
ဆောင်ရွက်ပေးနေခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း သူ့ဘဝမှာပို၍ ပြည့်စုံနေစေတာ
ဟု သူစဉ်းစားမိပြန်၏။

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၄)

တဝေါ်ဝေါ်နှင့်ရွာချလိုက်သည့် မိုးရေစက်တို့ကြောင့် မြေပေါ်
မှာဆိုင်ယွန်းလျက်နေပြီ။ ဆန်စက်ရှေ့ရှိ ကုက္ကိုင်းပင်ကြီးပေါ်မှ ကုက္ကိုင်း
ရွက်တို့ လေအရေမှာလွင့်မျောကျကြွေကုန်တာမြင်သည်။ ခြံရှေ့ပတ်
လည်မှာ တညီတညာတည်း စိုက်ပျိုးထားသော ပုဏ္ဏရိုက်တန်းသည်
မိုးရေတို့ဖြင့် စိမ်းလန်းနုသစ်လာပြန်၏။ သူရောက်စက ညှိုးခြောက်
သွေ့ရော်နေသော ဝန်းကျင်သည် မိုးသုံးလေးရက်လောက်ဆက်ရွာ
လိုက်သည်နှင့် စိမ်းစိမ်းစိုစိုရှိလာသလို။

ပူလွန်းသောနေ့သည် နိဂုံးချုပ်သွားပြီမဟု သူတွေး၏။ သူ၏
ဖို့အတွက် အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးသည် ဆန်စက်ဝင်းထဲမှာပင်ရှိသည်။

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

သေးငယ်သော်လည်း သေသပ်လှပသည့် အိမ်ကလေးမို့ နေချင်စရာ ပင် မိုးဝိုသည်းလာပြန်တော့၏။ မိုးရိပ်မိုးငွေ့ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်သည် မှိုင်းအုံ့နေသော်ငြား အပူကားလွှင့်ပြယ်သွားရလေပြီ။

ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် ကိုကိုတို့ မိသားစု၏ မေတ္တာတရားသည် သူ့ဘဝ နွေခေါင်ခေါင်အတွက် အေးမြချမ်းမြေ့မှုကို ပေးနိုင်သည့် မိုးရေစက်တွေပဲဟု သူအတွေးရောက်ပြန်သည်။

မိဘတွေ သေဆုံးသွားပြီသိရပြီး သူ့ဘဝသည် တစ်ကောင် ကြွက်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ဆည်မြောင်းဆောက်လုပ်ရာတွင် မြေတူးသမားဘဲ ဖြင့် တစ်နေရာကပင်တစ်နေရာကို ပြောင်းလျက် ဆွေမျိုးမရှိသောသူ မိဘနှစ်ပါးသည် ဖေဖေနှင့်ဆုံတွေ့ကာ ဖေဖေ၏ဆန်စက်ထဲမှာ အလုပ် အတည်တကျ ရလာခဲ့သည်။ မြောင်းဖောက်လုပ်သည့် နေရာတိုင်းမှာ ပြောင်းပြီး မြောင်းနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်း လယ်ကွင်းပြင်ထဲမှာ တဲထိုးနေခဲ့ ရသော ဘဝမှာဖေဖေ၏ ဆန်စက်ဝင်းအလုပ်သမားအခန်းမှာ နေစရာရ လာခဲ့သည်တဲ့။

သည်တုန်းက သူ့အသက်လေးနှစ်ဝန်းကျင်မှာ သည်ဆန်စက် သည် သူ့ဆော့ကစားရာ နေရာဖြစ်ခဲ့သည်။ အခု ဖေဖေထပ်ဝယ်လိုက် သည့် ဆန်စက်မှာ ယခင်ကသူ့ဆော့ကစားခဲ့ရာ ဆန်စက်နှင့် မလှမ်း

ကမ်းမှာ ထိုဆန်စက်ကိုကား ဦးလေးဘဦးက လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေခဲ့ သည်ပင်။

ဦးလေးဘဦးဆန်စက်ထဲကို ရောက်တိုင်းငယ်ဘဝသည် အရိပ်ပမာ အတိုင်းသားပြန်၍ ပေါ်လာတတ်စမြဲ။ သူ့ဒန်းလွဲ၍ စီးခဲ့ သည့် ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်အိုမှ ညောင်မုတ်ဆိတ်မြစ်တွေမှာ ယခင်က အတိုင်း။ သူ့အဖေရင်းအမေရင်းနှင့် သူတို့နေခဲ့ရာ အိမ်ငယ်လေးရှိ သည့် နေရာကတော့ ပွဲပုံတွေပုံထားတာတွေ့သည်။ ငယ်စဉ်ကလေးဘ ဝမှာပင် သူ့ကိုစွန့်သွားခဲ့သည့် အဖေ အမေအရင်း၏ပုံသည် မှန်ဝါးဝါး သာ ထင်တော့၏။ မပြတ်မသား ရုပ်ပုံများကပင် နှလုံးသားမှာ ထင်ထင်ရှားရှားဝေဒနာကို ပေးလာနိုင်သည်ကတော့ ဘာသာ နားအ လည်ဆုံး။

မိုး နည်းနည်းစအသွားမှာ သူ့အိမ်ပေါ်က ဆင်းသည်။ ဆန် စက်ထဲ ပြန်ဝင်ကြည့်ဦးမည် စိတ်ကူးလိုက်၏။

“ကိုညီ၊ ဦးလေးဘဦးက ထမင်းစားရအောင်တဲ့”

ဆန်စက်ထဲက လူလေးတစ်ယောက် မိုးထဲကသူ့ဆီပြေးလာ ရင်း သူ့အနားရောက်လာတော့ ပြောသည်။ သူက ဒီဆန်စက်ထဲက အိမ်မှာနေပြီး ဦးလေးဘဦးဆန်စက်ထဲက ဦးလေးဘဦးအိမ်မှာ ထမင်း စားသည်။

“ဆန်စက်ထဲက အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ”

“ပထမရောက်တဲ့ လှည်းရှစ်စီးတော့ ပြီးခါနီးနေပြီကိုညီ၊
နောက်ထပ်သုံးလေးစီးလောက် ကြိတ်စရာကျန်ဦးမယ်”

“မိုးဦးကျပြီဆိုတော့ လှည်းတွေက နည်းသွားပြီကွ၊ လှည်း
လမ်းပျက်တဲ့ရွာတွေက မလာနိုင်တော့ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုညီ၊ အခုလာတဲ့ လှည်းတွေက တာရီးမှာ
ခိုးမောင်းလာတဲ့ လှည်းတွေဗျ”

သူ့ မသက်မသာ သက်ပြင်းခိုးချစ်ပြန်သည်။ တာလမ်းပေါ်
မှာ မောင်းနှင်လာသည့် လှည်းတွေကြောင့် လမ်းတွေမပျက်သင့်ဘဲ
ပျက်စီးရတာ သူ့မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပင်။ နောင်ဆိုလျှင် တာလမ်းဘေး
တစ်ရွာရွာမှာစပါးတွေ စုဝယ်ပြီး ကားနှင့်သယ်ရလျှင် ကောင်မလား
အတွေးရောက်ပြန်၏။

“ကျွန်တော်သွားမယ် ကိုညီ”

အတွေးပြတ်သွားပြီး စက်ထဲက လူငယ်လေးဆီသူ့အကြည့်
ရောက်၏။

“ကိုသန်းဝင်းကို ပြောလိုက်၊ ကိုညီ ထမင်းစားပြီးမှလာ
မယ်လို့”

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ဟု ပြောကာမိုးဖွဲ့ကြားမှာ ထွက်ပြေး
သွားတာကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်၏။

ပြီးမှ ထီးကိုယူလျက် ဦးလေးဘဦးအိမ်ဆီသွားရန် သူထွက်
ခဲ့သည်။

၀၀၀၀

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၅)

ညီ မရှိတော့လည်း အောင်မျိုးဇော် ညှိကို လွှမ်းနေသလိုပင်။
ညီရှိနေလျှင် သူသည်အိမ်မှာလူပို တစ်ယောက်နယ် နေချင်သလိုနေလို့
နေတာ အမှန်ပင်။ လုပ်စရာ ကိုင်စရာ ဘာကိစ္စမဆို ညီက ဦးဆောင်
ဆုပ်သွားတတ်သည်။ အခုတော့ ဖေဖေကလည်း သူ့အလုပ်မှာ
ညီ အစား ခိုင်းသည်။ ဖေဖေက ခိုင်းသာခိုင်းရသည် သူ့ကို
ညီနယ်အားမရ တာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်းသိနေသည် အလုပ်ထဲမှာ
သူနှစ်ဦးစိတ်ပါလက် ပါမရှိခြင်းကိုလည်း ဝန်ခံရမည်။

ဖေဖေသူ့ကို အိမ်မှာ ထားခဲ့သည့်ရက်တွေဆိုပါက မေမေ

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

တောက်တိုမည်ရ ခိုင်းချင်ပြန်သည်။ ဟိုလိုက်ပို့ပေးပါ။ ဒီလိုက်ပို့ပေးပါဆိုအလျင်က ညီလုပ်ခဲ့သည့်အလုပ်တွေပင်။

ညီသည် သူတို့မိသားစုထဲသို့ သူစိမ်းတစ်ရံစာ တစ်ဦးအဖြစ် ရောက်ရှိလာရာမှ မိသားစုတစ်ဦးဖြစ်လာပုံကို သူပြန်သတိရသည်။

ညီအဖေရင်းအမေရင်းတို့ကို မျက်နှာကိုကောင်းစွာမမှတ်မိသော်လည်း အညာကလာသူများဖြစ်ပြီး အသားမည်းမည်းအရပ်မြင့်မြင့်ဟုတော့ သူသိနေသည်။ ညီတို့ မိဘများနေသည့် အိမ်ကလေးသည် သူတို့ ဆန်စက်ဝင်းထဲမှာရှိပြီး ထိုအိမ်ကလေးရှေ့မှာ သူခဏခဏကစားခဲ့ဖူးသည်ပဲ။

ဆန်စက်သည် မြို့ကလေး၏ အစွန်မှာ တည်ရှိပြီး ဖေဖေတို့က မြို့ထဲက တိုက်မှာနေခဲ့ကြသည်။ ဖေဖေနှင့်အတူ ဆန်စက်ဝင်းထဲ ရောက်တိုင်း ညီညိုကို သူတွေ့ခဲ့ဆုံခဲ့ရသည်။

သည်တုန်းက ညီနာမည်က ညီညို။

ဖေဖေတို့မေမေတို့က အိမ်ရောက်လာပြီး မွေးစားတော့မှ စာချုပ်စာတမ်းမှာ ညီညိုစော်ဟု ဇော်တစ်လုံးထပ်တိုးခဲ့သည်ပဲ။

ဦးအောင်ဇော်-ဒေါ်ခင်မမကြီးတို့၏သား၊ အောင်မျိုးစော်၏ ညီ ညီညိုစော်တဲ့လေ။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ညီအိမ်ကိုစရောက်လာသည့်နေ့သည် အာရုံများပြန်၍ ရစ်ဝဲလာပြန်၏။

၁၁၁၁

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ညကကွက်သစ်မှာ မီးလောင်တယ်တော့ ကြားတယ်။ မီးသတ်ကိုလှမ်းဆက်မေးတော့ လေးငါးအိမ်တည်းပါ။ အခုငြိမ်းသွားပါပြီဆိုလို့ မလာတာ”

ဖေဖေက ပြောသံကြားရသည်။

ကွက်သစ်သည် ဆန်စက်နှင့်ကပ်လျက် ရပ်ကွက်တစ်ခု

“နေပါဦး။ မောင်သန်းတို့လင်မယားဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဟယ်...”

မေမေက ဆန်စက်ထဲမှရောက်လာသည့် ဦးလေးကြီးက ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။ သည်တုန်းက သူဧည့်ခန်းထဲမှာ ကစားခဲ့ပြီး မေမေတို့ပြောစကားတွေကို ကြားနေခဲ့ရသည်ပဲ။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ကျွန်တော်တို့လဲ မနက်မှသိရတာ မမခင်၊ ရပ်ကွက်မီးလောင်တော့ ကျွန်တော်တို့ တန်းလျားတွေက အကုန်လန့်နှိုးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဝင်းထဲမှာ ဂိုထောင်တွေလဲရှိနေသေးတာပဲ ဆိုပြီးနေကြတာ။ မောင်သန်းတို့လင်မယား ထွက်သွားတာကို ဦးသိန်းကြီးသိလိုက်တယ်တဲ့”

“မီးလောင်တဲ့ နေရာကိုလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်သွားမလို့လဲလို့ ဦးသိန်းကြီးမေးတော့ မီးကျငြိမ်းပေးမှ ဖြစ်မှာပေါ့တဲ့၊ စည်းရုံးနားကဂိုထောင်ပျက်ကမီးလောင်တဲ့ နေရာနဲ့ အရမ်းနီးတယ်။ ဂိုထောင်ပျက်ကို မီးလာစွဲရင် ဆန်စက်တစ်ဝင်းလုံး ပါမှာလို့ပြောရင်း လင်မယားနှစ်ယောက်ထွက်သွားကြတာတဲ့”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဟယ်...”

“ဟုတ်တယ်... ငါလဲ အတွေးထဲမှာ ဂိုထောင်ပျက်နဲ့ ရပ်ကွက်နီးနေလို့ အတော်စိုးရိမ်သွားသေးတာ၊ မောင်သန်းတို့လင်မယား ငါတွေးတဲ့အတိုင်းတွေးတာပဲ”

ဖေဖေက ပြောသည်။

“မနက်မှာ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေပြောနေကြတာပေါ့။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ယောက်ျားက မီးစွဲနေတဲ့အိမ်ထဲက အဘွားကြီးကို ဝင်ကယ်ရင်းထွက်
မလာတော့ မိန်းမကပါဝင်သွားတာ ပြောတယ်။ လင်မယားက လူ
ရေးစိတ်အပြည့်ရှိတာ သနားပါတယ်။”

“ငါ့ကိုထောင်ဟောင်းမီးကူးမှာ စိုးရိမ်တယ်ဆိုကတည်း
သူတို့စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ပစ္စည်းလို သဘောထားလို့ပေါ့ကွ”

ဖေဖေသည် ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း ကြေကွဲစကားကိုဆို
သည်။

“မေမေ မေမေ၊ ဦးလေးသန်းတို့ လင်မယားဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ မေမေဆီသွားပြီး မေးလိုက်သည်။

“ညက မီးလောင်တဲ့အထဲ ပါသွားလို့တဲ့၊ သေပြီတဲ့သ
ရယ်၊ သားတို့ ဆန်စက်မီးကူးမှာစိုးပြီး မီးဝင်ငြိမ်းပေးရတာတဲ့”

မေမေအသံကလည်း ငိုသံပါနေပြန်သည်။

“ဟင်... ဒါဆိုညီညီက တစ်ယောက်တည်းကျန်တော့
ပဲ”

သူ့စကားကြောင့် မေမေရုတ်တရက် သတိဝင်လာဟန်
ဖေဖေကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...

“အဲ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူတို့သားလေး ညီညီရော... ညီ
ဘယ်မှာလဲ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ဟု မေးလိုက်သည်။

“အခုတော့ ကလေးက အရမ်းငိုနေတာပဲ၊ ဘေးအိမ်က
ဦးသိန်းကြီးတို့လင်မယားက ခေါ်ထားရတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကလေးတစ်ယောက်ကျန်ခဲ့တာပဲ”

ဖေဖေက တွေ့တွေ့ငေးရင်း နှုတ်မှထွက်သည်။

“သားနဲ့ရွယ်တူလား”

“သားထက် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် ငယ်မယ်ထင်တယ် ဖေဖေကြီး

ဖေဖေ အမေးကို မေမေကဝင်ဖြေသည်။

“ညီညီက သားထက်ငယ်ပါတယ်”

ဟု သူကဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

မေမေစကားကြောင့် ဖေဖေက သက်ပြင်းချသည်။ ပြီးမှ
ဆန်စက်ထဲမှလာသည့် သူ့တပည့်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ ကလေးကိုလောလောဆယ် ငါ့အိမ်ခေါ်ခဲ့၊
ဒါပဲမွေးထားမယ်၊ နောင်သူ့ဆွေမျိုးသားချင်း ပေါ်လာရင်ဖြစ်စေ၊ စာ
ချုပ်စာတမ်းနဲ့ မွေးချင်တဲ့လူ ပေါ်လာရင်ဖြစ်စေ၊ အဲဒီတော့တစ်မျိုး
ချေ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ပြောပြီး မေမေ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့မှာ တာဝန်ရှိတာပဲ၊ ပြီးတော့ ပြောရရင် ကျွန်မတို့ရဲ့ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားကို ကာကွယ်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ မီးငြိမ်းဖို့သွားကြတာ၊ ဟိုမှာလဲ ဒုက္ခရောက်တဲ့ သူ့ကိုဝင်ကယ်ရင်း သေကြရတာ ဆိုတော့ သူတို့ကလေးကို ကျွန်မတို့မွေးရမှာပဲ”

“သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းပေါ်လာရင်တော့...”

“ဦးလေးသူတို့မှာ ဆွေမျိုးသားချင်းမရှိဘူးလို့ ကိုမောင်သန်းပြောဖူးတယ်”

ဟု ဖေဖေတပည့်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အေးကွာ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးကိုသွားခေါ်ချည်း၊ ငါတို့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့”

“ဟာ... ညီညီ ရောက်လာရင် သားတော့အဖော်ရတာပဲ၊ ညီညီက သားကိုအရမ်းခင်တာ၊ စက်ထဲသားသွားတိုင်း သူနဲ့သားနဲ့ ဆော့ကြတာ”

သူက ညီညီရောက်လာမည်ဆိုတာသိပြီး ပျော်ရွှင်စွာပြောလိုက်၏။

“သားအတွက် ညီလေးတစ်ယောက် ထပ်ရတာပေါ့ကွယ် ဟုတ်ဘူးလား”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ဟု မေမေက သူ့ကိုလှမ်းပြောနေပြန်သည်။

သူက မေမေ့ကို ညီလေးတစ်ယောက်လောက် မွေးပေးစမ်းပါ ပူဆာဖူး၏။ သည်တုန်းက ဆရာဝန်ကြီးက ကလေးမမွေးရတော့ဘူး၊ မွေးရင်သေတတ်တယ်ဟု ပြောခဲ့လို့ သားအတွက်နောက်ထပ်မွေးသို့ မရတော့ဘူးကွယ်ဟု မေမေ ပြောခဲ့တာ သတိရပြန်သည်။

အခုတော့ သူလိုချင်သည့် ညီတစ်ယောက်ရပြီဟု သိရင်းသူ ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်။

△△△△

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

သူနှင့်ညီက ကျောင်းနေတော့ တစ်တန်းကွာသည်။

အစပထမတော့ ညီ၏ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ပေါ်လာပြီ လာခေါ်လျှင်ထည့်လိုက်မည်ဟု မေမေတို့ကပြောသော်လည်း နောက် ပိုင်းမှာတော့ အဲဒီလိုလာခေါ်မှာကို စိုးရိမ်နေကြပြန်သည်။ တကယ် မွေးစားချင်သည့်သူ ပေါ်လာပါက ပေးမည်ဟုဆိုခဲ့သော်လည်း နောက် ပိုင်းမှာ သည်စကားကို မေမေတို့မဟတော့။

သည်လောက်ကြာမှတော့ သူ့ဆွေမျိုးတွေလည်း ပေါ်လာကြ တော့မယ် မထင်ပါဘူး။ ပေါ်လာလို့ထည့်လိုက်ရရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ ဟု မေမေမကပြောတတ်လာသည်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ မေမေဆွေ ဖေဖေပါ ညီညီကို မွေးစားသားအဖြစ် စာချုပ်စာတမ်းနှင့် မွေးစားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ သူ့ကိုသဘောတူရုံလားဟု မေးတော့သူကလည်း ညီညီကိုမခွဲချင်သဖြင့် ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခိုင်းသည့်

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ငြိမ့်မြင့် လုပ်ပေးတတ်တာတွေကြောင့် ညီညီ သူ့ဘေးမှာ ရှိနေစေ ချင်သည်။

ညီညီကို ဖေဖေနှာမည်လည်းပါအောင်ဆိုပြီး ညီညီဇော်ဟု အမည်ပြောင်းကာ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကဲ့ မွေးစားလိုက်ကြ၏။

စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ အဟောင်းပွပွကြီးနှင့် အိမ်ရောက်လာခဲ့သော ညီညီသည် ညီညီဇော်အဖြစ် ဘဝပြောင်းကာ သူ့ညီအရင်းလိုဖြစ်လာ ခဲ့တော့သည်။

ညီညီသည် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ပြောစရာမလိုအောင် သိမှားပါးနပ်သူပင်။ အရွယ်နှင့်မမျှအောင်အလိုက်သိတတ် သူပင်။ သူထ နင်းစားဖို့အတွက် အိမ်ကသူတွေ ဘယ်သူမှမအားလျှင် ညီညီက သူ့ကိုယ်တိုင် ခူးခပ်ကျွေးသည်။ စားပြီးသား ပန်းကန်ကို ဆေးပေး တတ်တာကတော့ နေ့တိုင်း။ မေမေ တစ်ခုခုပြောလိုက်လျှင်လည်း သား လုပ်ပေးမယ်၊ သားဘာလုပ်ပေးရမလဲဟု ပျာပျာသလဲမေးတတ် ပြန်၏။

“သားကဗီဒီယိုတွေထဲမှာကြည့်ဖူးတယ်။ သူများအိမ်မှာ ဆောက်သွားတဲ့ ကောင်လေးတွေကို အိမ်ရှင်တွေက နှိပ်စက်တာလေ။ အဲလိုနှိပ်စက် မခံရအောင်လို့ သားကအကုန်လျှောက်လုပ်နေတာလေ။”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

သည်။

“ညီ”

“ခင်ဗျာ”

“ဖေဖေပြောတာ ညီသေသေချာချာနားထောင်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခု ညီနာမည်အပြည့်အစုံက ဘယ်သူလဲ”

“ညီညီဇော်ပါ ဖေဖေ”

“အေး... သေသေချာချာမှတ်ထားနော် ညီ၊ ဟိုအရင်က ကိုအောင်သန်း မရွှေထိုက်ရဲ့သား ညီညီမဟုတ်တော့ဘူး၊ အခု ဦးအောင်ဇော် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးတို့ရဲ့က သား ညီညီဇော်ဖြစ်သွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

“သားကို ဖေဖေတို့က အမွေစားအမွေခံ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ မွေးလိုက်ပြီလေ၊ သားကြီးအောင်မျိုးဇော်နဲ့လဲ ညီအစ်ကိုအရင်းဖြစ်သွား ပြီ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“အဲဒီတော့ သားကဒီအိမ်မှာ သူများအိမ်လာနေသလို မနေရ တော့ဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်မှာနေသလို နေရမယ် ဟုတ်လားညီ”

ညီက ဖေဖေကိုခေါင်းညိတ်ပြတာတွေ့သည်။ ဖေဖေစကား တို့ကြောင့် ညီမျက်ဝန်းထဲမှ အပျော်ကိုသူတွေ့လိုက်ရသလိုပင်။ ညီ ခင်၌ သိမ်ငယ်မှုများ၊ အားငယ်မှုများ ပျောက်ပျက်သွားစေချင်သည်မှာ လည်း သူ့ဆန္ဒအမှန်ပင်။

၁၁၁၁၁

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၆)

ဆန်စက်နှင့်ကပ်လျက် ရပ်ကွက်ထဲမှ အမေညိုတို့ခြံရှေ့ကို ဖြတ်တော့ ငယ်ငယ်က အဖြစ်တွေကို ညီညီဇော်သတိရနေမိပြန်၏။ ခြံဝင်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မာလကာပင်တွေ၊ ဆီးပင်တွေ၊ သရက်ပင်တွေနှင့် ခြံသည် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း၊ အမေညိုနေခဲ့သည့် အိမ်ကလေးသည် သစ်ပင်အုပ်တွေ ကြားမှာငြိမ်သက်လျက် ရှိနေဆဲ ခင်၊ အမေညိုရှိပါသေးရဲ့ လားဟုသတိတရဖြစ်၏။ ခြံထဲမှာ အိပ်နေသော ခွေးငယ်နှစ်ကောင်ကို သူမြင်သည်။ သည်ခွေးကလေးတွေက ငါ့ ငနီရဲ့ ချိုးဆက်တွေပဲလား။ ငနီ တစ်ကောင်ကတော့ ရှိတော့မည် သူ့ သူမထင်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ငယ်ငယ်က ကိုကိုတို့နှင့်အတူ အမေညိုခြံထဲ နီးဝင်ပြီးမာလ
ကာသီး ခူးခဲ့ဖူးတာ သတိရနေပြန်၏။

△△△△

“ညီ... ငါတို့ အမေညိုခြံထဲ ဝင်ရအောင်”
ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ဆန်စက်ထဲလာဆော့ရင်း ကိုကိုက
ညီကိုပြောသည်။

“ဘာလုပ်မှာလဲ ကိုကိုရာ၊ ငနီက ကိုက်ကကိုက်နဲ့”
အမေညိုခြံထဲမှာ သီးနှံပင်တွေက စုံသည်။ ကလေးတွေ
ဘယ်သူမှ ဝင်မခူးရဲ။ အမေညိုခွေး ငနီကခြံထဲရောက်လာလျှင် ဘယ်
တော့မှ အလွတ်မပေးတတ်။ ဒါကြောင့် သူ ကိုကိုကိုတားသည်။

“ခွေးပဲကွာ၊ သူတစ်ချို့လုံးထိုင်စောင့် မနေနိုင်ပါဘူး။ သူ
အလစ်မှာ ငါတို့ဝင်မယ်”

ဟု ကိုကိုကပြောသည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ကိုကို”

“မင်းကလဲ အလိုက်တာ မာလကာသီး ခိုးမှာပေါ့”

“ကိုကိုကလဲ အိမ်မှာ မာလကာသီးတွေ အများကြီး၊ ကိုကို
အခုစားချင်ရင် ညီအိမ်ပြန်ယူပေးရမလား၊ မေမေ ဝယ်လာတာတွေရှိ
ဘယ်”

“အိမ်က မာလကာသီး၊ မစားချင်ပါဘူးကွာ၊ အမေညိုမာ
လကာသီးက ပိုကောင်းတယ်ကွ”

“ဒါဆို အိမ်ရောက်တော့မှ မေမေကို အမေညိုခြံထဲ လူလွှတ်
ပြီး ဝယ်ခိုင်းလိုက်ပေါ့ ကိုကိုရာ...”

“ညီရာ... မင်းမသိပါဘူး”

ကိုကိုက သူ့ပုခုံးကို ပုတ်ရင်းပြောသည်။

“ဘာလဲ ကိုကို”

“ခိုးစားရတော့ ပိုကောင်းတယ်တဲ့ကွ”

“ဟာ... ကိုကိုကလဲ”

“ဘာလဲ... သတ္တိမရှိဘူးလား၊ မင်း ငနီကိုကြောက်တယ်
မဟုတ်လား၊ အမေညို လိုက်ရိုက်မှာလဲ ကြောက်တယ်မဟုတ်လား၊
ဒါဆိုလဲ နေခဲ့၊ ကိုကိုတစ်ယောက် တည်းသွားမယ်”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ပြောပြီးကိုကိုက ထွက်သွားသည်။ ကိုကိုသည် ဇွတ်တရွတ် သမားမို့ ပြောလို့ရတော့မည် မဟုတ်မှန်းသိပြီး ကိုကိုနောက်မှ သူလိုက် ခဲ့ရ၏။ တုတ်တစ်ချောင်းတော့ သူကောက်ပြီး လက်မှာကိုင်သည်။ ကွက်သစ်မှာတော့ အမေညိုဖြစ်သည် အကျယ်ဆုံးနှင့် သီးနှံပင်တွေ အစုံဆုံးပင်။ အမေညိုသား ဦးလေးထွန်းကတော့ မိုးလင်းကတည်းက ဖြို့ထဲမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေတာမို့ အိမ်မှာမရှိမှာ အသေအချာ။ အမေ ညိုအရိပ်အယောင်ကို ခြံထဲမှာ မတွေ့ရ။ ငနီကို အကဲခတ်ရသည်။

“ကိုကို... ဟိုမှာ... ငနီ”

သူက လက်ညှိုးထိုးပြီးပြသည်။ ငနီသည် အိမ်ဘေး ကွတ် ပျစ်ကလေးပေါ်မှာ အိပ်နေတာတွေ့ရ၏။

“ဟိုဘက်ထောင့်ခြံစည်းရိုးပေါက် ဝင်ရင် ငနီတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အဲဒီနေရာက မာလကာပင်တွေနဲ့ လဲနီးတယ်၊ သရက် ပင်အုပ်တွေခဲနေတော့ ငါတို့ကို ငနီလွယ်လွယ်နဲ့ မတော့နိုင်ဘူး... လာ”

ကိုကိုက ပြောရင်းမာလကာပင်အုပ်ရှိရာ ခြံထောင့်ဆီဦး တည်သွားသည်။ သူက နောက်ကလိုက်ခဲ့ရ၏။

ခြံစည်းရိုးမှာ သူတို့ကလေးတွေ တိုးဝင်နိုင်ရုံလောက်အ

ပေါက်တွေရှိသည်။ ကိုကိုက ရှေ့တိုးဝင်ပြီး ခြံထဲရောက်တော့ ငြိမ် ပြီး ထိုင်နေလိုက်၏။ သူ့ကိုကိုနောက်မှ လိုက်ဝင်သည်။ ငနီအခြေ အနေကို လှမ်းအကဲခတ်တော့ အိပ်နေဆဲ။ အိပ်မောကျနေပြီထင်၏။

ကိုကိုက အဦးဆုံး မာလကာပင်ဆီ ပြေးပြီးအပင်ပေါ်ခုန် တတ်သည်။

သူ့နောက်မှ လိုက်လာပြီး အပင်ပေါ်တတ်မည်အပြုမှာ...

“ညီမတက်နဲ့လေကွာ ကိုကိုတတ်ခူးခဲ့မယ်။ ညီက အောက် ကအခြေအနေကြည့် အချက်ပေး”

“ငနီလာရင် ညီကိုကိုက်မှာပေါ့”

“မင်းက ငကြောက်ပဲကွာ”

ကိုကိုစကားကြောင့် သူ့အပင်ပေါ်ကို မတက်ရ။ အပင်ရင်း မှနေပြီး အိမ်ဆီသို့ အကဲခတ်ကြည့်နေရ၏။ အမေညို ဖြစ်ဖြစ်၊ ငနီ ဖြစ်ဖြစ်လာလျှင် အချက်ပေးဟုကိုကိုက ပြော၏။ လက်ထဲမှာတုတ်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားရင်း ရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်ဖြင့် တဒိတ်ဒိတ်ခုန် သည်။

ခဏအကြာမှာ ကိုကိုအပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

“အဖွကြီးတွေ အများကြီးပဲ ညီရော၊ ခူးလို့ကို မကုန်ဘူး၊ နက်ဖြန် တစ်ခေါက်လာခူးဦးမယ်”

သူ့လုံချည်ကို ခါးပိုက်ထောင် အကြီးကြီးလုပ်ကာ မာလကသီးများထည့်ထားရင်းက ကိုကိုပြောသည်။

“ဒီလောက်နုမြောတဲ့ အမေညိုတော့သိရင် ဘယ်လောက်ဒေါပွမလဲ မသိဘူး။ အမေညိုမာလကသီးတွေ အမေညိုကိုပြချင်လိုက်တာကွာ”

“ဟာ... ကိုကိုကလဲ၊ စားရရင်ပြီးတာပဲ၊ လာ... ပြန်မယ်”

ခါးပိုက်ထောင်ထဲမှ မာလကသီးများကို ကြည့်ရင်းပြောနေသည့် ကိုကိုကို မြန်မြန်ပြန်ဖို့ပြောသည်။

“အမေညိုက သူမာလကသီး ဘယ်ကလေးမှ မခူးရဲဘူးလို့ အပြောကြီးလို့ကွ”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒါကြောင့် ငါမရရအောင် ခိုးပြတာလေ၊ တွေ့လားအောင် မျိုးစော်ပါကွာ”

“ဟာ... ကိုကို”

“ဘာလဲ”

“အမေညို... အမေညို”

အိမ်ရှေ့ပေါက်မှ ခြံထဲဆင်းလာသည့် အမေညိုကို သူမြင်တော့ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားရင်း ကိုကိုကိုပြောလိုက်၏။ ကိုကိုက

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

သည် လှမ်းကြည့်ပြီးမြင်သွားသည်။

“ငါအမေညိုမြင်အောင် မာလကသီးတွေ ပြလိုက်မယ်”

“ဟာ ကိုကိုကလဲ အမေညိုလိုက်ရိုက်မှာပေါ့... လာပြေးအောင်”

“မင်းလာတဲ့လမ်းကပြေး၊ ငါအမေညိုမြင်အောင် ရှေ့ပေါက်ထဲပြေးမယ်”

“ကိုကို”

တားချိန်မရလိုက်။ ကိုကိုက အိမ်ရှေ့ပေါက်ဆီထွက်သွားတာ သူ့ကြောင်ပြီးကြည့်နေလိုက်မိ၏။ အိမ်ကလေးမှ ရှေ့ပေါက်ဆီလျှောက်လာသော အမေညိုကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“အမေညို ဒီမှာ မာလကသီးတွေ ခိုးလို့ရပြီဗျ”

ဟု ကိုကိုအော်ရင်း အပေါက်ဆီပြေး၏။ ကိုကိုအသံကြောင့် ခန့်ခိုးလာကာ ဟောင်ရင်း ကိုကိုရှိရာ ပြေးလာသည်။

အမေညိုက ငန့်ကိုလှမ်းအော်ပြီး တားသံကြား၏။ ကိုကိုကို ခန့်တိုက်တော့မည်ဟု သိရင်း ကိုကိုပြေးပြေးဟု အော်ကာ သူငန့်ရှိရာသို့ ဦးတည်ပြေးမိသည်။ အမေညို ဟန့်လိုက်တာလည်းပါမည်၊ ပြီးတော့ သူ့အသံကြားပြီး ပြေးလာသော သူ့ကိုမြင်တာလည်းပါမည်၊ ခန့်က ကိုကိုနောက်ကို ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ သူ့ဆီဦးတည်လိုက်၏။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ငနီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ လက်ထဲမှ တုတ်ဖြင့် သူရမ်းသည်။ ငနီ တွဲခနဲရပ်သွားသော်လည်း သူ့ကို အတင်းဝင်ကိုက်ချိန်မှာတော့ သူမြေပေါ်လဲကျသွားတော့သည်။ အမေညိုအော်ဟစ်ပြေးလာပြီး ငနီကိုဆွဲမှ သူလူးလဲထလိုက်ရ၏။

လုံချည်နှင့် အင်္ကျီတို့စုတ်ပြသွားကာ လက်မောင်းမှာလည်း ပေါက်ပြဲသွားသည်။

အမေညိုကိုယ်တိုင် သူ့ကိုအိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေး၏။ သူတို့အိမ်ရောက်တော့ ကိုကိုက မာလကာသီးကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားနေတာတွေ့သည်။

“ဘယ်လို ကလေးလဲမသိပါဘူးတော့၊ ခိုးတယ်ဆိုတာ လူသိအောင် ခိုးရတာ၊ သူ့ခိုးလို့ရကြောင်း အိမ်ရှင်ကို လှမ်းပြီးကြွားလိုက်ရသေးတယ်”

အမေညိုက မေမေ့ကိုတိုင်နေသံကြားရသည်။

အဲသည်နေ့မှစ၍ ခွေးရူးကာကွယ်ဆေးသူဗိုက်ပတ်လည်မှာ အထိုးခံခဲ့ရတာ သူမမေ့နိုင်။

ကိုကိုကို ဖေဖေခေါ်မေးတော့ အမေညိုက အပြောကြီးလို့ဟု ပြောလိုက်သံကို သူကြားရပြန်သည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၇)

“ခေါင်ကွ၊ ခေါင်ထိတာ”

“ဟေ့ကောင် အလယ်ကိုပဲ မှန်တာ၊ ခေါင်က လေတိုက်လို့လဲသွားတာကွ၊ မင်း မညစ်နဲ့”

ဆန်စက်အဝင်ဆန်စက်ရှေ့ရှိ ကုက္ကိုင်းပင်ရိပ်မှာ ကစားနေကြသော ကလေးတွေဆီက အသံကိုကြားရသည်။ မိုးလေကင်းရှင်း၍ ရာသီဥတုသာသာယာယာရှိသည်နှင့် သည်အပင်ရိပ်မှာ ကလေးတွေ ဇာစားတတ်ကြတာ သူသတိထားမိခဲ့သည်ပဲ။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မိုက်ဆံအကြွေစေ့ ကလေးများကိုထောင်ပြီး ကျောက်ခိုး (ဂေါ်လီ)နှင့် ဝစ်ကာကစားနေကြတာ တွေ့သည်။ ဆန်စက်ထဲကို မသွားတော့ဘဲ သူ့အိမ်ဆီကို တန်းလာခဲ့၏။ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ဝရန်တာမှာရှိသည့်

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

မင်္ဂလာကျလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကုတ္တိုင်းပင်ရိပ်
ကလေးတို့ အသံကိုကြားနေရဆဲ။

သူတို့ ငယ်စဉ်က သည်လိုပိုက်ဆံအကြွကို ထောင်ပစ်ခြင်း
မဟုတ်။ လောက်စာလုံးများကို ဝယ်ပြီး လောက်စာလုံးများကို အောက်
က သုံလုံးအပေါ်မှာ တစ်လုံးတင်ကာ အပုံလေးတွေ ပြုလုပ်ပြီးပစ်ကြ
ရသည်။

သည်တုန်းက သူတို့ကဂယ်ပုံဖြူတမ်း ကစားသည်ဟုခေါ်ကြ
၏။ ကိုကိုနှင့်အတူ ငယ်ငယ်က ကစားခဲ့ကြတာ အတွေးမှားမြန်ပြီ
မြင်ယောင်သည်။

သည်နေ့က ကစားပွဲမှာ လူများလှသည်။ သည်တော့ဂယ်ပုံ
အတန်းက အရည်ကြီး။ တစ်ယောက်ကို သုံးပုံသို့မဟုတ် ငါးပုံစသည်
ဖြင့် ဂယ်ပုံပုံပြီးမှ သည်အတန်းကြီးကို ထိအောင်ဂေါ်လီနှင့် ပစ်ကြ
ရသည်။ ကိုကိုက အဲသည်နေ့က ရှုံးနေသည်။ သူကတော့ နိုင်နေ
သည်ထင်၏။

နောက်ဆုံးကိုကိုမှာ ဂယ်ပုံပုံစရာ လောက်စာလုံးလုံးဝမရှိ
အောင် ကုန်သွားတော့၏။ သည်တော့ ကိုကိုက သူ့လောက်စာလုံး
ထည့်သည့်အိတ်ကို စောင်းကာနှစ်ယောက်စာ ကစားမယ်၊ ငါ့ကို

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ဆေးဟုတောင်းသည်။ သူ့ကိုကိုကို ပေးလိုက်၏။ ကိုကိုက သူ့လောက်
စာလုံးအိတ်ထဲမှ နှိုက်ပြီးဂယ်ပုံတွေကို နှစ်ယောက်စာပုံသည်။

ပထမတစ်ခါသူသတိထားလိုက်မိ၏။ ကိုကိုဂယ်ပုံပုံတာလို
နေသေးသည်။ ဆိုပါတော့ တစ်ယောက်ငါးပုံနှုန်းနှင့်နှစ်ယောက်စာ
ဆယ်ပုံပုံရမှာကို ကိုကိုကရှစ်ပုံသာ ပုံထားသည်။ ကိုကိုဘေးအားကပ်
ပြီး ကိုကိုနှစ်ပုံလိုသေးတယ်ဟု သူတီးတိုးပြောတော့ကိုကိုက မျက်နှာ
တည်တည်နှင့် သူ့ကိုပြန်ကြည့်သည်။ နောက် နှစ်လှည့်သုံးလှည့်လည်း
သည်လိုပဲ ဂယ်ပုံတွေလျှော့ပြီး ကိုကိုပုံတာမြင်တော့ ကိုကိုသက်သက်
လုပ်နေတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

လေးငါးခြောက်လှည့်အထိ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိသေး။

နောက်မောင်အေးက ခေါင်ပုံကိုထိတော့ အပုံတွေကို ရေ
တွက်ယူရင်းက ဂယ်ပုံတွေလိုနေတာ သတိထားဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် အောင်မျိုးဇော်၊ ဒါ... မင်းလျှော့ပုံတာပဲ၊
ငါ့အောက်ဆုံးပုံတာ၊ ကျန်တဲ့ကောင် ပုံတာတောင် ငါမြင်တယ်၊ အားလုံး
ပြည့်တယ်”

မောင်အေးက ငြိမ်မခံ။ ကိုကိုကို ပြောတော့သည်။ ကိုကိုဆီက
လိုသည့် ဂယ်ပုံလောက်စာလုံး တောင်းသည်။ ကိုကိုကငြင်း၏သည်

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

လိုနှင့် ကိုကိုနှင့်မောင်အေးရန်ဖြစ်ကြတော့သည်။ ကိုကိုနှင့် မောင်အေး လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေချိန်မှာ သူကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ မောင်အေးက ကိုကိုထက်ဗလကောင်းသူမို့ ကိုကိုအပေါ်ကခွစီးပြီး ကိုကိုမျက်နှာကိုလက်သီးနှင့် အဆက်မပြတ်ထိုးနေ တာသူမြင်သည်။

“သူဌေးသားဖြစ်ပြီး အကျင့်ယုတ်တဲ့ကောင်၊ ယုတ်ဦးကွာယုတ်ဦး”

မောင်အေးအသံက သူ့ကိုသတိပေးလိုက်သလိုပင်၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးကစားလိုက်တော့ ထင်းစတစ်ချောင်းကို သူမြင်သည်။ နှစ်တောင်ခန့်ရှည်သော ထင်းစကို သူပြေးကောက်ယူရင်း ကိုကိုအပေါ်က ခွစီးပြီးထိုးနေသည့် မောင်အေးမျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ချသည်။ သွေးတွေဖြာခနဲကျလာတာ၊ မောင်အေးလဲကျသွားတာ သူတွေ့၏။ ကျွန်သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကိုကြောင်ပြီးကြည့်နေကြတာတွေ့သည်။ ကိုကိုက လူးလဲထရင်းလဲကျနေသော မောင်အေးကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်၏။

“လာကိုကို ပြန်မယ်”

ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ကိုကိုလက်ကို ဆွဲရင်းသူအိမ်ပြန်လာခဲ့မိတော့သည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

သိပ်မကြာခင်မှာ မောင်အေးမိဘများသူတို့အိမ်လိုက်လာပြီး မေ့ကိုတိုင်သည်။ မေမေက မောင်အေးကို ဆေးခန်းလိုက်ဖို့ပေးပြီး သွပ်ကြေးသင်္ဘော ဆေးဖိုးဝါးခပေးလိုက်ရသည်ဟု သူနားလည်လိုက်၏။

“သူဌေးကပဲ မွေးစားမွေးစား၊ ဘယ်သူကပဲ မွေးစားမွေးစား အဝက်တန်းစား စရိုက်ကမပျောက်ဘူး၊ ဆိုးချင်မိုက်ချင်တဲ့စိတ်က နုန့်မှာ မဟုတ်ဘူး”

အိမ်မှအထွက်မှ မောင်အေးအမေပြောသော စကားကသူ့နှလုံးသားကို နာကျင်စေသည်။

“ကျွန်မသားလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ဘာမှ ပြောစရာမလိုဘူး၊ သို့တာအားလုံး ကျွန်မလုပ်ပေးဖို့ တာဝန်ယူထားပြီးပြီပဲ”

ဆေးခန်းကိုအတူ လိုက်ဖို့ထွက်လာသည့် မေမေကလှမ်းပြောမှ မောင်အေးအမေငြိမ်သွားသည်။

ညရောက်လို့ မေမေက မေးတော့ကိုကိုဘာမှဝင်မဖြေ။ မောင်အေး ညီညီရန်ဖြစ်လို့ ညီကမောင်အေးကို ရိုက်လိုက်တယ်ဆို ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုတော့ သူ့ကိုကိုမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ကိုကိုက ခြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြမည်ထင်သည်။ ကိုကိုက ဘာမှပြန်မပြောတော့ သူ ကိုကိုကို နားမလည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

တကယ်ဆို သားနဲ့ရန်ဖြစ်တာကို ညီကဝင်ကူပေးတာဆို လောက်တော့ ပြောသင့်သည်ပဲ။

ဖြေလေညီဟု ဖေဖေထပ်အမေးမှာ ဟုတ်ကဲ့ဟုသာ သူပြန် ဖြေလိုက်သည်။

ဖေဖေက ရန်ဖြစ်တာ မကောင်းကြောင်း၊ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများနှင့် သင့်တင့်အောင် နေဖို့၊ ပေါင်းဖို့အကြောင်းတွေ ဆုံးမတော့ သည်။

ကိုယ့်ညီနဲ့ရန်ဖြစ်တာပဲ သားကြီးကဝင်ပြီးပြန်ဖြေပေးမှပေါ့ ဟု မေမေက ပြောတော့လည်း ကိုကိုမတုန်မလှုပ်။

သည်တုန်းကတည်းက ကိုကိုစိတ်ကို သူ့နားလည်နိုင်ခဲ့ပါ ၏။

နောက်နေ့တွေမှာ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကွယ်ရာမှာတော့ ငါက ဒါကြောင့်ငါ့ညီကို အားကိုတာပေါ့ကွဟု မြှောက်ပင့်ပြောရင်း သူ့ကို မုန့်တွေဝယ်ကျွေးခဲ့သေးသည်ပဲ။

ခွဲနေရတော့လည်း ကိုကိုကို သူ့သတိတရရှိနေပြန်တော့သည် လေ။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၈)

ဖေဖေကို ဆောက်လက်စ တိုက်တွေရှိရာပို့ပြီးတော့ အောင် နှီးစော်အိမ်ကို ပြန်ခဲ့သည်။ အင်ဂျင်နီယာတွေနှင့် ဖေဖေဆွေးနွေး ရာရှိလို့ နောက်ကျမယ်လို့မခင် မေမေကိုပြောလိုက်ဟု မှာပြီးသူ့ကို အိမ်ပြန်လွှတ်သည်။ ကားလာကြိုရမှာလား ဖေဖေဆိုတော့ ရတယ်။ သူတို့ ပြန်ပို့ပေးလိမ့်မယ် ပြောသည်။ သည်ညနေ အေးအေးဆေးဆေး ချိန်ရသည်။ လွှတ်ရည်ဆိုင်သွားဦးမှဟု တွေးရင်းသူ့အိမ်ပြန်ခဲ့၏။

အိမ်ရောက်တော့ ရေမိုးချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး အောက်သို့ ဆင်းလာတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အန်တီချိုကိုတွေ့သည်။ အန်တီချိုသည် သူတို့နှင့် ခြံချင်းကပ်လျက်မှာနေသူဖြစ်ပြီး ယောက်ျားဆုံးသွားကတည်း ။ အထည်ကြီးပျက်လိုဖြစ်၍ စီးပွားပျက်နေသူဟု သူသိထားသည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

မေမေက တချို့လုပ်ငန်းလေးတွေကို ခွဲပေးထားသဖြင့် အန်တီချိုသား
မှာ အလုပ်အကိုင်လေးရှိနေသည်။ ပြောရလျှင် မေမေ၏လုပ်ငန်းခွဲက
လေးများကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပေးခြင်းဖြင့်သာ သူတို့မိသားစု
အသက်ရှူချောင်နေခဲ့ရခြင်းပင်။ အန်တီချိုသားနှင့် ချွေးမသည် အန်
တီချိုနှင့် တစ်အိမ်တည်းနေကြသူများပင်။ မေမေ့ဆီကို အန်တီချိုလာ
လျှင် ပိုက်ဆံအသုံးပြတ်လို့လာချေးတာပဲဟု သူနားလည်နေ၏။

“ဟဲ့သား... ဒီနုပြန်လာတာ စောလှချည်လား”

သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း အန်တီချိုက လှမ်းကြည့်မေးလိုက်၏။

“သူ့အဖေက ပြန်လွှတ်လိုက်လို့တဲ့လေ...”

ဟု မေမေကဝင်ပြောသည်။

“သားတွေက တော်လိုက်တာ၊ အလုပ်အရမ်းကြီးစားတာပဲ
နော်၊ ဟိုသားငယ်လေး ညီညီရော ပြန်မလာသေးဘူးလား”

“အင်း... လာခါတော့ နီးပါပြီ၊ စာရောက်လာတယ် စက်
ကတော့ အခြေတကျဖြစ်ပြီတဲ့ သူက စိတ်မချသေးလို့တဲ့”

“ညီညီက မျက်နှာမာတယ်နော်၊ တွေ့ရင်လဲ စကားသိပ်မ
ပြောဘူး၊ ကိုမျိုးလောက် မဖော်ရွေသလိုပဲနော် မမကြီး”

အန်တီချိုက သူနှင့်ညီကို နှိုင်းယှဉ်ရင်းပြောလိုက်၏။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“သားငယ်က ငယ်ငယ်ကတည်းက တည်တည်နေတာ၊
ကောင်ကသာ ဟိုပါဒီပါ”

ဝေါ့ကင်းရှူးကိုစီးနေရင်း ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခပ်ပြုံးပြုံးသာ
အထောင်နေမိသည်။

“ဟိုပါ ဒီပါ မဟုတ်ပါဘူး၊ သားကြီးက သွတ်လက်တာပါ၊
ဆုတ်တယ်မဟုတ်လား ကိုမျိုး”

သူ့ကို အန်တီချိုလှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ပြန်သည်။ အန်
တီချိုနှင့် သူကလေပေးဖြောင့်၏ အန်တီချိုတို့ အိမ်ကိုလည်းသူက
အထွက်စားသောက်နေသူ၊ တရင်းတနှီးနေသူပင်။ ညီကျတော့ အန်တီ
ချိုတို့ ခပ်တန်းတန်းသာ ဆက်ဆံပြီး အိမ်တွေဘာတွေလည်း အဝင်
အထွက်ရှိသူမဟုတ်။

“သွားမယ် အန်တီချို၊ ဘော်ဒါတွေဆီ မရောက်တာကြာ
ပြီ”

နှုတ်ဆက်ရင်း သူ့အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။

ရပ်ထားသည့် ကားဆီအသွားခြံစည်းရိုးကိုကျော်ပြီး အန်တီ
ချိုတို့ခြံထဲ လှမ်းအကြည့်မှင်တက်မိသလို ဖြစ်သွားရတာ အမှန်ပင်။

၁၁၁၁

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ်ပင် မယုံချင်။ ကြည့်နေရင်းပင် အသက်
ရှုပ်သွားလေသလားထင်သည်။ ဘယ်မိန်းမလေးကိုမှ သူကအထင်မ
ကြီးတတ်။ စိတ်ဝင်စားတတ်တာမဟုတ်။ သည်လောက်ငေးကြည့်
နေရလောက်အောင် လှသည့်အလှမဟုတ်သော်ငြား သူ့ရုပ်ကားထူးခြား
ပြီး ပေါ်လွင်နေသည်။ တစ်ခါ ဖြင်ဖူးထားရုံမျှဖြင့် နောင်သောကာလ
မှာတွေ့သည့်အခါတိုင်း မှတ်မိထင်ရှားနေနိုင်သည့်ရုပ်မျိုး။ ဖြာကျနေ
သည့် နေခြည်တန်းဆည်းဆာမှာ သူမ၏အသားက ဝါနုနုအရောင်လှ
လျက် ရွန်းစိုနေသလို။

ပန်းပင်တန်းကို အကြည့်ပို့ထားသည့် မျက်ဝန်း၏ အတောက်
သည် ထူထဲသိပ်သည်းသော မျက်တောင်အောက်မှာပို၍ ပေါ်လွင်နေ
သယောင်။ သွယ်လျလျရှည်သော အရပ်အတွက် လိုက်ဖက်သည့်
ခန္ဓာကိုယ်အဆစ်အချိုးဖြစ်အောင် ကျစ်လျစ်သောအသားစိုင့်တို့ဖြင့်
ဖွဲ့စည်းထားသည်။

သွယ်ကျနေသည့်နှုတ်အဖျားသည် ချွန်သည်ဟု မဆိုသာဘဲ
လုံးသွားကာပေါ် နှုတ်ခမ်းပါးဆီသို့ ချိုင့်ဝှမ်းငယ်ကလေးဖြစ်လျက်

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ဆတ်သည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံသည် ပါးလျားလွန်းလှသည် မဟုတ်ဘဲ၊
ထွေ၍လည်း မနေ။ စိုရွန်းနေစေသော နှုတ်ခမ်းနီကား သူ့နှုတ်ခမ်း
အကြောင့် ပို၍ လွင်နေသလား မပြောတတ်။ မတ်တတ်ရပ်ရင်း
အဆီတစ်ပွင့်ကို ကိုင်ကြည့်နေပြန်သည်။

သတိဝင်အလာမှာ ငေးကြောင်ရပ်ကြည့်နေမိသည့် သူ့အဖြစ်
တစ်တယောက်တွေ့သွားလေမလား ရှက်သလိုလိုမလုံမလဲဖြစ်သွား
သေး၏။

အန်တီချို့ကိုတော့ မေးကြည့်ရမည်ဟု ချက်ချင်းတွေးသည်။
မေသာ ဧည့်ခန်းထဲမှာမရှိပါက အန်တီချို့ဆီကိုချက်ချင်းပြေး၍
မေးလိုက်ချင်သည်။ အန်တီချို့သားနှင့် ချွေးမဆီကိုလာလည်သည့်
ညည်းညိုဆိုပါကလည်း မရရအောင် လိပ်စာတောင်းတော့မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်သည်။

ကားပေါ်တက်၍ စက်နှိုးပြီး ကားမောင်းထွက်လာသည်အထိ
အကြည့်ကို တစ်ဖက်ခြံဆီသို့ နေမိဆဲ။

၁၁၁၁

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ဟု စီးကရက်ဖွာအပြီးမှာသူ မောင်မောင်ကို ပြန်ပြောလိုက်

သည်။

“အစွန်းထွက်လွန်းတဲ့ စိတ်ကတော့ မြတ်စွာဘုရား

ဘာတော်မူတဲ့ အလယ်အလတ်ကျင့်စဉ်နဲ့ မကိုက်ပြန်ဘူး မောင်မျိုး

”

သန်းအောင်က ဝင်ပြောလိုက်တော့ သူရယ်သည်။

“ဒါကတော့ ပုထုဇဉ်ကိုကွ၊ ဝီဇေဗျောက်နိုင်ဘူးပေါ့!”

“နေပါဦး၊ မင်းက ဒီကောင်မလေးကို တကယ်ကြံတော့

လား။”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ကျော်ကျော်က သူ့ကိုကြည့်ရင်းမေးလိုက်

၏။

“ငါတကယ်ကြိုက်တာတော့ သေချာတယ် ကျော်ကျော်”

“ကြိုက်တာလား၊ ချစ်တာလား”

“အဲဒါတွေ ငါနားမလည်ဘူး မောင်မောင်၊ ငါ့ကို သရုပ်ခွဲ

လို့လဲမကြိုးစားနဲ့ ကြိုက်ရင်လဲ လိုချင်တာပဲ၊ တပ်မက်တာပဲ၊ ချစ်

ရင်လဲ လိုချင်တာပဲ၊ တပ်မက်တာပဲ၊ ငါ့အဖို့တော့ အတူတူပဲ၊ ငါလို

ချင်တယ်ကွာ”

“အဲဒီလောက်ငါ့ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေး ငါတစ်ခါ

မှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ငါတော့ ခိုက်သွားပြီကွာ”

လွှက်ရည်ပိုင်းရောက်တော့ အန်တီချိုတို့ခြံထဲမှာ တွေ့ရသည့်

မိန်းကလေးအလှကို ဖွဲ့ရင်းသူ့စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

“ငါ့အိမ်မှာ အုန်းပင်မနေ့ကမှ ချထားတဲ့အုန်းသီးရှိတယ်

ငှက်ပျောသီးကတော့ မင်းဘာသာမင်းရှာ၊ ပွဲမြန်မြန်လဲလိုက်မောင်

မျိုး”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ မောင်မောင်”

ဟု အောင်မျိုးဇော်က နားမလည်ဘဲမေးသည်။

“မသိဘူးကွယ်၊ မင်းကခိုက်တယ်ပြောလို့၊ ခိုက်ရင်ပွဲလဲမေး

ပြီး တောင်းပန်ရတယ် ကြားဖူးလို့”

“ဒီကောင်က နတ်ကတော်မျိုးကွ ဒါတွေသိတယ်”

ကျော်ကျော်က မောင်မောင်ကို လှမ်းနောက်သည်။

“ထေရဝါဒ စစ်စစ်ကွ၊ ရတနာသုံးပါးပဲ ကိုးကွယ်တယ်”

“လိုချင်တပ်မက်မှုက တဏှာကွ၊ ပုထုဇဉ်တိုင်း မကင်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် တဏှာနဲ့ ရာဂပေါင်းတဲ့ ဆွေးသားချစ်နဲ့ အနုဿယဆိုတဲ့ အချစ်က မတူပြန်ဘူး”

“တော်ပါတော့ မောင်မောင်ရာ၊ မင်းပြောမှ ငါပိုရှုပ်ကုန်ပြီ၊ ငါအဲဒီကောင်မလေး... အဲကောင်မလေးဆိုပေမယ့် ဘွဲ့ရပြီးလောက်ပြီ၊ သူ့ကို လိုချင်တယ်ကွာ၊ ငါအတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားတော့မယ်”

“မင်း ရင်းနှီးအောင် လုပ်ပေါ့ကွာ၊ ခြံချင်းကပ်လျက်တော့...”

“ဧည့်သည်ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာသန်းအောင်”

“ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ၊ ဧည့်သည်ဖြစ်လဲ လိပ်စာတောင်း အိမ်ဒါမှမဟုတ် သူ့အလုပ်သွားလည်မိတဲ့ ရင်းနှီးအောင်ပေါင်း ပြောဒါပဲပေါ့”

“မင်းပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ၊ လက်မခံရင်ကော”

မောင်မောင်က သန်းအောင်ကိုမေးသည်။

“လက်ခံလာနိုင်တဲ့အထိ ကြိုးစားပေါ့ကွာ၊ အဲဒီမှာ ချစ်တဲ့ နဲ့ကြိုက်တာ မင်းကွဲလာလိမ့်မယ်”

“လုပ်ပါဦး”

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ကြိုက်တာက ရေရှည်မခံဘူး၊ ဒီထက်ကြိုက်စရာတွေ မင်းတွေလာနိုင်တယ်၊ အနည်းဆုံးတော့ အစားထိုးလို့ရတဲ့ ထပ်တူကြိုက်တာတွေမယ်၊ အဲဒီအခါ သူ့နေရာမှာ မင်းသူ့ကို အစားထိုးပြီး နောက်တစ်ခုကို ကြိုက်လာမယ်။ ကြာလို့ရိုးသွားရှင်လဲ ကြိုက်တာလျော့ပြီး နောက်အာရုံသစ် တစ်ခုကို ထပ်ကြိုက်လိမ့်မယ်။ ချစ်တယ်ဆိုတာ သူတော့ အစားထိုးစရာ ဘာမှမရှိဘူး မောင်၊ သူကပြန်မချစ်လို့ဘာမှ လွန်ချက်မှ မရှိတာတောင် ချစ်တဲ့စိတ်က တစ်ချက်လေးမလျှော့ဘူးတဲ့”

“တယ်ဟုတ်ပါလား ကျော်ကျော်မင်းပြောတာရှင်းသလိုပဲ”

ပြောရင်း ရေဇွေးကြမ်းကရားကို လှမ်းယူသည်။

“ကြိုက်တာဖြစ်ဖြစ် ချစ်တာဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်ကရအောင်ယူမယ် ဆိုတာတော့ ငါယုံတယ်၊ ကိုယ့်တိုင်မစွဲရင် အိမ်ကိုတောင် မခိုင်းမယ့်ကောင်မျိုး”

သန်းအောင်စကားကြောင့် သူပြုံးသည်။

မနက်ဖြန်တော့ အန်တီချိုကို ကောင်မလေးအကြောင်း စုံစမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၉)

မိုးပြတ်သည့်ရက်မို့ ဝမ်းစာကြိတ်သည့်လှည်းတွေ မနက်က
အည်းက ရောက်လာသည်။ လှည်းပျက်သွားပြီဖြစ်သော ရွာများက
အော့ ဟိုးစောစော မိုးမကျခင်ကတည်းက ဝမ်းစာကြိတ်ထားကြ၏။
အာရီးပေါ်မှာ လှည်းမောင်းပြီးလာနိုင်ကြသည့် ရွာတွေဘက်မှ
လှည်းများကျလာသဖြင့် တစ်နေ့လုံးအလုပ်များနေခဲ့၏။

ညနေပိုင်းမှာတော့ သူမနုနုကျာကိုလွှဲခဲ့ပြီး ညီညီစော်အိမ်ဘက်
ပြန်ခဲ့သည်။ ရေဓိုးချိုးပြီး ဦးလေးဘဦးအိမ် စောစောသွားမည်ပြင်၏။
မနက်စာ လွတ်ခဲ့သဖြင့် ညစာစောစောစားမည်တွေးသည်။ အိမ်ပေါ်
ဆင်းကာ တာလမ်းအထွက်ပေါက်ဆီ လျှောက်ဆဲ အလုပ်သမားတန်း
သွားဆီမှ ဆူဆူညံညံအသံတွေ သူကြားသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

သူ့ဆန်စက်စာရေး ကိုဘအောင်၏ သားနှစ်ယောက်ရန်ဖြစ်နေကြမှန်း သိလိုက်၏။

ငယ်ဘဝက သူ့အဖေ အမေအရင်းတွေနှင့် သည်လိုဆန်စက် က အလုပ်သမားတန်းလျား အိမ်ကလေးတွေမှာ နေခဲ့တာတိုင်းတစ်ပါးဖြစ် သတိရသည်။ ဆန်စက်မရောက်ခင် ဘဝတွေကပို၍ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းရှိတာ အခုတော့သူ့တွေးပြီး သိလာပြန်၏။ တာပေါင် မြောင်းဖက် သည့် အနီးအနားလယ်ကွင်းတွေထဲက ယာယီတဲကလေးတွေမှာ သူတို့ နေခဲ့ရသည်ဆို၏။ သူကတော့ ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့။ လယ် ကွင်းတွေထဲမှာ တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာပြောင်း။ ဒေသတစ်ခုကတစ် ခုကို ပြောင်းကာဆည်မြောင်း အဖွဲ့နှင့်အတူလိုက်နေခဲ့ရသည့်ဘဝ

သူ့ထက်အကြီးတစ်ယောက်ကွင်းခေါင် နေပူကျဲကျဲမှာ ဆေး ရင်းအပူရှပ်ကာ ဖျားပြီးဆုံးသွားတာကို အသေအချာ မမှတ်မိ။ နှစ်အ ကိုလို ဖျားနာပြီးသေနေဦးမယ်ဟု အမေက သူ့ကိုဆုံးမခဲ့တာတွေတော့ သူပြန်သတိရနေသည်။ အစ်ကို ဆုံးတော့သူငယ်ငယ်ရှိဦးမည်ပဲ။

အစ်ကိုကို မိဘတွေက သူ့ကို မွေးစားလိုက်ပြီဆိုတာ သိတော့ သူ့မှာအစ်ကိုအစား ပြန်ရသလိုခံစားခဲ့ရသည်မှာလည်း အမှန်။ ကိုကိုက ညီအစ်ကို အရင်းပမာတွယ်တာ ချစ်ချင်၍သည်းခံချိုးနှိမ်ပြီးသူဆင်

ဆံသည်။ ကိုကိုနှင့် သူကစရိုက်ချင်းမတူတာလည်း သူနားလည်သည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူလိုက်လျောနိုင်တာ မှန်သမျှတော့ ကိုကိုကိုအတွက် ဆိုက်လျောခဲ့သည်ချည်းပင်။

တစ်ခါက ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြတာ အတွေးမှာပြန်ပေါ်လာပြန်၏။

“ယူပေးပါ ညီရာ၊ ညီယူရင် မေမေလဲသိမှာ မဟုတ်ပါ ဘူး”

ရန်ကုန်မပြောင်းခင်ကနယ်မှာ မေမေသည်ဈေးထဲ၌ ဆိုင် ဖွင့်သည်။ မေမေဈေးဆိုင်ကို ညီကကူဖွင့်ပေးရ၏။ ကျောင်းမှပြန်လာ သွင်းလည်းအိမ်ကို တန်းမပြန်ဘဲ မေမေဈေးဆိုင်ကိုဝင်ကာ ဆိုင်ကူပိတ် ပြီးမှ ညီကပြန်လာရစမြဲ။ ဆိုင်သိမ်းလျှင်တော့ မေမေအံ့ဆွဲထဲမှ ဝိုက် ဆံ့တွေ ဘာတွေကိုလည်း တစ်ခါတစ်ခါ မေမေအားပါက ညီကပင်

ရေတွက် သိမ်းရသည်။ မေမေသည် ညှိကို စိတ်လက်ချ၍ ယုံခံ၍
ဒါကိုသိသော ကိုကိုက ညှိကိုပိုက်ဆံ ခိုးပေးခိုင်းသည်။

“ညီမလုပ်ချင်ဘူး ကိုကို”

သူ့ချက်ချင်း ငြင်းသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီရာ၊ အရမ်းအသုံးလိုနေလို့ပါ”

သည်တန်းက ကိုကိုက ရှစ်တန်း။ သူက ခုနှစ်တန်းရှိသေး
သည်။

“ကိုကိုလိုရင် ညှိမုန့်ဖိုးစုထားတာရှိတယ်။ အဲဒါညီ
မယ်”

“ကိုကိုက များများလိုတာကွ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဘာ လုပ်လုပ်ပေါ့ကွာ”

“ညီ မေမေကို ပြောပြီးတောင်းပေးရမလား”

“မတောင်းနဲ့ ညီ၊ အဲဒီလောက် များများပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုကိုက ငွေသုံးတာကြမ်းသည်။ သူငွေသား၊ စက်သူငွေ
သားဟု မြှောက်ပင့်ပေါင်းသည့် အပေါင်းအသင်းတွေကြောင့် ကိုကို
ငွေကုန်များတာ သူ့အသိဆုံး။

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ပိုက်ဆံရေရင်း ညှိနှိုက်ယူလိုက်ကွာ၊ မေမေက ညှိကိုယုံ
တာပဲ”

“ညီ မလုပ်ချင်ဘူးကိုကို”

သို့စကားကြောင့် ကိုကိုမျက်နှာတိုင်းသွားတာ သူ့သတိထား
သည်။

“မင်းကလဲကွာ၊ မေမေပိုက်ဆံတွေက ငါ့ပိုက်ဆံပဲ၊ မင်းက
အလကားနုမြောနေတယ်”

သူ့ရင်မှာ နှင့်ခနဲခံစားလိုက်ရ၏။ ကိုကိုက သားအရင်းငါ
ဓမ္မေးစာသားပါလားဆိုသည့် အသိကချက်ချင်းရင်ထဲ ရောက်သည်။
ဆီတွေကိုမျိုးချရင်း သူဘာမှပြန်မပြော။

“ရတယ် ညီ၊ မင်းယူမပေးရင်လဲ ငါ့ဘာသာ ရအောင်ယူ
ပြီးယူကြည့်နော်...”

ပြောပြီး ကိုကိုထွက်သွားတော့၏။

တိုညနေ ဆိုင်သိမ်းချိန်မှာ ကိုကိုဈေးထဲကို ရောက်လာသည်။

“ဘာကူလုပ်ပေးရဦးမလဲ မေမေ”

မေမေက ဝယ်သူတစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေချိန်၊ သူက
အူညီးတွေ စသိမ်းတော့မည်မို့ ငွေတွေကို ရေတွက်ချိန်ဖြစ်သည်။

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ညို့ကို သားကူသိမ်းပေးလိုက်လေ”

ပြောပြီး မေမေကဈေးဝယ်နှင့် လေပေးပြောနေ၏။ သူပိုက်ဆံရေတွက်နေရာ အနီးသို့ရောက်လာပြီး နှစ်ရာတန်ငါးရွက်ကို ကိုကိုကောက်ယူကာ လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်သည်။ သူ့ကိုကိုကို နားမလည်သလို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ငွေကိုဆက်ရေသည်ကိုကိုက ဟိုလိုလို သည်လိုလိုနေပြီး မေမေ့ကိုနှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားတော့၏။

ညရောက်တော့ မေမေကပိုက်ဆံလျှော့နေတာ သိပြီးမေးတော့သည်။ သားရောက်မလာခင်ကလေးက မေမေရေထားပြီးသား၊ အဘာလို့လျှော့သွားတာဟု သူ့ကိုမေးသည်။ ဖေဖေကလည်း သူ့မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေ၏။

ကိုကိုက ဖေဖေအနားမှာ ထိုင်နေရာမှ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“ပြောလေ ညီ”

မေမေ စိတ်မကောင်းစွာ သူ့ကိုကြည့်ရင်းမေးသည်။ သူပိုက်ဆံနီးသည်ဟု မေမေထင်နေလေပြီ။

“ညီမယူဘူး မေမေ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ဒါဆို ဘာလို့ လျှော့နေတာလဲ၊ တစ်ထောင်လောက် နည်းသေးသေး”

“ကိုကိုယူတာ မေမေ”

ကိုကိုမျက်နှာကို ကြည့်ရင်းသူပြောလိုက်၏။ သူသည် နယ်မြေလိမ့်မည်ဟု ကိုကိုတွက်တာပုံမရ။ စိုက်ကို ကြောက်ပြီးညီက ပြောဘဲငြိမ်နေမည်ဟု ကိုကိုကထင်နေလေသည်။ ဖေဖေရောမေမေပါ ကိုကိုမျက်နှာဆီ အကြည့်ရောက်၏။

“မင်းဘာပြောတာလဲ ညီ”

“ကိုကို ညီရှေ့မှာတင်ယူတာ”

သူ့ကို ထထိုးမည်ဟု ထရပ်လိုက်သည့် ကိုကိုကိုဖေဖေဆွဲသား၏။

“သားကြီး ယူလား”

“မယူဘူး ဖေဖေ”

“ကိုကိုလွယ်အိတ်ထဲမှာရှိတယ် ဖေဖေ စာအုပ်ကြားမှာ”

စာအုပ်ကြား ညှပ်လိုက်တာ သူတွေ့ရင်း ပြော၏။ ဖေဖေက ခုတ်တရက်ထကာ ကိုကိုလွယ်အိတ်ကို ယူပြီးရှာသည်။ ငွေနှစ်ရာတန် ငါးရွက်ထွက်လာ၏။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ဘာလုပ်ဖို့ယူတာလဲ သားကြီး”

“သားလိုချင်လို့ ဖေဖေ”

ကိုကိုက ဖေဖေကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။ ပြီးတော့သူ
ဘက်ကို မျက်စောင်းလှည့်ထိုးတာ ဖြစ်သည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ သည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သတ်ပြီး ကိုကို
သူတို့ထိုးပါတော့သည်။ သူဘာမှမပြောဘဲငြိမ်ငြိမ်နေသည်။ ပြန်မထိုးဘဲ
ချောင်ရင်းတိမ်းရင်း ခံသည်။ မျက်နှာဆီတစ်ချက်ဝင်လာသည့် ကိုကို
သတ်သီးကိုရှောက်လိုက်သော်ငြား သူ့နှုတ်ခမ်းကိုထိသွားတော့၏။
သည်ခနဲ၊ ပူခနဲဖြစ်သွားကာ လက်ဖဝါးဖြင့်သုတ်လိုက်တော့ သွေးတွေ
သတ်ဖဝါးပေါ်နေတာ တွေ့သည်။ ဒေါသကထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားတော့

“ကိုကို တော်တော့ဗျာ”

“မတော်တော့ မင်းက ဘာလုပ်ချင်လဲ”

ပြောပြီးကိုကိုက နောက်တစ်ချက်ထပ်ထိုးသည်။ ကိုကိုလက်
သီးကို ဖယ်ရင်းကိုကိုရင်ဘတ်ကို သူဆောင့်တွန်းလိုက်၏။ ကိုကို
ချောက်ကို ဖင်ထိုင်ကျသွားပြီး နောက်ကသစ်သားခုံနှင့် ခေါင်းထိသွား
သည်။ ကိုကိုခေါင်းမှ သွေးတွေဖြာကျတာကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ညီညီရယ် ငါသားကိုနှင့် ရက်ရက်စက်စက်”

မေမေပြန်ရောက်လာတော့ ကိုကိုခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကိုဆေး ထည့်ပေးရင်းပြောလိုက်၏။

မေမေစကားသည် သူ့နှလုံးသားကို အပ်ဖျားနှင့်ထိုးဆွလိုက် သည့်နှယ်။

“ခင်ခင်အဲလို မပြောနဲ့လေ သားငယ်နှုတ်ခမ်းလဲ ပေါက်သွား တာပဲ၊ နောက်တစ်ခါ ရန်ဖြစ်ရင် နှစ်ယောက်စလုံး အသေရိုက်မယ်”

ဖေဖေက ပျာပျာသလဲ ဝင်ပြောလိုက်၏။ မေမေစကားက သူ့နှလုံးသားကို နာကျင်သွားစေတာ ဖေဖေသိလိုက်လေသလား။

△△△△

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၁၀)

“အန်တီချို... အန်တီချို”

ချိတ်ရုံချိတ်ထားသည့် သံဆွဲတံခါးသော့ကို ဖွင့်ဝင်ရင်း အန်တီချိုကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“အန်တီချိုရှိတယ်၊ ခဏလေးထိုင်ပါဦး”

ညှော်ခန်းဝမှာ လာရပ်ရင်း သူ့ကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာပြောလိုက် သော စကားသံမှာ အောင်ချိုးစော်နစ်မြောသွားသည်။ ငေးစိုက်ရဲတင်း ဖွာ ကြည့်နေရင်းမှ စကားမထွက်ဖြစ်။

“ဝင်ထိုင်ပါ၊ ကျွန်မ အန်တီချိုကို ခေါ်ပေးပါ့မယ်”

“ဪ... ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

အသိပြန်ဝင်လာသလိုဖြစ်ပြီး အားနာသွားသည်။ လှည့်တွင်
သွားသည့် ခန္ဓာကိုယ်၏ နောက်ပိုင်းအလှမှ သူ့မျက်လုံးတွေကို ခွာမ
တော့။ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ပျောက်သွားတော့မှ ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဟဲ့... ကိုမျိုး”

အန်တီချိုအသံကြားရပြီး ဧည့်ခန်းထဲရောက်လာသည်။

“အလုပ်တွေ အရမ်းများနေလား။ အိမ်ဘက် မရောက်တာ
တောင်ကြာပြီ”

“ဟုတ်တယ် အန်တီချို၊ ညီမရှိတော့ ကျွန်တော်ချည်း လုံး
နေရတာပေါ့”

“သမီးရေ... သမီး၊ လာပါဦး”

အန်တီချို လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ သူ့ရင်ထဲမှာပျော်သွားသည်။
အန်တီချိုက သူနှင့်မိတ်ဆက်ပေးတော့မယ်ဆိုတာ နားလည်လိုက်၏။
အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသူ၏ လမ်းလျှောက်ဟန်သည် သူ့အကြည့်ကို
ဖြောင့်ကို ပျက်စေအောင်ဆွဲဆောင်နိုင်လွန်းပြီလား မသိ။

“လာ... ထိုင်သမီး၊ သမီးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

မျက်နှာသည် အတည်ဘက်လှ၏။ သို့သော် မတင်း။ ချိုမြ
ဖော်ရွေလွန်းသည်တော့ မဟုတ်။ သို့သော် မသုန်မမှုန်း။ မျက်နှာနှင့်

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

တစ်ခမ်း၏ အတည်သည် မျက်ဝန်း၏အကြည်ဓာတ်ဖြင့် လျော့သွား
သလားတွေ့၏။

“ဒါ... မောင်မျိုးဇော်တဲ့ သမီး၊ ဟိုဘက် ကပ်လျက်ခြံက

အောင်ဇော်ရဲ့သား အကြီးလေ၊ အန်တီချိုတို့လုပ်ငန်းတွေ ခွဲချပေးတဲ့

အောင်ဇော်လေ သမီးရဲ့၊ အန်တီချိုနဲ့တော့ သားအမိလိုပဲ ရင်းနှီး

တာ၊ သားငယ်ညီညီထက်ပို သားကြီးနဲ့က ရင်းနှီးတာ၊ ကိုမျိုးဒါက

အန်တီချိုရဲ့ အစ်မအရင်းကမွေးတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးမြနဒီတဲ့”

“မြနဒီ”

သူနှုတ်မှ ယောင်ယမ်းထွက်သည်။ ပြီးတော့ အားနာဟန်
တောင်းပန်ကြည့် ကြည့်မိဆဲ။

“နာမည်က နည်းနည်းဆန်းတော့ အံ့သြသွားပုံရတယ်”

နှုတ်ခမ်းကိုဘေးသို့ တွန်းကွေးရုံမျှ အပြုံးဖြင့် စကားဆိုသည်။

အသံလိုဆိုဆို ချိုမြနေသည့်အသံပါပဲဟု ရင်ထဲက စွဲထင်ပြန်၏။

“ကြားဖူးနေကျ နာမည်တွေနဲ့ ကွာလို့အံ့သြသွားတာပါ”

ဟု အရက်ပြေ သူပြော၏။

“သမီးမေမေက ဆုံးသွားတာ လေးငါးခြောက်လပဲ ရှိသေး
တယ်၊ ဖေဖေဆုံးတာကတော့ သုံးလေးနှစ်ရှိပြီလေ။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

အန်တီချို စကားကြောင့်တစ်ကောင်ကြွက်ပါလားဟု သနားစိတ် ဝင်ချင်ပြန်သည်။

“သမီးက စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး အဲဒီမှာ အုပ်ချုပ်ကွဲကဲပေါ့၊ တစ်ယောက်တည်းကျန်တော့ အန်တီချိုနဲ့လာနေပါ ပြောတာကြာပြီ၊ သူကလဲ အိမ်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ဆိုတော့ မဖြစ်ပြန်ဘူးလေ အခုမှ သူ့အိမ်ကိုဒေါ်လာနဲ့ ငှားလိုက်ရလို့၊ ကဲ... ဒီတစ်နှစ်တော့ တခြားမှာငှားမနေနဲ့တော့ အန်တီချိုနဲ့ပဲ လာနေဆို့ခွင့်ခေါ်ထားရတာ”

အန်တီချိုစကားတွေထဲမှာ မြန်ဒီ၏အကြောင်းအရာအတော်လေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံပါသွားပြီမို့သူ ကျေနပ်ရပြန်သည်။

ဖေဖေတို့မေမေတို့ ပြောနေသည့် စကားတချို့ကို ပြန်သတိမိ၏။ အန်တီချိုခင်ပွန်းဆေးကုသရလို့ အဆင်မပြေဖြစ်ကတည်းက အန်တီချို၏ အစ်မအရင်းက ကြည့်ရှုပေးကမ်းရသည်ဟု အန်တီချိုပြောကြောင်း မေမေစကားသတိရပြန်သည်။ သည် အစ်မ၏ သမီးဖြစ်မှာဟု သူနားလည်၏။

“လိုတဲ့ အကူအညီလဲပြောပါ မြန်ဒီ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တော့ ဆွေမျိုးရင်းချာလို့ နှစ်အိမ်တစ်အိမ်နေကြတာပါ၊ ဘာမှအခက်မခက်ပါနဲ့”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့ ကိုမျိုးတို့အဖေဆိုလဲ သမီးအစ်ကိုကို ခုတ်ငန်းတွေ ရှာပေးပြီး သူပဲကြည့်ရှုထားတာ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုအောင်မျိုးဇော်”

“ကိုမျိုးလို့ပဲခေါ် သမီး၊ တစ်အိမ်လုံးရော၊ အန်တီတို့အား ချီးကပ်ပါ ကိုမျိုးလို့ပဲခေါ်တာ”

မြန်ဒီက သူ့ကိုပြုံးပြရင်း...

“ခဏလေးနော်၊ ကော်ဖီလုပ်လိုက်မလို့...”

ဟု ပြောတော့ သူလက်ကာသည်။

“မလုပ်နဲ့ မြန်ဒီ... မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်က စည့်သည်မှ

ဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်သောက်ချင်ရင် အန်တီချိုကို ပြောပြီးမီးဖိုထဲ အထိ ဝင်ဖျော်သောက်တဲ့ကောင်”

“ဟုတ်တယ်သမီးရဲ့၊ သူကအငယ် ညီညီနဲ့တောင်မတူဘူး၊ ညီညီက အန်တီချိုတို့နဲ့လဲ ခပ်တန်းတန်းပဲ နေတာ၊ ကိုမျိုးလောက်မရင်းနှီးဘူး”

“ညီက တစ်မျိုးအန်တီချိုရဲ့၊ အတွေးသမား၊ အချိန်ရရင်လဲ အဖတ်နေတာ၊ ဘယ်သူနဲ့မှ ရောတာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုမျိုးညီက ဖိလင်သမားထင်တယ်”

မြန်မာပြုံးပြီးဆို၏။

နှုတ်ဆက်ရင်း သူထရပ်လိုက်၏။ အန်တီချိုက သူ့ကိုအိမ်တံ

“ဒီကောင် ကဗျာတွေဘာတွေလဲ ရေးတယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲ အထိလိုက်ရှိသည်။

သူ့ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်သည်မို့ ရင်ထဲမှာကြည်နူးနေ

ဘာတွေထဲ ပါတယ်ထင်တာပဲ”

တာ၏။

“ဟုတ်လား၊ အနုပညာသမားပေါ့”

ပထမဆုံးခြေလှမ်းကတော့ အဆင်ပြေချောမွေ့သွားပြီပဲ၊ ခြံ

မြန်မာကို သူဘာမှပြန်မဖြေတော့ဘဲ ပြုံးရုံသာပြုံးနေလိုက်
မိတော့၏။ ညှိအကြောင်းတွေ စကားဖြတ်တာကောင်းမည်ဟု အလို
အတွေးရောက်သည်။

ထဲက အထွက်မှာ လေချွန်ရင်းလက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်မိ
သည်။

“ဪ... အန်တီချို... ကိုထွေးကို ဖေဖေက အလုပ်ထဲ
သူလာတွေ့ပါဦးလို့ ပြောခိုင်းလို့ပါ၊ လုပ်ငန်းသစ်တစ်ခု ချပေးမလို့ထင်
တယ်၊ ကိုထွေး ပြန်မလာသေးဘူးလား”

သူ စကားလမ်းလွဲလိုက်ရင်း လာရင်းအကြောင်းကိုဖြေ
သည်။

ညရောက်တော့ ဖေဖေကသူ့ကိုခေါ်ပြောသည်။

“ပြန်လာပြီ ကိုမျိုး၊ သူ့ယောက်ျားအိမ်သွားကြတယ်၊ ပြန်လာ
ရင်အန်တီချိုပြောလိုက်မယ်၊ မနက်ဖြန် ကိုမျိုးဖေဖေရုံးခန်းကို လွှတ်
လိုက်မယ်၊ ဟုတ်လား”

“သား ဒီနေ့လုပ်လိုက်တဲ့ကိစ္စဟာ စီးပွားရေးသမားတစ်ဦး

လုပ်သလွန်းသွားတယ်သား၊ အမြတ်အစွန်းတစ်ခုတည်းကြည့်ရင်
တော့ သားလုပ်တာ မှန်တယ်ပြောရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေတို့ဗုဒ္ဓ
သာသနာပြန့်ပွားရေးအတွက် ဘယ်လူမျိုးတွေနဲ့မှ မတူတဲ့ လူမှုရေးတစ်
မျိုးတဲ့ အားနာခြင်းဆိုတာရှိတယ်...

“ကဲ... ဒါဆို ကျွန်တော်သွားမယ်၊ မြန်မာ... ကျွန်တော်
ကို ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ယောက်လို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းစေချင်
တယ်၊ သွားမယ်”

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

“သားနေရာမှာ ဖေဖေရော ညီညီရောဆိုရင် ဒီလိုဆုံးဖြတ်ရဲ၊ လုပ်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ အားနာနေမိမှာပဲ။ ကိုယ်အမြတ်ရတုန်း နိုင်တုန်းကြည့်နူးကျေနပ်ရသလို ကိုယ်ရှုံးတဲ့အခါမှာလဲ ခံနိုင်ရည်ရှိလိမယ်။ သားဘက်ကအားမနာကြေးလုပ်ရင် သားကိုလဲ ဘယ်တော့မှ အာနားထောက်ထားတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ မမေ့နဲ့”

နေ့လယ်က မြေကွက်အရောင်းအဝယ်ကိစ္စမှာ ပထမလူက စရန် သတ်ထားသည်။ ချိန်းတဲ့ရက်ထက်တစ်ရက်နောက်ကျပြီးမှ ကုန်ငွေကိုလာချတော့ သူကလက်မခံတော့။ သည်မြေကွက်ကိုမူလရောင်းချေးထက်နှစ်ဆကျော်ပေးမည့်သူကသူ့မှာ ရှိပြီးသား။ သည်တော့ သူက စာချုပ်အတိုင်း ပထမလူကိုစရန်အဆုံးနှင့် မရောင်းနိုင်တော့ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ စာချုပ်ထဲမှာပါသည့်အတိုင်း ချိန်ထားသည့်ရက်မှာ ငွေမချေပါက စရန်အဆုံးခံရမည်ဖြစ်သည်ဟု ပါသဖြင့် သူ့ကိုတိုးလို့ တောင်းပန်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမပြောသာခဲ့။ သူကတော့ အားနာမှုကင်းစွာဖြင့် ခပ်တင်းတင်းပြတ်ပြတ်ပြောခဲ့သည်။

သည်ကိစ္စကို ဖေဖေပြန်သိပြီးသူ့ကို ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူနားလည်လိုက်ပါ၏။

အရာရာအမြန်အရှုံးမတွက်လို့ ရမှာတဲ့လား။ ညနေက အန်တီ

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

အန်တီအိမ်သွားပြီး အန်တီချိုသမက်ကို ဖေဖေလာခိုင်းသည်ကိစ္စပြောရန် သုံးလေးရက်စောင့်နေခဲ့ရသည်။ ဖေဖေကသူ့ကို ပြောခိုင်းတာ သုံးလေးရက်ရှိပြီလေ။ သူလှမ်း၍ အကဲခတ်ကြည့်မိတိုင်း အန်တီချို၏ တူမအရိပ်အရောင်ကို မမြင်မိ။ မေမေက ပြောပြထားသဖြင့် လာလည်တာမဟုတ်ဘဲ အန်တီချိုနှင့်ခဏအတူလာနေတယ်ဆိုတာ သူကသိပြီးသား။ ဟိုတစ်နေ့က အန်တီချိုမေမေ့ကို ပြောသွားခဲ့ဟန် ရှိသည်။

သည်တော့ အလုပ်ကိစ္စသွားပြောခိုက်မှာ သူမနှင့်ဆုံဖို့က အရေးကြီးသည်ပဲ။ သူမရှိနေသည်ကို အသေအချာသိသည့် သည်နေ့ ညနေမှာ သူကအန်တီချိုအိမ်သွားပြီး အလုပ်ကိစ္စပြောခဲ့သည်။

သူ့အတွက် မြန်ဒီနှင့် သိက္ခာမီးသွားဖို့က အလိုက်သင့်ဖြစ်သွား” ဟု မဟုတ်ပါလား။

△△△△

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၁၁)

“ဟော... နဒီ၊ မြနဒီ”

ဖေဖေကားထွက်သွားပြီးတော့ ခြံတံခါးကိုပြန်မပိတ်မိခဲ့။
အေးကရုံး သူပြန်ရောက်မှ ဒီရိုင်ဘာတစ်ယောက်ယောက်ကို မောင်း
ပြီး သူ့ကိုလာကြိုမည်မှာခဲ့သည်။ အစည်းအဝေးတစ်ခုရှိ၍ ဖေဖေ
စောစောထွက်သွား၏။ ကားပြန်ဝင်လာဦးမှာပဲဆိုပြီး သူတံခါး
ပိတ်ဘဲတမင်ထားခဲ့ခြင်းပါ။

ဖွင့်ထားသည့် ခြံတံခါးမှ ဝင်လာနေသည့် မြနဒီကိုမြင်
ဘာ သူ့အံ့သြသွားသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း အတိုင်းမသိ ပျော်ရွှင်ကြည်
သွားမိသည်ပဲ။ နှုတ်မှ အသံထွက်ကာ အိမ်ရှေ့တံခါးကိုဖွင့်ပြီး
သူ့ခြံထဲဆင်းသည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“လာ မြနဒီ...လာ၊ မြနဒီလာတာ ကိုမျိုးအရမ်းဝမ်းသာ သွားတယ်”

အနားမရောက်ခင် စကားတွေပြောထွက်သည်။

“အန်တီချိုက ဒီမနက်မုန့်ဟင်းခါးချက်လို့ သွားပို့ပေး ဆိုလို့ လာပို့တာကိုအောင်မျိုးစော်”

“ကိုမျိုးလို့ခေါ်ပါ နဒီ၊ အဲ... ရင်းရင်းနှီးနှီး ကျွန်တော် နဒီလို့ခေါ်တော့မယ်”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မသုငယ်ချင်းတွေ အားလုံးနဒီလို့ခေါ် တာ”

ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးပြောသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားပြီး ဖုတ် ခတ်နေသလောက် မြနဒီကိုကြည့်ရသည်မှာ တည်ငြိမ်လွန်းသည့် အိမ်နေရင်း ဝတ်ထားသည့်တိရုပ်ပွပွနှင့် လုံချည်ပြောင်သည် မြနဒီ ကပိုကယိုအလှ ဖြစ်စေပြန်ပြီထင်၏။

“ပေး နဒီ၊ ကိုမျိုးကိုပေး”

ဆွဲလာသည့် လက်ထဲမှချိုင့်ကို သူတောင်းသည်။

“ရပါတယ် ကိုမျိုးအိမ်ပေါ်ရောက်မှပဲ ယူပါ”

“လာ နဒီ...၊ မေမေ့လဲ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ပေး တော့ ဒီနေ့စောစောထွက်သွားပြီ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“အိမ်ပေါ်အတက်မှာ သူစကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြော နေပြန်၏။

“မေမေရေ...မေမေ”

“အားရဲ့လားကိုမျိုး မအားရင်လဲ နေပါစေ”

“အားပါတယ်၊ မေမေက မီးဖိုချောင်ထဲမှာ၊ ထိုင်ဦးနေ ပါနီ”

မြနဒီက ဆက်တီမှာဝင်ထိုင်သည်။ ချိုင့်ကို ကောက်ယူပြီး သူ့နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းဘက် ဝင်ခဲ့သည်။

“အန်တီချိုတို့ အိမ်ကလာပို့တာ မေမေ၊ မြနဒီလာပို့တာ၊ လာပါဦး မေမေ၊ မေမေ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

“ချို့ တူမလေးလား...”

မေမေက ချိုင့်ကိုလှယ်ရန် အိမ်ဖော်မုလေးကို လှမ်းပေးရင်း သူ့ကိုမေး၏။

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ လာပါဦး”

“အေးပါတယ်၊ လာမှာပေါ့၊ သားကြီးဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဣန္ဒြေမရဘူး”

မေမေက မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြောလိုက်၏။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“သိပ်ချောတာ မေမေရ...”

ခပ်နောက်နောက် သူပြောမိပြန်သည်။ မေမေကတော့ ဘာ
ပြန်ပြောဘဲလက်ဆေးပြီး အဝတ်ဖြင့်သုတ်နေသည်။ မေမေလေး
သုတ်သန့်စင်ပြီးတော့ သူမီးဖိုခန်းထဲမှ အိမ်ရှေ့ထွက်ခဲ့၏။

မြနဒီက နံရံပေါ်က ဓာတ်ပုံတွေကြည့်နေတာ မြင်သည့်
နံရံပေါ်မှာက ဖေဖေနှင့် မေမေတို့နှစ်ယောက်တွဲပုံ။ သူနှင့်ညီတို့
နှစ်ယောက်တွဲပုံ။ သူတို့ မိသားစုလေးယောက်တွဲပုံတွေရှိသည်။

သူတို့ စင်လာတာသိတော့ အကြည့်ကိုလွှဲပြီး သူတို့အိမ်
ကြည့်ပို့၏။

“နဒီ... ဒါမေမေလေ၊ မေမေဒါ အန်တီချို့ရဲ့ တူမလေး
မြနဒီတဲ့”

“သမီးလေးက ချောလိုက်တာ”

မြနဒီက မေမေ့ကို ထိုင်ရာမှ ထရင်းအရိုအသေပေး နှုတ်
ဆက်ပြုံးပြသည်။ မေမေက ထိုင်သမီး၊ ထိုင်ပါ ပြောရင်း မြနဒီတို့
အကဲခတ်ကြည့်ကာ ထိုင်တော့တွေ့သည်။ မေမေဘေးဆက်တိမှာ သူဝင်
ထိုင်၏။

“သားနဲ့က ဘယ်လို ရင်းနှီးသွားကြတာလဲ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ဟို တစ်နေ့က သား အန်တီချို့တို့အိမ် သွားတယ်လေ၊
အေးပြောခိုင်းတာ သွားပြောရင်း ရင်းနှီးသွားတာပါ”

“အန်တီမှာက သားနှစ်ယောက်ကွယ်၊ ဒါက... အကြီး၊
အယ်က နယ်ရောက်နေတယ် သမီးရဲ့၊ အယ်ကတော့ သားကြီး
ဆက် နှုတ်မသွက်ဘူး၊ ဟိုပုံလေ...”

မေမေက ပြောရင်းနံရံမှ ဓာတ်ပုံကို မေးငေါ့ပြသည်။

“သားငယ်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကပြီးတာလား အန်တီ”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သူကစက်မှုတက္ကသိုလ်က ပြီးတာ
လေ”

“ဪ”

“ဪ စက်မှုတက္ကသိုလ်ကလား”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ သမီးတွေဖူးလို့လား”

“ဪ... ဟိုမဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးက စီးပွားရေးတက္က
သိုလ်က ပြီးတာပါ အန်တီ”

“သားကြီးက ဆယ်တန်းတစ်နှစ်စော အောင်တာလေ၊ သား
ကြီးက နယ်တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရတာ၊ သားကြီးအောင်ပြီး သားငယ်
ဆယ်တန်းနှစ်မှာ အန်တီတို့ ရန်ကုန်ပြောင်းခဲ့ကြတာ”

ထိုစဉ် အိမ်ဖော်မလေးက မုန့်ဟင်းခါးချိုင့်ကိုင်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲ
ဝင်လာသည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ဒါဆို သမီးသွားမယ် အန်တီ၊ စတိုးဆိုင်သွားရဦးမှာမို့ပါ
ပြောရင်း ထရပ်၏။ ပြီးတော့ အိမ်ဖော်မလေးလက်မှ ခွံ
ကို လှမ်းယူသည်။

“သွားမယ် ကိုမျိုး”

သူ့ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“သွားပါဦးမယ် အန်တီ”

ဟု တဆက်တည်း မေမေ့ကိုပါ နှုတ်ဆက်သည်။

“နောက်လ လာလည်နော်သမီး”

မေမေကပြောရင်း ရပ်လိုက်သည်။ ဟုတ်ကဲ့ဟု ပြောကာ
ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်တော့သူမြနဒီကို ခြံဝအထိ လိုက်ပို့ပေးမည်
၏။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၁၂)

လှုပ်ရှားလွန်းသည့် ရင်ဖြင့်သူမ၏ အမူအရာတို့ပျက်လေပြီ
လား မသိ။ ခြံဝင်းတံခါးဝမှာ ကိုမျိုးက လာလည်ဖို့ထပ်ပြောတာတွေ
နားမှာကြားနေသော်ငြား စိတ်ဝင်စားမှုကား လုံးဝမရှိ။ ခြံဘက်ကို
ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် သူမကူးခဲ့သည်။ အမြင်အာရုံသည် အိမ်နံရံ
ပေါ်မှ ဓာတ်ပုံဆီ၌ ရစ်ဝဲနေဆဲ။ ဓာတ်ပုံထဲက ကိုညိုမျက်နှာသည်
အပြင်မှာလိုပင် တည်တည်တင်းတင်း။ နှလုံးသားကင်းနေပြီတဲ့လား
ကိုညိုရယ်ဟု ရင်ထဲ စကားဆိုမိသေးသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည်အထိ အံ့သြစိတ်က မကုန်သေး။ ကိုညို
အိမ်ဘေးမှ သူသည်လိုကပ်လျက် လာနေရမည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

မေ့လျော့လွန်းခဲ့ဖူး။ မေမေမဆုံးခင်က အန်တီချိုတို့ အိမ်ကိုသူမသုံးလေး
ခေါက် မကရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ရောက်သမျှက ညဘက်တွေချည်းဟု
ထင်သည်။ အန်တီချိုတို့နှင့် ကပ်လျက်အိမ်အကြောင်းည်း စကားမပေး
မိခဲ့။ မေမေဆုံးပြီး သူ့အလုပ်နှင့်သူ့ရှုပ်လွန်းသဖြင့် အန်တီချိုတို့ အိမ်
ကို မရောက်ဖြစ်။ အန်တီချိုကသာ သူမအိမ်ကို လာလည်တတ်ခဲ့သည်
ပဲ။ ကိုညိုကို ရင်ထဲမှာရှိခဲ့ပေမယ့် သည်နှယ်ပြန်ဆုံရဖို့ စိတ်ကူးမယဉ်
ခဲ့မိတာ အမှန်ပင်။ ကိုညိုသည် သူမကို အိမ်မက်များစွာပေး၍ ဟို
အဝေးကို တစ်ခါတည်း ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပြီဟု သူမရင်ထဲက ကြေငြိ
တမ်းတနေခဲ့ဖူးသည်လေ။

နှလုံးသားကို အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးစေခဲ့သူ၊ စိတ်ကူးများစွာဖြင့်
ရွှံ့သွပ်စေနိုင်ခဲ့သူပေပဲ။ သူမ၏ဘဝထဲကို ရောက်လာနိုင်တော့မည်
မဟုတ်ပါလားဟု အားလျော့ရင်း မေ့နိုင်ဖို့ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ မေ့
ကြိုးစားရင်း သတိတရဖြစ်နေတတ်ခြင်းကိုလည်း ဘာသာနားလည်
ဆုံးပင်။

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ပြန်ဆုံဖြစ်ဖို့ မလွယ်တော့ပါလားဟု နှလုံး
သားက တမ်းတရင်း သူ့ကို လွမ်းဆွတ်နေခဲ့ဖူးသည်လေ။

ကာလတွေကြာလျက် မေ့နိုင်ခက်ခြင်းကပင် သူမ၏ နှလုံး

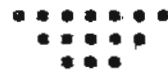
သားမှာ နက်ရှိုင်းစွာစူးနစ်သည့် ဆူးတစ်ချောင်းဖြစ်စေခဲ့တာ လက်ခံရ
သည်။

စွဲလမ်းမှုဆိုတဲ့ မှန်တိုင်းဟာ သမုဒယဆိုတဲ့ လှိုင်းတွေကို
ခိုတတ်ပါသတဲ့လား ညီ။

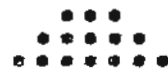
△△△△

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

အနိဗ္ဗိ (၂)

(၁)

သူမ ဒုတိယနှစ်ကိုတတ်တော့ သူငယ်ချင်းတွေရှိရာ အပြင်
တင်တွေမှာ အနေများလာခဲ့သည်။ သူမထက် အသက်အတော်ကွာ
သာ အစ်ကိုကြီးက နိုင်ငံခြားမှာပင် အိမ်ထောင်ကျပြီး ဟိုနိုင်ငံသား
ဖြစ် ခံယူသွား၍ သူမမှာတစ်ဦးတည်းသော သမီးလိုဖြစ်နေခဲ့ရ၏။
မေမေကလည်းအလုပ်နှင့် တစ်နေ့ကုန်အားမလပ်။

မေမေကလည်း စတိုးဆိုင်အပြင်တခြား ပွဲစားလုပ်ငန်းတွေ
ရှိနေသေးသည်။ သည်တော့ သူမကအထီးကျန်ဆန်သည်ဟု
လောရတော့၏။ ပထမနှစ်တုန်းက တက္ကသိုလ်မှာ ရင်းနှီးခဲ့သည့်
သူငယ် ချင်းတွေက နယ်မှများသည်။ ဒုတိယနှစ် ပြန်တတ်တော့သည့်

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် သူမခွဲမရအောင် ရင်းနှီးသွားတော့၏။ အထူးသဖြင့် မသက်နှင့် သူမကအတွဲအများဆုံး။

သည်လိုနှင့်မသက်နေသည့် လှည်းတန်းမှအဆောင်ကို သူမအရောက်များလာသည်။ သူမက မသက်အဆောင်များလိုက်အိပ်လိုက် မသက်က သူမတို့ အိမ်မှာလာအိပ်လိုက်နှင့် ညီအစ်သဖွယ် တွယ်တ ခဲ့တော့၏။

မသက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကိုထွန်းညိုကိုသူမ ရင်းနှီးခွင့်ရ ပြန်သည်။ ကိုထွန်းညိုသည် မသက်တို့မြို့မှဖြစ်ပြီး စက်မှုတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ် တတ်နေသူ။ မသက်နှင့် ကိုထွန်းညိုတို့က ချစ်သူ နှစ်ဖက်မိဘကလည်း သဘောတူထားသဖြင့် မသက်ဘွဲ့ရပြီးလျှင် လက်ထပ်မည့်သူတွေဟု သိထားသည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ဖိတ်ရက်မျိုးမှာ သူမမသက်ဆီရောက်ပြီး လျှင် ကိုထွန်းညိုနှင့်ဆုံမြဲ။ သူတို့ သုံးဦးအင်းလျားမှာ ဘူးသီးကြော် စားချင်စား၊ လွှက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ချင်ထိုင်၊ ပျော်မော ရွှင်မြူးစရာ စကား ဝိုင်းတွေ ဖွဲ့ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

တစ်နေ့တော့ မသက်အဆောင်မှာ သူမအိပ်ပြီး စာကူးစာ တွေရှိတာ ကူးမည် စီစဉ်ကာ မသက်နှင့်အတူကျောင်းမှ ပြန်ခဲ့သည်။ သူတို့ ပြန်ရောက်လို့ သိပ်မကြာခင်မှာပင် ကိုထွန်းညိုရောက်ခဲ့၏။

သည်တစ်ခါ သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်၊ သူငယ်ချင်း တစ်ဦးပါလာခဲ့သည်။

သည်မှာ မြန်မာနှင့် ကိုညီတို့ ရင်းနှီးမှုစတင်ခဲ့သည်ပဲ...။

ရေမိုးချိုးသနပ်ခါးလိမ်းထားပြီး လှည်းတန်းဈေးဘက်ခဏာ ဆွှက်မည်ဟု ပြင်နေချိန်မှာ ကိုထွန်းညို အဆောင်ကိုရောက်လာခဲ့ သည်။

“နင် သွားစရာရှိတာ သွားတော့မသက်ရာ၊ ငါစကူးပြီး လျှင်ခဲ့မယ်”

ဟု မြန်မာ ပြောတော့...

“ဘယ်ရမလဲ နဒီ၊ အခုပဲ နင်ဈေးဘက်သွားချင်တယ်ဆို တာ”

ဟု မသက်က အတင်းခေါ်သည်။

“ငါက ကန်လန်ကန်လန်နဲ့ ကိုထွန်းညိုကြီးက ငါ့ကိုအမြင် ထုတ်တော့မှာ”

“အဲမယ်... မလိုက်ချင်ရင် တစ်မျိုး လိုက်ချင်ရင်တစ်မျိုး
နော်”

မသက်ကိုဘာမှ ပြန်မပြောဘဲပြုံးရုံ ပြုံးပြနေလိုက်မိသည်။
မသက်က နံရံမှာချိတ်ထားသည့် မှန်ရေမှာသွားပြီး၊ မျက်နှာကို ကရင်
ပတ်(ဖိ) ဖြင့်ဟိုတို့ ဒီတို့လုပ်သည်။ မသက် နှုတ်ခမ်းနီဆိုးနေတော့
မြနဒီက ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ လုံချည်ကို စန့်စန့်ရန်ရန်ဖြစ်အောင်
ပြင်သည်။ ဝတ်ထားသည့် ရှပ်အင်္ကျီဖွယ်ကို လက်ခေါက်နေလိုက်၏။

“ရော နှုတ်ခမ်းနီ”

“မဆိုးပါဘူး”

မသက်လှမ်းပေးသော နှုတ်ခမ်းနီထောင့်ကို မယူဘဲငြင်းလိုက်
၏။ မသက်က နှုတ်ခမ်းနီထောင့်ကို ပြန်ထားရင်း...

“နဒီပါလာတော့ နှုတ်ခမ်းနီ ပျက်စရာအကြောင်းဘာမှ မရှိ
ပါဘူးနော်၊ ဒါကြောင့်နှုတ်ခမ်းနီဆိုးလာတာ”

ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် မြနဒီကိုကြည့်ရင်း နောက်သည်။

“မသက်ကလဲ... နဒီကဗျာလေးတစ်ပုဒ် ဖတ်ဖူးတယ်
အဲဒီ ကဗျာထဲကလို လုပ်ပါလား”

“ဘာလဲ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“သိပ်ပွေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို ဖွဲ့
ထားတာ၊ ဒီကောင်မလေးက နှုတ်ခမ်းနီကို အမြဲဘယ်သွားသွား
ဆောင်ထားတတ်တယ်ဆိုတာ ရေးပြီးတော့မှ နောက်ဆုံးအပိုင်မှာ
လေ...”

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့တွေ့

ဘယ်နေ့ နှစ်နှစ်

သည်နှုတ်ခမ်းက

နီးမြန်းနေရင် ပြီးတာပဲ...။

...တဲ့ ကောင်းဘူးလား”

“ခွေးမ၊ ငါ့ကို နှုတ်ခမ်းနီဆောင်ထားခိုင်းတာပေါ့လေ”
မသက်က သူ့အနားရောက်လာရင်း ကျောကိုဖွဲ့ထုကာ ရယ်

၁၁၆၆၆၆

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

အဆောင်ပေါ်မှဆင်းလာတော့ အဆောင်ဝင်းထဲမှာ ကိုထွန်းညှိုကို မတွေ့။

“ဟော... ဟိုမှာ”

ရှေ့လမ်းမဘေးမှာ ရပ်ထားသည့် ကားတစ်စီးအနားမှာ ကိုထွန်းညှိုကို မြင်ရင်းမသက်နှုတ်မှ ထွက်သည်။ ကားဘေးမှာ ကားကို မှီရပ်ရင်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် ကိုထွန်းညှိုစကားပြောတာ တွေ့သည်။

“နဒီ ရောက်နေတာပဲ”

အနားရောက်တော့ ကိုထွန်းညှိုက သူမကိုပြုံးပြနှုတ်ဆင်ရင်း ပြောသည်။

“ဘာလဲ ကိုထွန်းညှိုကြီးက ဒီနေ့တော့ နဒီမရောက်လောက်ဘူး ထင်ပြီးလာတာလား”

ရင်းနှီးနေသူချင်းမို့ သူမကပြန်စလိုက်၏။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“မထင်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့သူငယ်ချင်းကိုပါ ခေါ်လာတာ”

“ဟာဗျာ... ကိုထွန်းညှိုကြီးကလဲ”

ကိုထွန်းညှိုစကားကြောင့် သူမ၏မီးနှစ်ဖက်မှာ သွေးရောင် ခွန်သွားတော့မည် တွေးသည်။ ရှက်ပြီး အကြည့်ကိုလွှဲကာ ဘာဆက်ပြောရမည် မသိလိုက်။ ဘေးနားက သူငယ်ချင်းကလည်း အားနာသွားဟန် ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်တာမြင်သည်။

“ကောင်းတယ် နဒီ၊ ကောင်းတယ်”

မသက်ဘေးမှ ပြုံးရင်း၊ ကောင်းချီးပေးနေပြန်၏။

“အလကား နောက်တာပါနဒီရာ၊ နင်ကလဲ ရှက်တတ်နေပြန်ပြီ၊ ဒီလောက်စွဲတဲ့ ကလေးမဒါမျိုးကျ ရှက်တယ်”

ကိုထွန်းညှိုက စကားကို ပြန်ဖော့ရင်း ဖြေသည်။ သူမဘာမှ မပြောဘဲ ပြုံးနေလိုက်၏။

“မသက် နေကောင်းတယ်နော်”

ကိုထွန်းညှိုနှင့် ပါလာသည့် သူငယ်ချင်းက စကားလွှဲရင်း သက်ကို နှုတ်ဆက်သည်။ မသက်နှင့် သိနေပါလားဟု သူမအံ့သြနေသေး၏။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“နဒီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ အသက်နဲ့ကတော့ သုံးလေး ခါ ဆုံဖူးပြီးသား၊ ညီညီဇော်တဲ့၊ ကိုယ်နဲ့ မကျောတစ်ခုတည်းပဲ၊ နောင် ဆုံးနှစ်တစ်တန်းတည်းပဲလေ”

ပြုံးပြရင်းဟုတ်ကဲ့ဟု သူမကအသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။

“ညီညီဒါမသက်ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း မြနဒီတဲ့၊ နဒီလဲ ပဲခေါ်ပေါ့”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

မျက်နှာမချိုသကဲ့သို့ အသံကလည်း အသံပြတ်။ ခက်ထန် သည် မဟုတ်သော်ငြား ပျော့ပျောင်းသည့် လေသံတော့ မဟုတ်ဘဲ သူမသတိထားဖြစ်သည်။

“ကဲလာ မသက်၊ ဒီကောင်ကားပါတုန်း တစ်ခုခုသွားစောကြရအောင်”

ကားနှင့်ဆိုတော့ သူမလိုပင် ရန်ကုန်ကဖြစ်သည်ဟု သိလိုက်သည်။ အဆောင်ကျောင်းသား မဟုတ်ဟု နားလည်လိုက်၏။

“ဒီကောင်ကလဲ နဒီလိုပဲ၊ အိမ်မှာနေရတာ ပျင်းတယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်အခန်းမှာချည်း နေတဲ့ကောင်လေ”

ကားပေါ်ရောက်တော့ ကိုထွန်းညှိက ပြောလိုက်သည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ကားမောင်းနေရင်း ရှေ့တူရူကိုကြည့်နေသော သူ့မျက်နှာသည် မရယ် မပြုံး၊ သူ့အကြောင်း ပြောနေတာပါလားဟုပင် သတိမထားမိသလို။

အင်းလျားကန်စောင်းက စားသောက်ဆိုင်တွေဆီရောက်သည်။ ဘယ်မောင်းရမလဲ ထွန်းညှိဟုကားပေါ်မှာ သူမေးတော့မသက် ဘယ်အင်းလျားက ဆိုင်တွေသွားရအောင်နော် ကိုထွန်းဟုပြောသည်။ အင်းလျားပဲ မောင်းကွာဟု ထွန်းညှိက ပြောလိုက်တော့ သူဘာမှ မြဲမပြော။

ကားရပ်ပြီးဆင်းတော့ ကိုထွန်းညှိနှင့် မသက်ကရှေ့မှသွားသည်။ သူမက သူနှင့်အတူ ယဉ်လျှောက်နေရင်း စကားတစ်ခွန်းမှမဆိုဘဲ အလိုလိုအနေကျပ်ရပြန်၏။ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်ဟု စိတ်ထဲက သွေးနေမိသည်။

“ကိုညီညီဇော်က ကျောင်းပြီးရင် အလုပ်ဝင်မှာပေါ့နော်” ဆိုင်ထဲကိုအဝင်မှာ သူမကစကားစလိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲမှာ သော စားပွဲမှလူတွေက သူတို့ဝင်လာတာကို လှမ်းကြည့်နေကြတာ

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

သတိပြုမိသည်။ ကိုထွန်းညိုနှင့် မသက်ကတော့ စကားတပြောပြော နှင့်ရှေ့က ဝင်သွားကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦးက စကားမပြောမဆို မျက်နှာ တည်တည်တင်းတင်းကြီးတွေနှင့် ဆိုလျှင် ဆိုင်ထဲကကြည့်နေသူတွေ သတိပြုစရာ ဖြစ်မည်လားထွေးရင်း သူကစကားစလိုက်သည်။

“မသိသေးပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အိမ်ကသဘောဖြစ်မှာပါ”

သူမကို မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်၏။

“လာ... နဒီ၊ လာ...ကိုညီ”

ကန်ပေါင်နှင့်ကပ်လျက် စားပွဲမှာဝင်ထိုင်ရင်း မသက်ကမေး သည်။ ကန်ရေပြင်ကိုလှမ်းမြင်နေရသည့် အနေအထားမို့ မြင်ကွင်းက အသစ်အဆန်း ဖြစ်သွားသလို သူမထင်လိုက်၏။ စားပွဲမှာ ထိုင်တော့ လည်း သူမနှင့် သူကကပ်လျက်ဖြစ်နေပြန်သည်။ သူမက ကန်ရေပြင် ကို ငေးကြည့်နိုင်သည့် အနေအထားမှာ ထိုင်မိ၏။ မသက်တို့အတွက် ကန်ရေပြင်ကိုကျောပေးထိုင်သည်။ သူက စားပွဲထိပ်မှာ ထိုင်သည်။

“ဘာ စားကြမလဲ”

ဟု မသက်က မေးသည်။

“ထမင်းပေါင်း”

သူမကဖြေသည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“မသက်တို့တော့ ထမင်းကြော်စားတာပေါ့နော် ကိုထွန်း”

ဟု မသက်က ကိုထွန်းညိုကိုပြောတော့ ကိုထွန်းညိုက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကိုညီ ဘာစားမလဲ”

“ကျွန်တော်ဘာမှ မစားဘူးမသက်”

“ဟာ... ကိုညီကလဲ၊ တစ်ခုခုစားမှပေါ့၊ မသက်ကျွေးမှာ

သူပြသည် ပြီးမှ...

“မဟုတ်ဘူး မသက်၊ ကျွန်တော်ဒီနေ့ အိမ်ပြန်ရမှာ၊ ဒီကောင် အတင်းဂျီကျလို့ လိုက်လာတာ”

ဟု ကိုထွန်းညိုကို မေးငေါ့ရင်းဆို၏။

“အိမ်ပြန်တော့လဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ တစ်ခုခုစားပါ”

သူမက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အိမ်ပြန်ရင် အိမ်မှာ ကျွန်တော်ထမင်းစားရမှာ၊ အိမ်မှာ ထမင်းမစားရင် မေမေက မကြိုက်ဘူး”

သူစကားကြောင့် အံ့သြသလိုဖြစ်သွားရသည်။ ပြီးတော့ အုန်းအတိုင်း ပြောလိုက်သည်ကိုလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်းတစ်ခုကြား

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

လိုက်ရသလိုပင်။ တကယ်ဆို ဗိုက်မဆာလို့၊ နေသိပ်မကောင်းဘဲ
တစ်ခုခုညာပြောသင့်တာပဲ မဟုတ်လားဟုတွေး၏။

“ကိုညီညီဇော်ကလဲ ကလေးလေးကျနေတာပဲ”

မမျိုသိပ်နိုင်စွာ နှုတ်မှထွက်၏။

ကိုထွန်းညိုက ရယ်သည်။

“ကောင်းတယ် မင်းနဒီနဲ့တွေ့မှပဲ၊ နဒီသူ့ကိုမသက်ခေါ်ဘဲ
လို ကိုညီလို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်၊ သူကတော့ နင်ဘယ်လိုခေါ်ခေါ်
ဘာမှပြောစရာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုထွန်းညိုက အရယ်တစ်ဝက်နှင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့အိမ်က ကလေးလို သဘောထားသလား
တော့ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်ကမကြိုက်တာ ဘာမှမလုပ်
ဖြစ်အောင် ကြိုးစားတာပဲ”

စိတ်ရှင်းပြီး စိတ်ထဲမှာရှိသည့်အတိုင်း ပြောတတ်သူဟု သူ
နားလည်လိုက်သည်။

“ဒါဆို တစ်ခုခုသောက်”

“လွှက်ရည်ပဲ သောက်တာပေါ့၊ ချိုပေါ့ကျ တစ်ခွက်”

အနားရောက်လာသည့် စားပွဲတိုးကလေးကို မသက်က
နေရင်း လှမ်းအပြောမှာ သူကပြန်ပြောသည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ပြီးတော့ အင်္ကျီအိတ်ထဲက စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်၍ တစ်လိပ်
ချသည့်။

“တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီးမှ ဆေးလိပ်သောက်တတ်တာ၊ အစ
အိမ်မှာ ကျွန်တော်ခိုးခိုးသောက်ရတယ်၊ အခုမရအောင် ပူရှိန်းတွေ
တွေ စားရသေးတယ်၊ နောက်တော့ မေမေမိသွားပြီး ခိုးသောက်
မီးတွေဘာတွေလောင်မှာ စိုးရတယ်ဆိုပြီးသောက်ခွင့်ပေးတာ”

ပြောပြီး စီးကရက်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်၏။ ကိုထွန်းညိုက
လိပ်ဘူးကို လှမ်းယူသည်။

“ဆေးလိပ်သောက်တာတော့ မိဘလဲ ကြိုက်မှာမဟုတ်ပါ

”

သူမက စကားကိုမဆက်ဘဲ ဖြတ်ထားလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်ကြိုက်မလဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က
ကရက်ကို ကြိုက်သွားတယ်၊ မေမေက မသောက်နဲ့ပြောတော့
ကျွန်တော်အပြင်မှာ သောက်မိမှာပဲ၊ မေမေတို့ရှေ့မှာ မသောက်ဘဲနေ
တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဖြတ်လို့မရဘူးလားတဲ့၊ မရဘူးကျွန်တော်
သွားပြီဆိုတော့ မေမေက သနားသွားတယ်ထင်တယ် သောက်ခွင့်
ပေးလိုက်တယ်လေ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

သူမကိုရှင်းပြစဉ် အကြည့်ဆုံဖြစ်၏။ မျက်ဝန်းထဲမှာ နူး
မှုကိုတွေ့လိုက်ရသလို။

(၂)

“ကိုညွှီကို ကြည့်ရတာ ပရော်ဘာလင်ချိုင်း(လ်)လိုပဲနော်၊
သူမိသားစု ပြဿနာ တစ်ခုခုရှိနေလို့ပဲလား၊ သူ ငယ်ငယ်က ထိထိ
နီတိနိုက်-ခံစားလိုက်ရလို့ပဲလား၊ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲမသက်”

စာကူးပြီးစားပြီမှအထ ခုတင်ပေါ်မှာပက်လက်လှန် စာဖတ်
နေသော မသက်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ နီဒီ၊ ကိုညွှီကို တစ်ခါတည်းတွေ့လိုက်ရပြီး
အတွေး ထဲက မထွက်တော့ဘူးလား”

မသက်ကရယ်ပြော ပြောရင်းထထိုင်သည်။

“အမှန်ပဲ မသက်”

“ဟယ်... မိန်းမ မလွန်ဘူးလား”

“နေဦးလေ... စကားဆုံးအောင်မှ နားမထောင်တာ၊ နားမထောင်တာမှာ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးဆိုတာ မသက်အသိလေ”

“ကြိုက်တဲ့လူ၊ လိုက်တဲ့လူ ချစ်ရေးဆိုတဲ့ လူတွေလဲအများကြီးဆိုတာ ဆက်ပြောလေ”

“အေးပါ၊ ယောက်ျားလေးတွေ အများကြီးနဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်တာဟယ်၊ ကိုညိုကိုကြည့်ရတာ ထူးခြားသလိုပဲ၊ အေးစက်စက်လိုလို မဖော်ရွေတာလဲ မဟုတ်ပြန်ဘူး၊ ပြီးတော့ စိတ်ထဲရှိတာ ရှင်းရှင်းပြောတတ်မယ့်ပုံမျိုး၊ တွေ့ဖူးတဲ့သူတွေနဲ့ မတူလို့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာ ဖြစ်မှာပေါ့မသက်”

ခုတင်ပေါ်မှာ မသက်ဘေးဝင်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ မသက်အခန်းက နှစ်ယောက်ခန်းကို မသက်တစ်ဦးတည်း လစာပေးငှားနေသဖြင့် ပို၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိနေသလို။

“ကိုထွန်းညိုကိုတော့ တော်တော်ခင်ပွဲရတယ်၊ သူလဲနင့်ပဲ ကိုထွန်းအခန်းမှာ အနေများတယ် နဒီ”

“ဒါကြောင့် နဒီစိတ်ဝင်စားတာလဲ ဖြစ်မယ်မသက်၊ နဒီလို

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

အပြင်ပန်းကကြည့်ရင် အားလုံးပြည့်စုံပြီး ပျော်စရာမိသားစုလို့ ထင်ရမှာပဲ။ နဒီ ပြောဖူးပါတယ်။ ကိုကိုကြီးက ဘယ်တော့မှ ဒီကိုပြန်လာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မေမေက စီးပွားရေးသက်သက်စိတ်ဝင်စားပြီး နေဆိုင်တွေ၊ ငွေတွေနဲ့ လုံးချာလည်လိုက်နေတာ၊ ဖေဖေကျတော့သူ အလုပ်တွေနဲ့၊ သူ့အပျော်တွဲတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ အပြင်မှာအချိန်ကုန်တာလေ၊ နဒီတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လောက်အထီးကျန်သလဲ၊ ကိုညိုကို ကြည့်ရတာလဲ နဒီလိုတစ်ခုခုခံစားနေရတယ် ထင်လို့မသက်”

“နဒီ”

မသက်ခေါ်သံကြောင့် မသက်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီးနားစွင့်သည်။

“ဘာကြောင့်ပဲ စိတ်ဝင်စား စိတ်ဝင်စား၊ အကြောင်းပြချက်တွေ ပေးမနေပါနဲ့တော့၊ သူ့အကြောင်းအခုပြောနေမိတာကိုက နဒီ စိတ်ထဲကသူ ထွက်မသွားသေးဘူးဆိုတာကို ပြနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ နီညိုက ချောလဲ ချောပါတယ်”

“မင်းလီး ဖြစ်တာပါမသက်၊ ချောတာဆို နဒီစိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ ယောက်ျားပီပီသသနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ရုပ်မျိုး

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ပါ။ ဟုတ်ပလား။”

သူမက မသက်ကိုဘာမှ ပြန်မပြောမိတော့ဘဲ ပြုံးရုံသာ နေလိုက်မိတော့၏။

ထိုသူ၏ မျက်ဝန်းထူထူအောက်မှ မျက်ဝန်းနက်နက်တောက်တောက်တွေ၊ နှာတံချွန်သယောင်အောက်မှ နှုတ်ခမ်းမထူမပါးနက်ကားသယောင်ရှိသည့် မေးရိုးတွေသည် ကျစ်လျစ်သွယ်လျ၍ ရှည်သောအရပ်အမောင်းနှင့် ပေါင်းစပ်ထားသည့် အခါဘယ်မှာယောက်ျားမဆန်ဘဲ နေပါတော့မည်နည်း။

ယောက်ျားပီသ၍ မာတင်သယောင်မျက်နှာသည် မျက်ဝန်းအကြည်နှင့် နှုတ်ခမ်းအနေအထားကြောင့် တင်းမာမှု လျော့သွားသယောင်။

မျက်စိမှိတ်ထားစဉ် အမြင်အာရုံမှာ ကိုညီဝံက ဖြတ်ဖြတ်သားသား။

မိမိကိုယ်မိမိပင် နားမလည်နိုင်တော့သလို။

ထိုညက အဆောင်သားမှာရှိသည့် ညမွှေးပန်းရနံ့သည် ငိုဆွတ်ပျံ့နေလေသလားထင်မိပြန်၏။

ငါ ငါ ငါ ငါ

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၃)

နောက် တစ်နေ့မနက် ကျောင်းမသွားခင်မှာ ရေမိုးချိုးပြီးတော့ သောက်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းနီတောင့်ကို ယူပြီးသူမဆိုးသည်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို အောက်နှုတ်ခမ်းဖြင့် ငုံထိစေရင်း နှုတ်ခမ်းနီကို ညီအောင်လုပ်၏။ နန့်ရှေ့မှ ခွာတော့ နှုတ်မှသီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စစကို ညည်းလိုက်မိသည်။

“နဒီ”

လွယ်အိတ်ထဲကို စာအုပ်ထည့်ရင်း မသက်ခေါ်၏။

“ဘာလဲ မသက်”

မသက်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ထူးသည်။ သူမဆီမကြည့်ဘဲ စာအုပ်တွေကို ငုံကြည့်နေရာမှ...

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“အချစ်ဟာ လူတွေရဲ့စိတ်ကို နူးညံ့ပြောင်းလဲစေတယ် ဆိုတာ ယုံလားနဒီ”

ဟု မေး၏။

သူမက နားမလည်သလို ဘာဖြစ်လို့လဲ မသက်ဟုပြန်မေးရင်း မသက်ဆီလျှောက်၏။

သူမ မျက်နှာဆီသို့ အကြည့်ပို့ရင်း မသက်ကပြုံးသည်။

“နဒီ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိမထားမိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ချက်ချင်းမပြောသေးဘဲ ပြုံး၍ကြည့်နေပြန်သည်။

“နဒီ မသက်ဆီလာတိုင်း ဘယ်တုန်းက နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဖူးလို့လဲ”

“ဟာ...မသက်ကလဲ”

“ကိုယ်မေးတာ ဖြေလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒီနေ့ ဆိုးချင်စိတ်ရှိလို့ ဆိုးလိုက်တာပါ မသက်ရယ် ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ နဒီက နှုတ်ခမ်းနီတွေ မိတ်ကပ်တွေ ကြိုက်တဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ၊ ဒါကြောင့် အမြဲမဆိုးတာ”

“အင်းလေ မကြိုက်တဲ့ကောင်က အခုဒါတွေကို ကြိုက်ချင်လာပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှစေချင်လာပြီ မဟုတ်လား”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မသက်ဘာတွေ ပြောချင်တယ်ဆိုတာ နဒီရိပ်မိတယ်”

“မဟုတ်ဘူးလား၊ ကိုညီကိုတွေ့ပြီးတော့မှ မသိမသာ နဒီစိတ်ကလေးပြောင်းလဲလာတာ”

သူမက ပြုံးပြီးသက်ပြင်းချသည်။

“မသက်တို့ကိုညီက ခင်ဖို့ကောင်းပါတယ်၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆင်းလို့ သင်းလို့ကောင်းမယ့်ပုံပါပဲ၊ သူစိတ်ရှင်းတယ် ထင်တာကို ဒီ သဘောကျပါတယ်”

“တွေ့လား၊ ပြောရင်းပေါ်လာပြီ”

“အဲဒါ အချစ်မဟုတ်ပါဘူး မသက်ရယ်”

“အဲဒီက စမှားလေ”

“ဒါတော့ မသိဘူး၊ ကိုယ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးတာ”

“အခုသိမယ် စောင့်ကြည့်”

မသက်စကားကြောင့် ကိုညီမျက်နှာကို အတွေးမှာမြင်ယောင်မည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ရင်ခုန်တာလားဟု ဘာသာမေးကြည့်နေမိသေး၏။

၁၁၁၁

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၄)

“ကဗျာဆိုတာက နှလုံးသားရဲ့ မွတ်သိပ်မှုကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်တဲ့ အရာပဲ။ နှလုံးသားက စုပ်ယူထားနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းလို့ ကိုညီကော ထင်တယ်။ နှလုံးသားလို့ ပြောလိုက်ရင် အချစ်အလွမ်းကိစ္စကို အချို့လူတွေက ထင်တတ်ကြတယ်။ မတရားမှုကိုလဲ နှလုံးသားက အားတတ်တယ်...”

“ရက်စက်ယုတ်မာမှုကိုလဲ နှလုံးသားက စက်ဆုပ်တတ်တယ်။ ကျဉ်းမြောင်းကျပ်တည်းတာ၊ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တာ၊ တရားတာ၊ တရားတာ၊ မနီတာ မှားတာအားလုံးဟာ နှလုံးသားက ခံစားစရာ ညှစ်ပဲလေ... အဲဒါတွေ အားလုံးကိုခံစားပြီးမှ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်လာတယ်။ ဖြစ်လာတဲ့ ကဗျာဟာ ကဗျာဓာတ်တွေနဲ့ ပြည့်ပြီးအနုပညာ

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

မြောက်ရင်ဖတ်တဲ့ လူတွေရဲ့ နှလုံးသားထဲရောက်သွားမယ် ထင်တယ်။ ဖတ်တဲ့လူရဲ့ နှလုံးသားက မွတ်မွတ်သိပ်သိပ်နဲ့ စုပ်ယူသွားနိုင်လိမ့် မယ်။ နဒီ...

“ဒါကတော့ ကိုညီခံယူထားတာပါ။ မှားချင်လဲမှားမယ် ကိုညီက ကဗျာဆရာရင်မာကြီးတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ အဆေအနာ တော့ မသိဘူးပေါ့။”

ကိုထွန်းညိုနှင့်အတူ နှစ်ခေါက်သုံးခေါက်ပါလာခဲ့ အပြီး တော့ သူမနှင့် ကိုညီသည် စကားပြောဖော်ဖြစ်သွားတော့၏။ သူမ နှင့် ကိုညီတို့အကြား ရင်းနှီးစေမှုတံတားသည် ကဗျာကိုချစ်ကြခြင်း ပင်။

“နဒီဒီအကောင်က ကဗျာတွေဘာတွေလဲရေးတယ်၊ ကျောင်း မဂ္ဂဇင်း၊ ကျောင်းစာစောင်တွေမှာတော့ အမြဲရေးတာပေါ့၊ အပြင် မင်းမှာတော့ သုံးလေးခါပဲပါဖူးတယ် ထင်တယ်၊ နင်ကလဲ ကဗျာ ဆိုတော့ အတော်ပဲ”

ဟု ကိုထွန်းညိုကြီးက ပြောတော့သူမအတော်အံ့သြသွား သည်။ ကိုညီပုံကိုကြည့်ပြီး ကဗျာတွေ ဘာတွေ စိတ်ဝင်စားမည့် အနုပညာဘက်ကို တွယ်ဖက်မည့်သူဟု သူမမထင်ခဲ့မိ။ အင်ဂျင်

သဖြစ်မည့် လက်တွေ့ကျကျသမား၊ အရာရာ စာရင်းဇယားနှင့် ချပ်ကိုင်မည့်သူဟု သူမကခန့်မှန်းထားခဲ့သည်ပဲ။

‘ဟုတ်လား’ဟု အံ့အားသင့်စွာ နှုတ်မှထွက်တော့ ကဗျာကို ချစ်တာပါ။ ကဗျာဆရာအဆင့်မရောက်သေးပါဘူးဟု ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ကိုညီက ပြောခဲ့ဖူးသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူမနှင့်ကိုညီတို့ ကဗျာအကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်ကြတော့၏။

“နှလုံးသားနဲ့ ဖတ်ရမယ့်ကိစ္စ၊ နှလုံးသားရဲ့ စာလို့ ကိုညီ ပြောတာ နဒီလက်ခံတယ် ကိုညီ၊ နဒီလဲ ဒီလိုပဲ ခံယူထားတာ၊ ဦး နောက်နဲ့ မှတ်သားရမယ့် စာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ နှလုံးသားမှာ စွဲထင်နေ အောင် ခံစားရမယ့်စာလို့ ထင်တယ်လေ”

အင်းလျားကန်ပေါင်မှာ လမ်းလျှောက်မည့်စဟု မသက်နှင့် ကိုထွန်းညိုက ထွက်သွားတော့ ကိုညီနှင့်သူမနှစ်ဦးတည်းသာ ဘူးသီး ကြော်ဆိုင်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။ အင်းလျားရေပြင်ကို ဖြတ်လာသည့် လေ သည် နဖူးဆံစကို တိုးဝှေ့သွားသဖြင့် ကျလာသည့် ဆံစအားလက် ချောင်းတို့ဖြင့် အသာတင်ရင်း သူမထောက်ခံစကားကို ပြောလိုက်၏။

“ကိုညီတို့ နဒီတို့ကျောင်းက သင်တဲ့ဘာသာရပ်တွေ အများ

ကြီးမှာ ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားရတာတွေချည်းပဲ။ ဦးနှောက်နဲ့ မှတ်သားရတာတွေချည်းပဲလေ နှလုံးသားနဲ့ ခံစားရတဲ့စာတွေ တစ်ခုမှမရှိတာ ဒါတောင်မှ ကိုညီတို့ကျောင်းက မိသုကာပညာရပ်ကျတော့ အနုပညာနဲ့ အတတ်ပညာပေါင်းထားတဲ့ ပညာရပ်လို့ ပြောတယ်နီဒါ။ ဆရာကြီးပန်းချီအောင်စိုးတို့လို အနုပညာသည်ကြီးတွေ လာပြီးသင်ကြားပေးခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။ ကိုညီ ပြောချင်တာက နားလည်လာအောင် ဦးနှောက်က အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားအားထုတ်ယူရရင် အနုပညာမြောက်ပါ့မလားလို့၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုကိုတော့ နားလည်ပြီးခံစားလိုက်ရမှ အနုပညာမြောက်မယ်လို့ ကိုညီတွေးမိတယ် နဒီ...”

“ကိုညီရေးတာတွေက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးတွေလဲ ဟင်...”

သူမက ကိုညီမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ကိုညီအားလုံးကို စမ်းရေးကြည့်တယ်။ ပုံစံဆိုတာခံစားမှုကို အပေါ်လွှင်ဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးမှုလို့ ကိုညီက လက်ခံတာဒီခံစားမှုက ဒီပုံစံနဲ့လိုက်ပေမယ့် ဟိုခံစားမှုကျတော့ ဟိုပုံစံနဲ့ဆိုပိုလိုက်လားတွေးတယ် နဒီ...”

သောက်ပြီး ရေခွေးကြမ်းပန်ကန်ကို ပြန်ချရင်းပြော၏။

“ဒါဆို ကိုညီမော်ဒန်တို့ ဘာတို့လဲလက်ခံတာပေါ့”

“ဟာ... လက်ခံတာပေါ့ နဒီ၊ ဒါအသစ်တီထွင်ဆန်းသစ်တီထွင်ပဲ။ အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်ဖြစ်မယ့် လူဟာတီထွင်ဆန်းသစ်တာကို ပိုစိတ်ဝင်စားသင့်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဟောင်းကိုလဲ မီးတောက်ထားတယ်နီဒါ။ ဘယ်ပုံစံမှာမဆို အဓိက အကျဆုံးကတော့ အနုပညာမြောက်ခြင်း မမြောက်ခြင်းလို့ပဲ ကိုညီတော့ထင်တယ်”

“နဒီဒါဆို တစ်ခုမေးချင်တယ် ကိုညီ”

“အင်း... မေးလေ”

စီးကရက်ဘူးအတွင်းမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်သည်။

“တော့ ဂက်(စ်)မီးခြစ်အနီရောင်လေးနှင့် မီးညှိတာတွေ၏။ ကိုညီအလို့ ဖစ်ပိုတွေဘာတွေ မသုံးတာလဲဟု စိတ်ထဲမှာ အတွေးဝင်လာသေးသည်။

“တချို့မော်ဒန်ကဗျာတွေကို နဒီအရမ်းခံစားရတယ်။ ကြိုက်တယ်။ တချို့ကျတော့ နားမလည်ဘူး ကိုညီ၊ ဒါ ကဗျာဖတ်သူက နားမလည်ဘူး တစ်ဦးအနေနဲ့ ရိုးရိုးသားသားပြောတာပါ”

ကိုညီပြုံး၍သူမကိုကြည့်နေရင်း ဆေးလိပ်မီးခိုးကို မှုတ်ထုတ်သည်။ ပြီးမှ...

“ကိုညီက သေသေချာချာရှင်းပြနိုင်မယ့် ကဗျာဆရာကြီး”

တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နဒီပထမနားမလည်ထားနော်၊ ငါ့
ဖတ်ဖူးထားတာတွေ ပြောပြမယ်”

စကား ပလ္လင်ခံသည်။

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြီး နားစွင့်နေလိုက်၏။

“ကဗျာဆရာ အောင်ချိန်ရဲ့ ဂန္ထဝင်မမကဗျာစာအုပ်မှာ ဆရာ
မောင်သာနိုးက အမှာစာရေးထားတာထဲက မှတ်မိတာအရင်ပြော
မယ် နဒီ၊ အဲဒီ ကဗျာသစ်ပေါ့... မော်ဒန်ကဗျာပေါ့နော်၊ ရေးသူ
ရဲ့ ရှေ့မှာတဲ့ ချောက်ကမ်းပါးနှစ်ခုရှိနေတယ်တဲ့၊ ချောက်ကမ်း
တစ်ခုက လွယ်လွန်းခြင်း၊ စကားပြောဆန်ခြင်းဆိုတဲ့ ချောက်ကမ်း
နဲ့ နောက်တစ်ခုကတော့ သစ်သထက်သစ်အောင် အားစိုက်ရင်း
ဂန္ထီရဖြစ်သွားတဲ့ ချောက်ကမ်းပါး၊

“အဲဒီချောက်ကမ်းပါးနှစ်ခုရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒီချောက်ကမ်း
နှစ်ခုကြားက စိမ်းစိုလတ်ဆတ်တဲ့ကဗျာလမ်းကလေးကို မှန်မှန်ကန်
ကန်ရွေးတတ်ဖို့ လိုတယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဆရာမောင်သာနိုး အမှာစာ
ထည့်ရေးခဲ့တာပဲ နဒီ”

စီးကရက်ပြာကို ခြွေရင်းကိုညီပြုံးသည်။

“မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ဆရာမျိုးသန့် ဆောင်းပါးတွေကိုညီတော်

ကြိုက်တာပဲ၊ ကဗျာချစ်သူတွေအတွက် ဖတ်လို့အကျိုးရှိတယ်

“ပြောပါဦး ကိုညီ”

“ဆရာမျိုးသန့်ရေးတဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ထဲမှာလဲ စောစော
အကြောင်းဆွေးနွေးထားတာ ကိုညီမှတ်မိနေတယ် နဒီ၊ ဖတ်ပြီး
ထဲမရောက်တာ၊ ရင်ထဲစွဲကျန်မနေတာတွေကို သူကဆွေးနွေးခဲ့
တယ်၊ ကိုညီကြိုက်လို့ အသေအချာကို မှတ်မိနေတယ်”

“အင်း... ပြောပါဦး ကိုညီ၊ ကိုညီနဲ့ ဒီနေ့စကားပြောရ
အများကြီး အကျိုးရှိသွားပြီ”

“တစ်အချက်ကတော့ စကားပြောဆန်မှု၊ ကဗျာအတတ်ပညာ
နည်းမှုတဲ့၊ သူကတော့ အဲဒီဆောင်းပါးမှာ ဥပမာကဗျာတွေ ထုတ်
ထားတယ် နဒီ၊ ကိုညီတော့ ဒါတွေမှတ်မိတော့ဘူး”

“အင်း... နှစ်အချက်ကရော”

“နှစ်အချက်ကတော့ ခေတ်ပေါ်ကဗျာရဲ့လက္ခဏာ တစ်ရပ်
အဲဒါ အကွက်သဘော အားနည်းပြီးဖြစ်စဉ်ပြသဘောဆောင်မှုတဲ့
ဖြစ်စဉ်ပြကိုသုံးတော့ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း လွှမ်းခြုံမှု၊ ထွေပြား
သည်းမှုနဲ့ ကဗျာရဲ့ဂယက်အနက်ဖြစ်ထွန်းမှုတွေကို အားနည်းသွား
နိုင်တယ်တဲ့ နဒီ”

“အင်း... အဲဒါတွေတော့ နဒီသိပ်မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ငါတို့ ဒါက ကဗျာရေးတဲ့သူတွေမှ သိမယ့်ကိစ္စတွေ၊ ဆက်ပြောပါဦး”

“ကိုညီလဲ နဒီလိုကဗျာချစ်သူ အဆင့်ဆိုတော့ ရေရေတော့ နားမလည်ဘူး နဒီ”

“အဲဒါကိုထားပါ၊ နောက် နံပါတ်သုံးကရေ”

“အဲ... နံပါတ်သုံးကတော့ ကဗျာနဲ့နိဂုံးအပိုဒ်တု၊ နိဂုံးအပိုဒ်ဟာ အရမ်းအရေးကြီးပြီးတော့ ကဗျာဖတ်သူရဲ့ ရင်ထဲမှာ စားမှုဂယက် ထသွားစေနိုင်ရမယ်တဲ့၊ အချို့ကဗျာတွေမှာ ကဗျာဆရာက အဲဒီအပိုဒ်မှာ သူဆိုလိုချင်တာကို တိုက်ရိုက်ဒါမှမဟုတ်အား ဖွင့်ချပြလိုက်လို့ ကဗျာဟာပေါ့သွားပြီး ကဗျာဖတ်သူခံစားစရာ မဖြစ်သွားရတယ်တဲ့”

“အင်း... ဒါတော့ သဘောပေါက်တယ်၊ နောက်နံပါတ် လေးကရေ”

“နံပါတ်လေး က...”

ကိုညီက စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။ ပြီးတော့ စီးကရက်တို့ အောက်မှာချ၍ ဖိနပ်ဖြင့်နင်း၏။

“နံပါတ်လေးက တချို့ကဗျာတွေမှာ နိမိတ်ပုံတွေကို...”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

သုံးစွဲထားတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ နိမိတ်ပုံတွေဟာ သစ်လွင်မှု၊ လတ်ဆတ်မှု မရှိဘူးတဲ့”

သူမ နားလည်စွာခေါင်းကို ညှိတ်သည်။

“နံပါတ်ငါးကတော့... အဲ... စကားပြော နဂီယူရာမှာ စကားပြောနဂီ မဖြစ်ဘဲ နဂီပျက်နေတယ်တဲ့”

“ဒါလဲ နဒီနားမလည်နိုင်ဘူး၊ မလိုက်နိုင်ဘူး”

ရယ်ရင်း သူမပြောသည်။

“ဆောင်းပါးထဲမှာတော့ ဥပမာကဗျာလေးတွေနဲ့ ရှင်းပြထားတော့ ပိုပြီးသဘောပေါက်လွယ်တယ် နဒီ၊ ကိုညီ အဲဒီဆောင်းပါး နိဂုံးမယ်၊ တွေ့ရင် ပေးဖတ်မယ်”

“အဲဒါဆို နီဒီပိုရှင်းသွားမှာပေါ့ နော်၊ အင်း... ဆက်ပါဦး”

ကိုညီက စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြန်သည်။

“ကိုညီကလဲ”

သူမနှုတ်မှ စကားသံလျှံကျသွားတော့ ကိုညီအကြည့်က သူမ မျက်နှာဆီရောက်သည်။ လက်မှ စီးကရက်ဘူးကိုကိုင်ထား၏။

“ဟာလဲ နဒီ”

“ဆေးလိပ်တွေ အရမ်းသောက်တာပဲ၊ ခုနပဲတစ်လိပ်သောက်တာ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

မနှစ်မြို့ဟန် စကား၊ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းစကားကို ပြောလိုက်
ပြီးမှ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဟု ရင်ထဲမှာ နောင်တရမိသလိုပင်။

ကိုညီက ခဏစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ စီးကရက်ဘူးကို အထိ
အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်သည်။

“ဆက်ပြောလေ ကိုညီ”

ကိုညီ စီးကရက်ဘူးကို ပြန်ထည့်လိုက်တာတွေ့ပြီး ရင်ထဲ
မှာကြည့်နူးမှု၏ အရိုက်အခတ်ဖြင့် သူမမျက်နှာမှာ အပျော်ရွှင်
ယှက်သန်းသွားမည်မှာ အသေအချာ။ ကိုညီရိပ်မိသွားလေမှာလည်း
စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဆက်ပြောလေဟု သူမကပြောလိုက်၏။

“စောစောက ပြောခဲ့တဲ့အချက်ငါးချက်က ရင်ထဲမှာမစွဲဘဲ
အတတ်ပညာအားနည်းတဲ့ အချက်ငါးချက်တဲ့ နဒီ၊ နောက် သူဆက်
ရေးထားတာက ကဗျာဖတ်သူရဲ့ရင်ထဲမရောက်ဘဲ ကဗျာဖတ်သူ
ဝေးသွားတဲ့အချက်သုံးချက်တဲ့”

“အဲဒါကဗျာဖတ်သူတွေ နားမလည်နိုင်စေတဲ့ အချက်တွေ
ပေါ့နော် ကိုညီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာမောင်သာဓိရေးတဲ့ ဂန္ထီရဖြစ်သွားလေ
နိုင်တဲ့ အချက်တွေပေါ့”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ပြောပါဦး”

“တစ်အချက်ကတော့ ရှုပ်ထွေးတဲ့ဝါကျများ တည်ဆောက်
ဖြစ်တယ်တဲ့၊ ကဗျာဆရာမှာ ‘ပွက်ထရစ်လို့ခံခံ’ရှိလို့ သဒ္ဒ
အထားကြိုက်သလိုရေးနိုင်ပေမယ့် တချို့ကကဗျာတွေမှာ ဘယ်
ဘယ် နားမလည်နိုင်တဲ့ ဝါကျတွေပါတာ တွေ့ရတယ်တဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ နဒီတွေဖူးတယ်”

“နှစ်အချက်ကတော့ ဝေဝါးပြီးကဗျာဖတ်သူနားလည်နိုင်
မက်လွန်းတဲ့ နိမိတ်ပုံတွေ သုံးတာပဲတဲ့၊ ကဗျာရေးတဲ့သူက သူတစ်
ယောက်တည်းပဲ နားလည်ပြီး ကဗျာဖတ်တဲ့သူတွေ နားလည်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်း
နိမိတ်ပုံတွေသုံးတာဟာ ကဗျာရေးသူနဲ့ ကဗျာဖတ်သူကြားမှာ
အွန်ဝေးကွာသွားစေနိုင်တဲ့ နဒီ”

“ဒါလဲ နဒီကြုံဖူးတာပဲ”

“သူကတော့ ဥပမာကဗျာတွေ ပြတယ်”

“နဒီ အလွတ်မရလို့ ပြနိုင်တာတွေရှိပါတယ်”

“အဲ... တတိယအချက်ကတော့ နိုင်ငံခြားက နာမည်တွေ
ဘုံပေါ်ဘအောင် သုံးလိုက်တာပဲတဲ့၊ လိုအပ်ရင်လိုအပ်တဲ့ နေရာ
ဇာတ်သားသုံးတာ အကျိုးရှိပေမယ့် မလိုအပ်ဘဲ နိုင်ငံခြားနာမည်တွေ

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

အများကြီးသုံးတော့ ကဗျာကိုထိခိုက်ပြီး ကဗျာဖတ်သူ နားမလည်အောင် ရှုပ်ထွေးသွားစေတတ်တဲ့ နဒီ၊ အဲဒီသုံးချက်ကြောင့် ကဗျာသူတွေ နားမလည်ဖြစ်ကြတာတဲ့”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုညီရယ်၊ နဒီဘာကြောင့် နားမလည်ရတာဆိုတာ ရှင်းသွားပြီ”

ပြောပြီး အင်းလျားရေပြင်ကို လှမ်းငေးကာလေကိုတစ်လိုက်မိတော့၏။

“ကိုညီရေးတဲ့ ကဗျာဘာလေးလဲ ပြပါဦး”

ခပ်ပြုံးပြုံး သူမကပြောလိုက်၏။

“ကြုံတော့ကိုညီ ပြပါမယ်၊ ကိုညီက အခုမှစမ်းရေးခါနီးနီး...”

ဟု ပြန်ပြောသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သူတို့ဆီလျှောက်လာနေသည့် မသက်ကိုထွန်းညိုကို လှမ်းမြင်ရ၏။

ထိုညနေသည် မိုးသားကင်းစင်၍ ချစ်သူတို့အတွက် သာယာလှပသော ညနေတစ်ခုဖြစ်နေမှာဟု သူမတွေးမိသေးသည်။

△△△△

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၅)

စာသင်ခန်းမှအထွက်မှာ ရပ်စောင့်နေသည့် ကိုညီကိုမြင်လိုက်ရတော့ ပထမအံ့သြသည်။ နောက်ကြည့်နူး ကျေနပ်စိတ်၏အလှုပ်အခတ်ဖြင့် ရင်ခုန်သည်။ သေချာရဲ့လားဟု စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်မိသေးသည်။

လျှောက်လာနေသည့် သူမကိုငေးကြည့်နေသည့် ကိုညီမျက်နှာက မရယ်မပြုံး။

“ကိုညီ ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

အနားရောက်တော့ ကိုညီမျက်နှာကိုကြည့်လျက် မေးသည်။ သူမကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေရာမှ အကြည့်လွဲကာ နဒီဆီလာတာဟု တိုးညှင်းစွာပြန်ဖြေ၏။ တိုးညှင်းစွာဖြေလိုက်သည့် သူ့အသံသည် သူမ

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

၏ နှလုံးသားမှာ ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသလို။ ကျေနပ်ပီတိဖြင့် သူမမျက်နှာတစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲသွားလေမလား။

“နဒီဆီ လာတာဟုတ်လား”

ကြားချင်စိတ်ကြောင့်လား၊ ပီတိကြောင့်လား ထိုစကား သူမနှုတ်မှ လျှံကျလာသည်။

“ဘာလဲ နဒီကမယုံလို့လား၊ ကိုညိုမှာ တခြားလာလည်းမယုံ မိတ်ဆွေမရှိပါဘူး နဒီ”

မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ မရယ်မပြုံးဆိုသည်။

“မသိပါဘူး ကိုညိုရယ်၊ ကိုညို သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေ လာရှာရင်းမတွေ့လို့ နဒီဆီဝင်လာတာလားလို့ပါ၊ လာ... ကိုညိုကဲတင်းဘက်သွားရအောင်၊ နဒီလွှဲကရည်တိုက်မယ်...”

ပြောရင်းအတူယှဉ်လျှောက်ကာ ဆိုင်တန်းတွေရှိရာဘက် ထွက်ခဲ့သည်။

“ကိုညိုဒီနေ့ ကျောင်းရောက်တော့ နောက်ကျတယ်၊ ထွန်းညှိကိုမေးကြည့်တော့ ထွက်သွားပြီမရှိတော့ဘူး ပြောတယ်၊ ကိုညိုလယ်ဘက်ကအားနေတော့ ဘယ်သွားရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ နဒီကိုသတိရပြီး လိုက်လာတာ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

လွှဲကရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်တော့ကိုညိုကပြောသည်။

“မသက်နဲ့ ကိုထွန်းညှိကြီးက မနက်ကတည်းက ထွက်သွားတာတဲ့ ကိုညို၊ နဒီနဲ့လဲ မတွေ့လိုက်ဘူး၊ ကိုထွန်းညှိကြီးကျောင်းဆုတ်လာပြီး မသက်ကိုခေါ်သွားတာတဲ့၊ သူ့ကိုမြို့ထဲလျှောက်သွားကြတာပေါ့”

လွှဲကရည်ပန်းကန်ကို ကိုညိုရှေ့ ရောက်အောင်တိုးပေးရင်းပြောသည်။

“ကိုညိုက နဒီလဲပါသွားမယ်ထင်တာ၊ တော်သေးတာပေါ့”

သူမဘာမပြန်မပြောမိဘဲ ပြုံးရုံပြုံးကာ နားထောင်နေလိုက်

“ကိုညိုနဒီဆီ သက်သက်လည်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ တွေးထားတော့ နဒီအရမ်းအံ့သြနေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေးရင်းဆုံသည့်အကြည့်ကို သူမလွဲကာ ဆိုင်အပြင်ဆီသို့

“မထင်လို့ပေါ့၊ ကိုညိုက ကိုထွန်းညှိကြီးနဲ့ အဖော်သက်သက်လိုက်လာတာတစ်တာပဲဟာ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

အပြင်ကိုင်းရင်း ပြောလိုက်သည့်သူမစကားကြောင့် ကိုညို ပြုံးသွားတာ ဝေအကြည့်မှာဖြစ်သည်။

“ကိုညို နဒီနဲ့စကားပြောရတာပျော်တယ်”

ကိုညိုမျက်နှာဆီ ပျက်ခနဲကြည့်ကာ မျက်လွှာကိုချလိုက် ပြန်သည်။

“အိမ်မှာလဲ ကိုညိုက စကားများများ ပြောတတ်တာ မဟုတ်ဘူး နဒီ၊ အိမ်မှာကလဲ စီးပွားရေးကိစ္စတွေပဲ အပြောများတာ နဒီနဲ့လို ကဗျာအကြောင်းတွေ ဘာတွေပြောလို့ရတဲ့သူက ကိုညိုမှာမရှိလောက်ပါဘဲ”

သူမလိုပဲ သူလည်းအိမ်မှာအတီးကျွန်ဖြစ်နေမည်ဟု တွေးသေးသည်။ သူမိသားစုကိစ္စမို့ ဘာမှတော့ဆက်မမေးဖြစ်တော့။

“ကိုညိုပေးထားတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတောင်ပြန်မရေးသေးဘူး”

ကဗျာနှင့်ပတ်သက်သည့် ဆောင်းပါးပါသော မဂ္ဂဇင်းဟိုတစ်ခေါက်တုန်းက ကိုညိုယူလာပေးသည်။ သည်စာအုပ်ကိုသတိရရင်း သူမပြောလိုက်၏။

“ရတယ် နဒီ၊ နဒီအပိုင်သိမ်းထားတော့၊ ကိုညိုကအဲဒီဆောင်းပါးကို အလွတ်တောင်ရနေပြီ”

“ဖတ်ဖို့သင့်တဲ့ စာအုပ်တွေတွေရင် နဒီကိုယူလာပေးပါဦး”

သူကခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်လိုက်၏။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူနေရင်းမှ နဒီမျက်နှာဆီ ကနဲလှမ်းကြည့်သည်။ ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ တစ်ချက်ပြုံးခဲ့၏။

“နဒီကို အားနာလို့လား၊ ကိုညိုသောက်ပါ”

သူမကလည်း ခပ်ပြုံးပြုံးပြောလိုက်မိသည်။

“ကိုညိုကိုဆေးလိပ်တွေ သောက်တာများတယ်လို့ ဂရုတစိုက် ပြောဖူးတာ ပြန်သတိရလို့ပါ”

ဟု ပြောရင်းစီးကရက်ကို မီးညှိဖွာလိုက်၏။

သူမက အမှတ်မထင် ပြောလိုက်သောစကားကို သူဂရုတစိုက် မှတ်မှတ်ရရရှိနေသလားဟု ကျေနပ်မိတာအမှန်။

“ဒါပေမယ့် အရင်အတိုင်းပဲ သောက်တယ်မဟုတ်လား”

“ကိုညိုတော်တော်လျှော့သောက်ဖြစ်တယ်၊ တကယ်ပြောတာ ဒီလိုပါ”

မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ကိုညိုကအတည်ပြောသည်။

“ကိုညိုကို ဂရုတစိုက်နဲ့ စေတနာနဲ့ပြောတဲ့စကားပါလားလို့”

အလေးထားပြီး ကိုညီလျှော့ဖြစ်တာ နဒီ၊ အရမ်းကြိုက်တာဆိုတာ ဖြတ်တော့ မဖြတ်ချင်ဘူးလေ”

“ကိုညီ မေမေပြောတုန်းကရော...”

ကိုညီက လွှဲကံရည်ပန်းကန်ကိုပြန်ချလိုက်ရင်း...

“မေမေက ဆေးလိပ်မသောက်တတ်ခင်က မသောက်တားတာပါ။ သောက်တတ်ပြီးမှတော့ ဂရုတစိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့လဲ မေမေပြောတာနဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ပြောတာ ဘယ်လောက်လဲနော်”

“ရှင်...”

ကိုညီ မျက်နှာကိုနားမလည်သလိုကြည့်ရင်း...

“ကိုညီက နဒီကို သူစိမ်းလိုသဘောထားတာပေါ့”

ကလေးတစ်ဦးနယ် သူမကစကားနာထိုးမိပြန်၏။

“မဟုတ်ဘူး ကိုညီပြောတာ မရှင်းလို့ပါ။ အမေက သူ့သားသမီးအပေါ် စေတနာထားတာ၊ ဂရုတစိုက်ရှိတာ မဆန်းဘူးလေဟုတ်ဘူးလား၊ သွေးမတော်သားမစပ်ကိုယ့်အပေါ်မှာ စေတနာစကားပြောတယ်ဆိုတာကျတော့ ဆန်းတယ်၊ ဆန်းတယ်ဆိုတာထက် အဲဒီလိုပြောမယ့်သူ ရှားဆယ်ဆိုရင် ပိုမှန်မယ်။ ဟုတ်ဘူးလား၊ အဲဒါကိုပြောချင်တာ နဒီ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ကိုညီ စကားတတ်တိုင်း...”

မျက်စောင်းထိုးရင်းပြောလိုက်မိပြန်၏။

ဆိုင်ရှေ့မှဖြတ်သွားသည့် သူငယ်ချင်းတွေ၏ ပြုံးစိစိအကြည့်

က သူမဘာကြောင့် ကျေနပ်နေရပါသတဲ့လဲ၊ ကိုညီနှင့်သူမကို အတွဲအဟုတ်သွားပြီး စနောက်သွားတာကြည့်နူးစရာတစ်ခု ဖြစ်နေပါသလား။

ပိုက်ဆံရှင်းဖို့ စားပွဲထိုးကလေးကို လှမ်းခေါ်ရင်းကိုညီနောက်လှည့်မှာ ကိုညီသောက်ပြီးမီးငြိမ်းထားသည့် စီးကရက်တိုလေးကို သူမကောက်ယူလိုက်မိသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ကိုညီ၊ နဒီရှင်းမှာပေါ့”

“ကိုညီရှင်းပါ့မယ်၊ တော်ကြာ နောက်မလာလည်ရဲဘဲ နေဦး”

“ဟယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ ကိုညီရဲ့၊ နဒီရှင်းမှာပေါ့ ကိုညီကစဉ်သည်”

“ဟယ်”

“ခဏဏ ရှင်းနေရရင် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“ကိုညီပဲလာဖြစ်အောင်လာပါဦး”

အနားရှောက်လာသည့် ဆိုင်အလုပ်သမားလေးကို ပိုက်ဆံ

ဆွမ်းပေးလိုက်၏။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ထွန်းညိုသိရင် သိပ်အံ့သြမှာ”

ပြန်အမ်းသည့် ပိုက်ဆံယူရင်း မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာကိုလဲ ကိုညီ”

“ကိုညီ နဒီဆီလာတာကိုလေ၊ ကိုညီ နောက်ဆုံးနှစ်သာ
ရောက်လာတယ် ဘယ်မိန်းကလေးဆိုကိုမှ သွားမလည်ခဲ့ဖူးတာ ထွန်း
ညိုသိတယ်”

“နဒီ ဂုဏ်ယူရမှာပေါ့”

ပန်းကို ထွန်းရင်းရယ်ပြောပြောလိုက်စဉ် ရင်ထဲမှာလည်း
အကြည်အနူး၏ အရိုက်အခတ်ဖြင့် လှုပ်ရှားသွားစေတာ အမှန်ပင်။

△△△△

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၆)

ကောက်ယူလာခဲ့မိသည့် စီးကရက်အတိုလေးကို ကြည့်ရင်း
ကိုညီကို သတိရမိပြန်သည်။ သူ့သောက်သွားခဲ့သည့် စီးကရက်အ
တိုလေးကအစ အမှတ်တရ သိမ်းချင်နေမိတာ ဘာသာနားမလည်ချင်
ဖြစ်။ အံ့ဆွဲကိုဖွင့်၍ သူမ၏ ပစ္စည်းတိုလီမိုလီလေးတွေ ထည့်ထည့်
ချွန်း ဆွေတ္တာလေးကို ထုတ်ယူသည်။ ထိုဆွေတ္တာလေးဖွင့်ကာ စီးက
ရက်တိုလေးကို သိမ်းထားလိုက်မိ၏။

မသက်သာသိလျှင် ဘယ်လောက်ရယ်လေမလဲဟုတွေးကာ
အုတ်စိတ်ဝင်လာပြန်သည်။ ကိုညီသူမဆီလာလည်သည့် အကြောင်းကို
ဘာမှ မသက်အားပြောပြမှ ဖြစ်မည်။ သူမမပြောလျှင်လည်း ကိုညီက

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ကိုထွန်းညှိကြီးကို ပြောလျှင်မသက်သိနိုင်သည်။ သည်တော့
မသက်မေးလျှင် အဖြေရခက်လေမည်။

သိပ်ဟုတ်နေတာပေါ့ဟု မသက်ကအထွေအငေါ့ဖြင့် သူ
ကို နောက်ဦးမှာစဉ်းစား၍ ကြည်နူးစိတ်ဖြစ်ရပြန်သည်။ သည်တမ်း
မသက်ကမရမက မေးလျှင်တော့ကိုညှီအပေါ်မှာ သူသံယောဇဉ်ရှိတ
ဖုံးကွယ်နေစရာလိုတော့မည် မတင်။ သူမက ဝန်မခံလျှင်လည်း
မသက်တို့က ရိပ်မိနေမှာမလွဲ။ မသက်နှင့်စတွဲကတည်းက သူမက
ကြိုက်သည့်ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ သူမကသည်နှယ် လိုက်လိုက်
လျော့လျော့ဆက်ဆံခဲ့တာ မရှိမှန်းမသက်အသိဆုံး။

ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းယောက်ျားလေးတွေကိုသာ သူငယ်
ချင်းလို တရင်းတနီးဆက်ဆံခဲ့မိသော်ငြား သူမကိုချစ်ခွင့်ပန်သူများ
ကိုတော့ သူမကပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းကာ ခပ်တင်းတင်းသာဆက်
ဆံခဲ့သည်ချည်း။

ကိုညှီနှင့်ဆုံမိပါမှ သူမဘက်က သံယောဇဉ်တွေပိုလွန်းပြီ
လား မသိ။ မသိစိတ်ကြောင့် အမူအရာတွေ ပျက်တာမသက်က
သတိထားစရာဖြစ်လာပြီလား။ လျော့ရဲလွန်းသူဟု ကိုညှီကတွေးပြီး
အထင်သေးမှာတော့ ပူမိပြန်သည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ဘာဖြစ်ဖြစ်ကိုညှီနှင့် ပတ်သက်၍ ရင်ခုန်ရတာ၊ စိတ်ကူး
မိတာတွေကိုတော့ ဘာသာဝန်ခံရပေမည်။

အချစ်သည် ရာသီမဲ့မိုးလိုဖြစ်နိုင်ပါသတဲ့လား။

အချိန်မဲ့ အခါမဲ့ရွာချင်တဲ့အချိန်မှာ နောက်ကောင်က ရွာချ
တတ်ပါသတဲ့လား။

နှလုံးသားမှာတော့ သမုဒယမိုးတို့ သည်းလေပြီပဲ။ ထိုမိုးဖွဲ
ကော်တို့ဖြင့် အိမ်မက်မြက်ခင်းက စိမ်းလန်းနေဦးတော့မည်လေ...

၁၁၁၁

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၇)

“ကိုယ့်ဘဝမှာ မွေးနေ့ဆိုပြီး မှတ်မှတ်သားသားကျွေးဖူးတာ
ဒီတစ်ခါဟာ ပထမဆုံးပါပဲ”

အစားအသောက်များ မှာထားစဉ်မှာ ကိုညိုကပြောလိုက်သည်
စားသောက်ဆိုင်ကြီး မဟုတ်သော်လည်း သေသပ်ကျယ်ဝန်းသည့်
ခြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ စားပွဲတွေချခင်း၍ သန့်ရှင်းကျယ်ဝန်းသည့်
ဆိုင်အနေအထားက ကျေနပ်မှုကို ရစေသည်ထင်၏။

“ဒါတောင် ငါအတွင်းကျွေးခိုင်းလို့ပါ ညီညီရာ”

ဟု ကိုထွန်းညိုကြီးက လှမ်းပြောသည်။ လွှဲကရည်ဆိုင်မှာ
ဆိုင်ရင်းစကားစပ်မိတော့ မင့်မွေးနေ့ရောက်တော့မှာနော် ဟိုတစ်ခါ
ခင်းပြောတာ ငါမှတ်ထားတယ်၊ ဘာကျွေးမှာလဲဟု ကိုထွန်းညိုကြီး
ပြောသည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ဟုတ်တယ် ကိုညီ၊ ဒီနှစ်တော့ မှတ်မှတ်ရရကျွေးဖြစ်အောင် ကျွေး၊ နဒီနဲ့ဆုံတဲ့ အထိမ်းအမှတ်လဲဖြစ်တာပေါ့”

ဟု မသက်ကပါ ဝင်ပြော၏။

“နဒီနဲ့ဆုံလို့ ကျွေးရမယ့်လူ ဝိုတိုးလာပြီဆိုပြီး မကျွေးချင် ဖြစ်နေမှာ မသက်”

ဟု သူမကခပ်ပြုံးပြုံးဝင်ပြောမိ၏။ သူမကိုခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ရင်း ကျွေးပါ့မယ်။ ကိုညီ ကျွေးပါ့မယ်ဟု ပြန်ပြောခဲ့သည့် တွေလား အဲဒါနဒီကြောင့်ကျွေးတာ၊ အရင်နှစ်တုန်းကလဲ အလုပ်အကိုင် လို့ ဘာလို့နဲ့ မကျွေးဖြစ်ဘူးဟု မသက်ဝင်ပြောတော့ သူပြုံးရုံဖြင့် နေပြန်သည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ်ကိုညီက သူမနှင့်ပတ်သက်၍ အရေးတယူ ရှိသည်ဟု မသက်တို့ပြောကြဆိုကြသည့် စကားတွေမှာ သူမသာယာ နှစ်မျောနေမိသည်မှာ အမှန်ပင်။ သည်လိုနှင့် ဆေးသပ်ကျယ်ဝန်းသည့် မြက်ခင်းလေးနှင့် သန့်ပြန့်သည့် ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်ကို ကိုထွန်းညှိ ကြီးက ရွေးပေးခဲ့သည်ပဲ။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ အပေါင်းအသင်းရင်းရင်းနှီးနှီးပေါင်းစား သိပ်မရှိဘူး။ ထွန်းညှိအသိဆုံးပဲ၊ ကျောင်းမှာဆိုလဲ ထွန်းညှိနဲ့ပဲ အငါ့ အများဆုံး ထွန်းညှိမရှိရင် နောက်တွဲမိတာ တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဒါပဲ ထွန်းညှိနဲ့ပတ်သက်ပြီး မသက်တို့နဒီတို့ကို ခင်မင်ခွင့်ရတာပဲ ထွန်းညှိလိုပဲတရင်းတနှီးခင်မင်မိတယ်၊ တကယ်ပြောတာယုံပါ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“နဒီကိုတော့ ခင်တာထက်ပိုတယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ... မသက်ကလဲ...”

မသက်က ကိုညီကိုနောက်ပြောပြောတော့ သူမရက်ပြီး သက်ပေါင်ကို ဆွဲဆိတ်မိသည်။ ကိုညီက စကားဖြတ်ပြီး သူမကို အနာဟန် ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်နေတာ သတိထားမိ၏။

“ကိုညီမှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေရှိမှာပေါ့၊ သူတို့နဲ့ရော”
စကားလွှဲရင်း မေးလိုက်၏။ ပြီးမှ သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာ မေးမိသလို ဖြစ်သွားပြီလားအာနာစိတ်ဝင်ပြန်သည်။ ကိုညီ သက် ခြင်းချတာ တွေလိုက်၏။

“အစ်ကိုတစ်ယောက်ပဲရှိတယ် နဒီ၊ မိသားစုအားလုံးကိုညီကို ချစ်ကြပါတယ်၊ ကိုညီကသာ သီးသီးသန့်သန့်ကြီးနေတတ်တဲ့ အကျင့် ခြီးရှိတော့”

ကိုညီမှာ အထီးကျန်စိတ် ရှိနေတာသူမခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။ ဘာမှဆက်မမေးမိတော့ဘဲ အကြည့်ကိုလွှဲလိုက်၏။

“မသက်၊ မွေးနေ့ရှင်ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်လေ၊ ကျွေး ခုတော့ ဒါမစိတ်ဖြောင့်မှာ”

ခဏတိတ်ဆိတ်သွားသည့် စကားဝိုင်းကို ကိုထွန်းညှိကြီးက ချီ ဖျက်ဆီးလိုက်၏။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ”

ပြောပြီးပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ နှိုက်ပြီးပစ္စည်းကိုထုတ်ယူလိုက်၏။

“သူငယ်ချင်း ဒါ...ငါနဲ့ မသက်မင်းအတွက် အမှတ်တရ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေါ့ကွာ၊ တန်ဖိုးသိပ်မရှိပေမယ့် စေတနာပေါ့ကွာ၊ တန်ဖိုးသိပ်မရှိပေမယ့် စေတနာပေါ့ကွာ”

ကိုထွန်းညှိကြီးက ကိုညိုပန်းကိုပုတ်ပြီး ပြော၏။ မသက် လှမ်းပေးသည့် ပတ်ကားဘော့(လ်)ပင်ဘူးလေးကို ကိုညိုကလှမ်းချ ရင်း ရပါတယ်ကွာဟုပြောသည်။

“နဒီ...ပေးလိုက်လေ”

ဟု မသက်က နဒီကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ပြောတော့သူမပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်ပြီး ပစ္စည်းကိုယူသည်။

“ကိုညို ဘာထင်လဲ...”

ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးမေးမိပြန်သည်။ ကိုညိုက ခေါင်းခါပြစ်

“ရော...”

ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းကိုကိုညိုအား လှမ်းပေး၏။

“ဟာ...”

ကိုညိုနှုတ်မှ အာမေဒိုတံသံ ထွက်သွားသည်။ လက်ထဲ

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ဘူးကလေးနှင့် ထည့်ထားသည့်စစ်ပိုမီးခြစ်ကလေးကို ကြည့်ရင်းအံ့ ဩဟန်ပြု၏။

“ဘာလို့ ဒီလောက်ဈေးကြီးတာ ပေးရတာလဲနဒီ”

စစ်ပိုမီးခြစ်ဘူးလေးကို ဖွင့်ကြည့်ရင်းကိုညိုပြောလိုက်၏။
ရွှေရောင်ပေါ်မှာ အစင်းကျားလေးတွေပါပြီး လက်ကီးဟုရေးထားသည်။

အောက်နားမှာ ‘စပါယ်ရှယ် အက်ဒီးရှင်း’ ဆိုသည့် စာပါ တာတွေ့ပြီး ကိုညိုပြောလိုက်တာ သူမသိသည်။

“စပါယ်ရှယ် အက်ဒီးရှင်းက ကန့်သတ်ထုတ်တာတဲ့ နဒီ၊ မေးက လူကြီးတွေလက်ဆောင်ပေးဖို့ ဝယ်တာတွေဖူးလို့ ကိုညိုသိနေတာ၊ နှစ်သောင်း နီးပါးလောက်ရှိတယ်၊ ‘ဘာလို့ပေးရတာလဲ’”

သုံးထောင် လေးထောင်မှ နှစ်သောင်း သုံးသောင်းအထိ စစ်ပိုဈေး အမျိုးမျိုးရှိတာ စတိုးဆိုင်မှာသူမတွေ့သည်။

“လက်ကီးဆိုတဲ့ စာလေးပါတာသဘောကျလို့ ဝယ်လိုက်တာ”

ဟု သူမပြောလိုက်၏။

“ဆေးလိပ်လျှော့သောက်ဖို့ ပြောတဲ့သူက မီးခြစ်ပေးတာကို ကိုညိုအံ့ဩနေမိလို့ပါ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ရယ်ပြောပြောသည်။

“ကိုညီကမှ ဆေးလိပ်မဖြတ်နိုင်တာ၊ ဆေးလိပ်မဖြတ်သေး
မီးခြစ်လိုမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ညီညီ”

ဟု ပခုံးပုတ်၍ ကိုထွန်းညှိကြီးကခေါ်သည်။

“ပြော...သူငယ်ချင်း”

“မင်းသိတယ် မဟုတ်လား၊ နဒီကဗျာတွေကို စိတ်ဝင်စား
တာ၊ ကဗျာတွေဖတ်တာ”

“အင်း...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခု မင်းကိုပေးတာ နမိတ်ပုံနဲ့ပေးတာကွ”

ကိုထွန်းညှိကြီး စကားကြောင့်အားလုံး ခဏကြောင်သွားသလို
ဖြစ်သွား၏။

“သဘောပေါက်ပြီ၊ ချစ်ဖို့...ချစ်ဖို့”

ဟု ရယ်ပြီးမသက်က ပြောချလိုက်တော့ ရှက်ပြီးမသက်
ပေါင်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်မိပြန်သည်။

ထိုညက မသက်အဆောင်ကို ပြန်ရောက်တော့လည်း တော်
တော်နှင့် မအိပ်နိုင်ကြသေး။

အိပ်ရေးပျက်စေတဲ့ ညတစ်ညပါပဲ ကိုညီ...။

ငါ ငါ ငါ ငါ

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(ဂ)

“နင်သိပ်လျှိုတာပဲ နဒီ၊ ငါ့ကိုတောင်မပြောဘူးလား”

သူမအနားကို ရောက်ရောက်ချင်း မသက်ကပြော၏။ မသက်
နတ်နာကိုကြည့်ရင်း သူမမချီမချည်ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။

“ပြောစမ်း အခုဘယ်က ပြန်လာတာလဲ၊ မှန်မှန်ပြောနေ
ငါ့ကိုညီကားကို လှမ်းမြင်လိုက်တယ်”

ကျောင်းဝရန်တာမှာ လျှောက်ရင်းမသက်က တတွတ်တွတ်
ပြောနေတော့ သူမရယ်ချင်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ကိုညီနဲ့ နင်ချိန်းသွားကြတာ
မဟုတ်လား၊ ငါ့တောင်မပြောဘူး၊ နင်တို့ကဒီအခြေအနေထိတောင်

ဖြစ်နေကြပြီကိုး”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“မသက်ရယ်...ငါပြောပါရစေဦး၊ နင်ထင်တာတွေချည်း နင်ပြောမနေနဲ့”

မသက် မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ကဲ...ပြော ညာမယ်တော့ မကြံနဲ့နော်”

“မနက်က ငါနင့်ကိုစောင့်နေတုန်း ကိုညီရောက်လာတာ”

“နင်တို့ချိန်းထားတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး မသက်ရယ်...သူနဲ့ငါကဘာမှ ဖြစ်သေးတာ မှ မဟုတ်တာ”

“ငါသိပ်မယုံချင်တော့ဘူး”

“တကယ်ပါဟာ...၊ သူတွေလိုတွေငြား ဝင်လာခဲ့တာတဲ့ နင့်ကိုလွှဲ မေးနေသေးတယ်”

“ဒါဆို ငါ့ကိုဘာလို့ မစောင့်လဲ”

“နေပါဦး၊ ငါဆက်ပြောမှာပေါ့၊ ငါက ကံတင်သွားမလား အဲဒီကနေ မသက်ကိုစောင့်မယ်ပြောတော့၊ မဟုတ်ဘူး သူ့အချိန်မရဘူးတဲ့၊ သူ့အဖေမှာတဲ့ ကိစ္စ၊ ဆိုက်ကံတစ်ခုမှာ သွားပြောစရာရှိလို့ ကျောင်းကထွက်လာခဲ့တာတဲ့၊ အားရင်သူနဲ့လိုက်ခဲ့ပါတဲ့၊ အဲဒါ ပြောပြီးမှ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်ကြရအောင်တဲ့”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ဒါနဲ့ ညည်းကလဲငါ့ကိုမေ့ပြီး လိုက်သွားရောပေါ့”

သူမ ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေမိသေးသည်။

“အဲဒီတိုက်တွေ ဆောက်နေတဲ့ဆိုက်ကံ တစ်ခုသွားတယ်၊ ဆားဗေါက်က ထိုင်စောင့်နေတယ်၊ သူဆင်းသွားပြီး ခဏပဲကြာတယ်၊ ခြံလာပြီးတော့၊ ပြီးပြီတစ်ခုခုစားကြရအောင် ပြောပြီးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ငါတို့သွားထိုင်ကြတယ်၊ ဒါပဲ”

“ဆိုင် ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဪ...ယုံပါ မသက်ရယ်၊ ဆိုင်ထိုင်တဲ့ အဆင့်ပါပဲ၊

နင့်ကို ညီကရိုက်တိစကားတောင် မပြောသေးပါဘူး”

“တကယ်နော် ငါ့ကိုထွန်နဲ့ မေးခိုင်းလို့ပေါ်လာရင်တော့ နင့်နဲ့ငါအပြတ်”

စာသင်ခန်းဝရောက်လာတော့ ဝရန်တာမှာရပ်လိုက်ကြသည်။

“ဒါဆို ငါအထင်ကြီးနေတာ မှားသွားပြီပေါ့၊ ငါကနင်တို့ စစ်ယောက်အဆင်ပြေသွားလို့ လျှောက်လည်တဲ့ အဆင့်ရောက်နေပြီ ထားလို့”

“ဝေးပါသေးရဲ့၊ ကျောင်းကလူတွေကတော့ ငါ့ကိုအတုရအတိုင်း

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ပြီလို့ ထင်ချင်ထင်မှာပေါ့၊ ကိုညို့ကြောင့်ငါတော့ လာဘ်တိတ်တော့မှာ”

သူ့မစကားကြောင့် မသက်ရယ်သည်။

ကိုညို့သည် သူ့ကိုသံယောဇဉ်စကားတို့ဆိုသော်ငြား တိတ်တော့ချစ်ရေးဆိုခြင်းကား မရှိ။

ကိုညို့ကိုကြည့်ရသည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာက သူ့နှလုံးသားကို ဟန့်တားချုပ်ကိုင်ထားသလိုပင်။

ရင်ထဲက စကားနှုတ်ဖျားက ထွက်မှသိနိုင်ပါသတဲ့လားကိုညို့...။

△△△△

(၉)

စီးကရက်တို့ကို လက်နှင့်တောက်ရင်းဆိုင်ရှေ့ပစ်လိုက်သည်။
ထဲတင်းရှေ့မှ ပိတောက်ပင်ဖျို ရွက်စိမ်းဖားဖားတွေဆီ အကြည့်ပို့ရင်း ငေး၏။ လက်ထဲက ဇစ်ပိုမီးခြစ်ကလေးကို အဖုံးဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်နေမိပြန်သည်။

“မင်းတကယ်ပြောတာလား ညီညီ၊ ဘာမှမပြောရသေးဘူးဆိုတာ”

ထွန်းညှိစကားကြောင့် ထွန်းညှိမျက်နှာဆီ အကြည့်ပြန်ရောက်သည်။

“တကယ်ပါ ထွန်းညှိရာ၊ ငါ့ကိုယုံပါ၊ ငါ့သူ့ကိုပြောဖြစ်မယ်လဲ မထင်တော့ပါဘူး”

သူ့စကားကို ထွန်းညှိက နားမလည်ဟန် ကြောင်ကြည့်၏။

ထွန်းညှိမျက်နှာမှ အကြည့်ကိုလွဲကာ နဒီပေးခဲ့သည့် ဖန်ပိုမီးခြစ်ထဲ
လေးကို စိုက်ကြည့်နေမိပြန်သည်။ လက်ကီးဆိုသည့် စာလုံးကလေး
က အမြင်မှာထင်းနေ၏။ ကံကောင်းပါစေတဲ့လား၊ နီဒီရယ်ဟု စိတ်ထဲ
ကရေရွတ်နေမိပြန်သည်။

“မင်းဘာကြောင်တာလဲ ညီညီ၊ နဒီကမင်းအပေါ် ဒီလောက်
လိုက်လိုက်လျောလျော ရှိနေတာပဲဟာ၊ ပြီးတော့မင်းကလဲ နဒီကိုချစ်
တယ်ဆိုတာ ငါသိဆုံးပဲ၊ မင်းဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ ဒီလိုမနေခဲ့တာလဲ
ညီညီရာ...၊ နဒီဆိုလဲ မင်းကလွဲလို့ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့မှ ဒီလို
တရင်းတနီးနေတာ ငါမတွေ့ဖူးဘူး”

ထွန်းညှိစကားဆုံးမှာ သူကလေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်
လိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှလေးလံမှုများ ပေါ့ပါးသွားနှိုးဖြင့် သက်ပြင်း
အခါခါချမိသည်ကိုလည်း ဘာသာသတိထားဖြစ်၏။

“မင်းမသိပါဘူး၊ ထွန်းညှိရာ၊ ငါတစ်ခုပဲမင်းကိုပြောမယ်
ထွန်းညှိ၊ ငါကငါ့ဘဝ ငါမပိုင်ဘူး၊ ငါ့စိတ်နဲ့ ငါလူလုပ်နေရတဲ့
ကောင်မဟုတ်ဘူး”

သူ့ထံမှ ထူးထူးဆန်းဆန်းစကားကို ကြားရတော့ ထွန်းညှိ
မျက်နှာမှာ အံ့သြရိပ်သန်းသွားသည်။

“မင်း အိမ်ကသဘောမတူမှာ စိုးလို့ပေါ့၊ မတူစရာမရှိပါဘူး
ဦး”

သူခေါင်းကို လေးတွဲစွာခါသည်။

“စီးပွားရေး၊ အမျိုးအနွယ်၊ အဆင့်အတန်းအရ သဘောမတူ
ရာမရှိဘူးလို့ မင်းပြောချင်တာလား၊ ထားပါတော့ ဒါကိုငါလဲလက်ခံ
မယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဆန္ဒ၊ သူတို့ဘာသာစဉ်တာတွေရော မရှိဘူး
ညီ မင်းပြောနိုင်မလား”

“ဟာ...အဲဒါက ကိုယ်စောစောဖွင့်ပြောပြထားလိုက်မယ်
ကလေး၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို မိဘတွေနဲ့မိတ်ဆက်ပေးထားလိုက်မယ်၊ မဟုတ်
ဘူးလား”

“အဲဒီတော့မှ သူတို့က အရင်ကတည်းကစိတ်ကူးထားတာ
နဲ့အရင်...”

“ဒါဆိုလဲ ဖွင့်မေးလိုက်ပါလားကွာ၊ မင်းကလဲ မိဘနဲ့သား
အမီးပဲ ဟာ၊ ဒီခေတ်ထဲမှာ ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်းပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့စိတ်နဲ့ငါဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့်ဆိုတာ ငါ့မှာ
မရှိဘူး၊ ထွန်းညှိ၊ မင်းမသိဘူး”

“ငါနားမလည်ဘူးကွာ၊ မင်းအိမ်ကိုမင်းဒီလောက်ပဲ ကြောက်
သလား၊ မင်းအိမ်က သိပ်ပြီးရှေးဆန်နေလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး ထွန်းညို၊ ငါ့အိမ်အကြောင်း မင်းဘာမှမသိတော့၊ ငါ့အသိစိတ်မှာတော့ ငါဆင်ခြင်နေတာ၊ ငါဟာဖေဖေနဲ့အတူတူ အတွက်ပဲ အသက်ရှင်နေတာ၊ ဒီလောက်ဆိုမင်းသဘောပေါက်ကွာ ထွန်းညိုက ခေါင်းကိုယမ်းသည်။

“မဟုတ်ခါမှ လွဲရောမင်းမှာစိတ္တစ တစ်ခုခုရှိတယ် ညီမင်းပြောတော့ ငါအကဲခတ်ကြည့်ရတာမင်းနဲ့မင်း မိဘဆက်ဆံရေးပုံမှန်မိဘနဲ့သားသမီး ဆက်ဆံရေးမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ မင်းမိဘဘက်က ပုံမှန်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ မင်းကမင်းစိတ္တနဲ့ မင်းဖြစ်နေတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဥပမာကွာ အဖေလုပ်တဲ့သူက အရက်မူးပြီးအရိုက်ကြမ်းငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက ဖေဖေကိုကြောက်ရွံ့မုန်းတီးစိတ် ဝင်တတ်တဲ့ စိတ္တစမျိုး၊ ငါ အသေအချာတော့ ပြောမပြတတ်ဘူး”

“တော်ပါတော့ကွာ၊ ငါမင်းကိုပြောချင်တာက ငါ့ကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်တာပဲ၊ ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး နဒီသောကမရောက်မချင်တာပဲကွာ၊ ကိုယ်ကိုယ်ကို မပိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝထဲက နဒီရောက်မလာတာ ကောင်းပါတယ်”

ပြောပြီးတော့ ဆိုင်အပြင်ကို ငေးနေမိပြန်သည်။

“ငါတော့ မင်းကိုနားမလည်တာ အမှန်ပဲညီမ၊ မင်းကြည့်

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

လူငယ်တစ်ယောက်လိုတက်ကြွ ဖျတ်လတ်ပေမယ့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်မရှိဘူးလို့ အစကတည်းကတော့ ငါအထင်သားပဲ”

သူထွန်းညိုကိုကြည့်ပြီး ဘာမှတော့ပြန်မပြောမိ။ ဇစ်ပိုမီးခြစ်လေးကို ငုံ့ကြည့်နေလိုက်မိပြန်သည်။

၁၁၁၁၁

“ကိုထွန်းက ငါ့ကိုပြန်ပြောတာ နဒီ”

မသက်စကားဆုံးသွားတော့ ကံကော်ရွက်ပေါ်က ရေစက်က ထွေကို ငေးကြည့်နေမိတုန်း။

“သူနဲ့ငါနှစ်ယောက်တည်းရှိနေရင်လဲ ငါ့အပေါ်မှာတစ်ခုခုနှင့်အရေးယူမိတာမျိုး မဖြစ်အောင်ထိန်းချုပ်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိသေးမသက်၊ ဥပမာ ဟိုတစ်နေ့က သူ့အဖေဆိုက်ထဲငါ့ကိုခေါ်သွားတုန်းကလဲ ဟိုရောက်တာနဲ့ နဒီကားပေါ်မှာပဲ ကျန်ခဲ့ရတာ၊ ဆိုက်ထဲက လူတွေကနဒီကို ကိုညီအမျိုးသမီးလို့ ထင်နေဦးမယ်တဲ့... နဒီလို ပြောတယ်မသက်”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“သူ့ အိမ်ကပြန်သိသွားမှာ စိုးလို့လားမသိဘူး”

“အင်း ဒါလဲပါချင်ပါမှာပေါ့၊ နဒီကတော့ နဒီသိကုန်
စောင့်ထိန်းပေးတာ၊ မဟုတ်သေးဘဲနဲ့ အထင်မခံစေချင်တာလို့
တုန်းက တွေးမိတယ်လေ”

“ဒါလဲ ပါမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကိုထွန်းပြောသလိုဆို သူ
သူ့အိမ်ကိုဘာလို့ ဒီလောက်ကြီးဂရုစိုက်နေရတာလဲ မသိဘူးနော်”

“တစ်ယောက်ယောက်က ပထွေး၊ မိထွေးဖြစ်ပြီး ဆိုးလို့အ
မှ မသိတာ”

“ခက်တာက ကိုညီက အရမ်းသိုသိပ်တာ၊ သူ့အကြောင်း
ဘယ်တော့မှ မပြောဘူးလို့ ကိုထွန်းကပြောဖူးတယ်၊ မေးရင်လဲကြီး
မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

မသက်ကိုပြန်မပြောမိတော့ဘဲ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကိုသာ
လိုက်မိတော့၏။ ကိုညီဘဝမှတာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိနေလို့ပါ။
ကိုယ့်ရင်ထဲက နှလုံးသားကိုတောင် ကိုညီမပိုင်ဆိုင်
ရောသလား...။

မိမိမိမိ

လှရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၁၀)

မသိမသာလည်း မဟုတ်။ ရုတ်တရက်ကြီး အခြေအနေ
ပြောင်းသွားတာ နားမလည်စရာပင်။

“ကိုညီ မပါလာဘူးလား ကိုထွန်းညိုကြီး”

သူမက ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်ဘဲ မေးမိသေးသည်။

“သူ့ အလုပ်များနေတယ် ထင်တယ်၊ ငါ့အဆောင်လဲ လာမ
သိတာ ကြာပြီ၊ စာမေးပွဲ ဒီလောက်နီးနေတာ အရင်ကဆိုအဆောင်
အာအိပ်ပြီး စာကျက်နေပြီ”

“စာမေးပွဲကနီးပြီး ကျောင်းသားတိုင်းအလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ အ
ချိန်သူက အိမ်အလုပ်တစ်ဘက်နဲ့ ဆိုတော့ပိုဆိုးမှာပေါ့”

မသက်ကပါ ကိုညီဘက်က ဖာဖာထေးထေးပြောပြန်၏။

လှရဲကောင်းစာပေတိုက်

အလုပ်ရှုပ်တာ မရှုပ်တာတွေတော့ မသိ။ လာနေကျမလာတော့ ကိုညီက သူ့အဖေ့အဖေ့ကလေးတွေကို အမှန်ပင်။ တွေ့နေကျကို မတွေ့ရတော့ရင်တော့ ဟာနေတာကိုဘာသာ အသိဆုံး။ သူမ၏နှလုံးသားကို ကိုညီ နားမလည်နိုင်ပါလားဟု တွေးရင်းလည်းကြေကွဲ ချင်သလို စားမေးပွဲရက်နီးပြီမို့ ကိုထွန်းညိုကြီးကလည်း မသက်ဆိုင် ခါတိုင်းနှယ် အလာမစပ်။ ကိုထွန်းညိုကြီးလည်း မသက်ဆိုင်ခါတိုင်း နှယ် အလာမစပ်။ ကိုထွန်းညိုကြီး ရောက်လာလျှင်တော့ကိုညီမလားဟု သူမမေးဘဲ မနေနိုင်ပြန်။ ဒီကောင် ကျောင်းထဲမှာ အခုလော သိပ်မတွေ့ဖြစ်ဘူးဟု ကိုထွန်းညိုကြီး စကားလွဲတာသူမလည်သည်။

“သူ့အစ်ကိုက နယ်ကဆိုက်တ်တစ်ခုကို သွားနေရလို့ အဖေကို သူကူလုပ်ပေးနေရတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် အလုပ်ရှုပ်နေတာ ပြောတယ်”

တစ်ခေါက်မှာတော့ ကိုထွန်းညိုကြီးက သူမ၏ခံစားချက်ကို နားလည်ဟန်၊ ကိုညီအလုပ်ရှုပ်နေလို့ဆိုတာ ကြောင်းပြသည်။

အလျင်ကဆို သွားရင်းလာရင်း ကျောင်းကိုတွေ့နိုင်တာပဲ။ နောက်ဆုံးလူမလာအားရင်တောင် တယ်လီဖုန်းဆက်ဖို့လောက်

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

တာသူ့မှာ အချိန်ရနိုင်မှာပါ။ သူမက သူမ၏တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို အမှန်တကယ်လည်း ကိုညီက သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို မပေးခဲ့။ ကိုညီတို့အဖေမှာ ဖုန်းမရှိတာလည်း မဖြစ်နိုင်မှန်း သူမသိသည်ပဲလေ။ သူပေးမဖြစ်လို့မပေးတာပဲ ဟုရင်ထဲမှာ နာနာနှင့်တွေးသည်။

ဒီအကြောင်းမသက်ကိုပြောတော့ ကိုထွန်းကိုတောင် ကိုညီက တယ်လီဖုန်းနံပါတ် မပေးဘူးတဲ့။ သူမိသားစုနဲ့ မပတ်သက်စေချင်တာလား မသိဘူးနော်...တဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းခေါ်ပေးတာဘာသာ မပတ်သက်စေချင်လို့လားမှ မသိဘဲဟုမသက်ပြောခဲ့ဖူး၏။

ကြည့်...အခုတော့ ကိုညီသူမကို ရှောင်နေပြီဆိုတာ သိသာပြီပဲ။ တကယ်ဆို အလုပ်များလို့ ကိုထွန်းညိုကြီးလာတိုင်းပါမလာနိုင်ခဲ့ရင်တောင် တစ်ခေါက်တလေတော့ သူမဆီကို လာဖို့ကောင်းသည်။ သူမကျောင်းကိုခါတိုင်းလို လမ်းကြုံဖြစ်ဖြစ် ဝင်တွေ့ဖို့သွင်သည်ပဲ။ ရင်ထဲမှ မကျေမနပ်စိတ်ဖြင့် ဗလောင်ဆူသည်။

သံယောဇဉ်အစကို ဆွဲထုတ်၊ နှလုံးသားကို လှုပ်နှိုးသွားခဲ့တာလား ကိုညီ။

၁၁၁၁၁

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၁၁)

ကိုညီတို့ကျောင်းက စာမေးပွဲတွေအရင် ပြီးသွားခဲ့သည်။
စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့ ဖြေအပြီးမှာ ကိုထွန်းညိုကြီးမသက်ဆီ ရောက်
လာခဲ့၏။

သူမစာမေးပွဲနီးပြီမို့ မသက်အဆောင်လာပြီး စာကျက်နေ
သည်နှင့် ကြုံသည်။

စာမေးပွဲပြီးတဲ့ ရက်မှာတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ကိုညီပါလာ
မည်ဟု သူမမျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။ ကိုထွန်းညိုကြီးကို တစ်ဦးတည်း
တွေ့လိုက်ရတော့ မျက်နှာပျက်မသွားမိအောင် ဘာသာထိန်းချုပ်ရ
သည်။ ဟန်လုပ်ကာ နှုတ်ဆက်စကားကိုဆိုရသည်။ နောက်ဆုံးနှစ်ရဲ့
နောက်ဆုံးစာမေးပွဲ။ ကိုညီတို့က နောက်နှစ်ကျောင်းအဖွင့်မှာ တွေ့ရင်း

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

တက်ရော မလိုတော့သည်။ အစိုးရ အလုပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်အလုပ်
ဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ထဲကို ရောက်တော့မည်လေ။

သူမဆီကို ကိုညီ ရောက်လာနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါလား။
စဉ်းစားရင်းကြောင့် မျက်ရည်စေ့ချင်လာပြန်၏။

“ဟိုကောင်လဲ မတွေ့ပါဘူး၊ စာမေးပွဲခန်းက အစောကြီး
ထွက်သွားတယ်ထင်တယ်”

ဟု ကိုထွန်းညိုကြီးက ကိုညီကို ဖာဖာထေးထေးပြောပေးခဲ့
သည်။ သူမ၏ ခံစားချက်တွေ သိနေရှာသည့် မသက်ကတော့ မျက်
ပျက် မျက်နှာမကောင်း။ အင်လျားစောင်သွားပြီး တစ်ခုခုစားကြမည်
ဆိုတော့ သူမခေါင်းကိုက်လို့ မလိုက်ချင်တော့ဟု ညာသည်။

သူမရင်ထဲက ဝေဒနာကိုသိနေကြသူများဖြစ်၍ သူမကို
တင်းအကျပ် မခေါ်ကြတော့။ သွားခဲ့လာခဲ့တဲ့ ခြေရာတွေက ကိုညီ
မရှိတဲ့အခါ နှလုံးသားကို ဒဏ်ရာရစေမှာ သူမအသိဆုံး။

ပြောခဲ့သည့် စကားလုံးတိုင်းက နှလုံးသားမှာရှိနေဆဲလေ။
မြေထုထက် ကြီးမားနိုင်တာ မေတ္တာ။ ပန်းကလေးတွေ အားလုံးထက်
မွှေးနိုင်တာက စေတနာ။ သံသရာကို ဆွဲဆန့်တဲ့ အလျားထက်ရှည်
လျားနိုင်တာက သံယောဇဉ်တဲ့လေ။

၁၁၁၁၁

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၁၂)

ဝေးလွှင့်မေ့သွားမည် ထင်လေသလားမသိ။ နှလုံးသား၏
အားမူများစွာသည်ပေါ်က ခြေရာမဟုတ်။ ခွဲခွာခြင်းလှိုင်းပုတ်ရုံ
နှင့် ပျောက်ပျက်သွားနိုင်ပါသတဲ့လားလေ။

ခရေပန်းတောင်မှ နွမ်းရုံနှင့်ရနံ့မပြယ်။ ဘယ်လောက်အခြေ
ရနံ့ရ အရွက်ကျရာ အပင်ဖြစ်နိုင်တဲ့ ရွက်ကျပင်ပေါက်တွေရှိရဲ့...။
ပျောက်လွယ်၊ မပျက်လွယ်တဲ့အရာ လောကထဲမှာများစွာရှိကြောင်း
ကိုညီ မသိလေသလား။

ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးထားသမျှသည် ယာယီတိမ်မဖြစ်။ ကောင်း
ကံပြာသာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ခံစားနားလည်ခဲ့သမျှသည် ရေခိုးရေငွေ
မဟုတ်။ သမုဒ္ဒရာ တစ်ခုသာဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဒါတွေကို ကိုညီသိလျက်
သိဟန် ပြုလေသလား။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

မြို့ထဲကအပြန်မှာ စာအုပ်ဆိုင်ဝင်ပြီး လဆန်းရက်ထွက်
မျှ မဂ္ဂဇင်းတွေ ကြည့်သည်။

ညီညီဇော်ဆိုသည့် ကလောင်အမည်ကို တွေ့တော့ရင်ထဲမှာ
လှုပ်ခတ်သည်။ ဖျတ်ခနဲအာရုံ၌ ကိုညီမျက်နှာထင်သည်။ ကိုညီ
လောင်အမည်ပါလား အသိကြောင့် စာအုပ်ကိုလှန်နေသည့် လက်ဖက်
တွေတုန်ချင်ပြီ။

ကိုညီကဗျာကိုတွေ့တော့ ကိုညီနှလုံးသားကိုမြင်လိုက်ရသလို
ရင်ခုန်မြန်သည်။ ကဗျာကိုဖတ်အပြီးမှာ သူ့နှလုံးသား၌ ကိုညီ၏
သားတို့ စူးနစ်သွားပြီထင်ပြန်၏။

မသက်ကိုတွေ့တော့ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ပေးလိုက်သည့်
မသက်က ချက်ချင်းနားမလည်။

“အဲဒီထဲမှာ ကိုညီကဗျာတွေလို့ ဝယ်လာတာမသက်”
ဆိုတော့မှ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို လှန်ပြီးကဗျာကိုရှာသည်။

“အဲဒီကဗျာကို ဖတ်ပြီးတော့ကိုညီကို နဒီပိုနားလည်သွား
သလိုပဲ”

တစ်ကိုယ်တည်းပြောသလိုဆိုမိပြန်၏။ ကဗျာကိုတွေ့တော့
မသက်က ဖတ်နေသည်။ မသက်ဖတ်နေစဉ်မှာပင် စာမျက်နှာဆီ

ကိုညီရောက်ရင်း ကဗျာကို သူမဖတ်မိပြန်ပြီပဲ။ ကဗျာကတိုတိုလေး။

ခေါင်းစဉ် “လက်ဆောင်” တဲ့...

ဖြူတစ်ကောင် ခါထုတ်လိုက်တဲ့ ဆူးတွေလို့...

ကိုယ့်အသွေးအသား နှလုံးသားထဲ စူးနစ်

“အချစ်...” ဆိုတာ ဖြစ်ခဲ့။

စိဝန်းငှက်တစ်ကောင် အန်ထုတ်လိုက်တဲ့

အန်ဖက်တွေလို့...

မင့် အသွေးအသား နှလုံးသားကို အင်အားသစ်နိုင်စွမ်း

“အလွမ်း...” ဖြစ်စေရဲ့.....။

“အလွမ်း” ဟာ အင်အားကို ဖြစ်စေရမတဲ့လား ကိုညီရယ်။

ကိုညီပေးခဲ့တဲ့ လက်ဆောင် “အလွမ်း” ကိုပဲ စွဲလမ်းမြတ်နိုး

အာ ထာဝရသိမ်းထားမိမယ် ဆိုတာတော့ ကိုညီယုံစေချင်ပြန်၏။

စာအုပ်ကို ပြန်ပေးရင်းမသက်က သက်ပြင်းကိုချလိုက်တာ
သူမသိပြန်သည်။

ကိုညီဘာကြောင့် ခွဲသွားရတာတဲ့လဲ။

၁၁၁၁

အပိုင်း (၃)

(၁)

“ဘယ်လိုလဲကွာ မတွေ့တာကြာပြီ”

အောင်မျိုးဇော် လွှက်ရည်ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်စဉ်မှာပင် မောင်
အောင်က လှမ်းပြောသည်။ သန်းအောင်က ခုံတစ်လုံးယူပြီး ပေး၏။
သန်းအောင်ပေးသည့် ခုံကိုယူကာ ထိုင်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်မှ စီး
ထရက်ဘူးကို ကောက်ယူပြီး တစ်လိပ်ထုတ်၏။

“မပြောပါနဲ့တော့ကွာ၊ အလုပ်ကအရမ်းရှုပ်ပြီး ညနေဆို
ထွက်လို့မရဘူး”

ဟု သူပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လွှဲရည်ချိုပေါ့ကျတစ်ခွက်
လှမ်းမှာလိုက်သည်။

“ပြောစမ်းပါဦး ကိုမျိုးမင်း၊ မင်းအချစ်ရေးကိစ္စ အဆင်ပြေလား”

ကျော်ကျော်မေးလိုက်သည်။

“မဆိုးပါဘူး၊ နဒီနဲ့ငါက ရင်းရင်းနှီးနှီးတော့ ဖြစ်သွားပြီ”

“ဘာလဲ နာမည်က နဒီတဲ့လား”

“မြနဒီတဲ့ မောင်မောင်”

မောင်မောင်အမေးကို သူပြန်ဖြေရင်း စီးကရက်ပြာရွှေသည်။

“အလုပ်ထဲက နေ့လယ်ဘက်အပြင်ထွက်ရတာတွေရှိရင် သူ့စတိုးဆို ဝင်တယ်ကွ”

“သူက စတိုးဆိုင်မျှာ အလုပ်လုပ်တာလား”

“သူ ဦးစီးဖွင့်ထားတဲ့ ဆိုင်ပါကွ”

သန်းအောင်က ကြားဖြတ်မေး၍ဖြေလိုက်ရသည်။

“ငါရောက်သွားရင် ငါ့ကိုလူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်လို လေးလေးစားစားဆက်ဆံပါတယ်၊ သူ့အခန်းထဲမှာ သူ့စာရေးမတစ်ယောက်ရှိတယ်ကွ၊ စကားပြောရတာတော့ မလွတ်လပ်ဘူးပေါ့၊ ညဘက် ငါပြန်ရောက်တာစောရင်လဲ ငါအကြောင်းတစ်ခုခုရှာပြီး အန်တီချီဆီ သွားရတာပေါ့”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“နေပါဦး၊ အဲဒီအန်တီချီကရော...”

“ဟာ...သူကတော့ သဘောတူတာပေါ့”

“ဒါဆိုကွာ ဘာလို့အချိန်ဆွဲနေတာလဲ၊ ဖွင့်မပြောရသေးဘူး”

“...”

ဟု ကျော်ကျော်ကပြော၏။

“အချိန်ဆွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အချိန်စောင့်နေတာ ကျော်ချစ်၊ အခွင့်အရေးရတာနဲ့ ငါပြောမှာ၊ ငါ့သူ့ကို ဒီစကားပြောလိမ့်မယ်ဆိုတာတော့ သူလဲရိပ်မိပုံရတယ်ထွ၊ သူက တည်တယ်၊ ပြီးတော့ အားနည်းနည်းစလိုက်တာနဲ့ စကားလွဲပြီး ရှောင်သွားတယ်”

လာချပေးသည့် လွှတ်ရည်ပန်းကန်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။

အာရက်ကိုချ၍ ဖိနပ်ဖြင့်နင်းသည်။

“ညီညီရော ပြန်ရောက်နေပြီလား”

“ညီနောက်စနေဆို ရောက်မယ်၊ ဖုန်းဝင်လာတယ်၊ ညီပြန်ရောက်မှပဲ အလုပ်အေးသွားမှာ၊ အဲဒီကျမှပဲ ငါ့မှာအချိန်ရမှာကွ”

သောက်လက်စလွှတ်ရည်ခွက်ကိုပြန်ချရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအန်တီသည် သူ့ကိုအလိုက်အထိုက်သာ ဆက်ဆံပြီးခင်မင်ရင်းနှီးမှုများမှာ မရနိုင်ခြင်းမှာ သူ့မှာအချိန်မရှိလို့သာဟု သူကတွေးသည်။”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ညီ ပြန်ရောက်လို့ အချိန်ပိုရရင်တော့ မြေနီနှင့်သည်ထက်
ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာစေရော ရှိမည်စဉ်းစားမိသေးသည်။

(၂)

ညနေဘက်မှာ ဖေဖေဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ မြို့ထဲဆိုက်တ်
အင်ဂျင်နီယာကိုသွားတွေ့ဖို့နှင့် ပြန်ပေးလိုက်သည့် စာရင်းဇယား
ဆွဲ ယူခဲ့ဖို့။ အင်ဂျင်နီယာကို တွေ့ပြီးအပြန်မှာနီတို့သူသတိရပြီး
စတိုးဆိုင်ဝင်တွေ့မည် တွေးသည်။ စတိုးဆိုင်ရှေ့ သူကားရပ်စဉ်
ဆိုင်ထဲကတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာသည့် မြေနီကိုမြင်လိုက်ရသ
ဖြင့် အံ့သြဝမ်းသာသွားမိ၏။ ကားကိုရပ်ကာ ကားထဲမှဆင်းပြီး မြေနီ
ရှေ့ရာ သွက်သွက်လျှောက်သည်။ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ပြီးဆိုင်ရှေ့မှရပ်နေ
သည့် မြေနီအနားကို သူရောက်လာ၏။

“နီဒီ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

သို့ခေါ်သံကြောင့်မြန်မာ သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်၏။

“ဪ...ကိုမျိုး”

“နဒီကို သတိရတာနဲ့ ဝင်တွေ့မလို့လာတာ ဆိုင်ရှေ့မှာနေတာမြင်တော့ နဒီအပြင်ထွက်တော့မလို့လား”

“နဒီပြန်တော့မလို့ ဆင်းလာတာ”

“ဒီနေ့ စောလှချည်လား”

“ဒီနေ့ကားပျက်လို့ ကားမပါဘူးကိုမျိုးရဲ့ ဒါနဲ့ စောလှချည်မလို့”

“ဒါဆို ကိုမျိုးနဲ့လိုက်ခဲ့၊ ကိုမျိုးပြန်ပို့ပေးမယ်”

“ရတယ်ကိုမျိုး၊ နဒီကားငှားပြန်မှာ”

“ဟာ...နဒီကလဲ၊ ကြုံကြုံကြိတ်ကြိတ် တွေ့နေတာတော့ ကားငှားပြန်ရဦးမှာလား၊ လာပါ...လာ”

“မဟုတ်ဘူး...နဒီ”

“ဘာလဲ...နဒီ၊ ဒီလောက်ရင်းနှီးနေတဲ့ လူတွေကို အားနာနေလို့လား”

အားတုံအားနာပြုံးရင်းကြည့်နေသည့် မြန်မာကိုသူပြောလိုက်၏။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“အားနာတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုမျိုး၊ နဒီမလိုက်ချင်လို့”

မြန်မာကားကြောင့် စိတ်ထဲမှာ မျက်ခနဲတော့ဖြစ်သည်။

မျက်နှာမှာ အမူအရာမပျက်အောင်ထိန်းရင်း...

“လိုက်ခဲ့ပါနဒီရယ်...၊ ကိုမျိုးနဲ့နဒီက အိမ်ချင်းကပ်လျက်

မမယ်၊ ကိုယ့်အလုပ်တွေနဲ့ကိုယ် ရှုပ်ပြီးလွယ်လွယ်နဲ့ တွေ့ကြရတာမှ

မဟုတ်တာ၊ ကိုမျိုး နဒီကိုလဲပြောစရာရှိတယ်”

ဟုပြောလိုက်ပြန်၏။

“ပြောစရာ...”

“ဟုတ်တယ် နဒီ၊ ကိုမျိုးအိမ်လာပြီး အန်တီချို့ရှေ့မှာလဲ

ပြောချင်ဘူး”

ပြုံးနေသော မျက်နှာကတည်သွားသလို။ အကြည့်ကိုလွဲ၍

အိမ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။ ပြီးမှ...

“ရတယ်လေ...၊ ဒါဆို နဒီလိုက်ခဲ့မယ်၊ အချိန်တော့သိပ်

ချော့နော် ကိုမျိုး”

ဟုဆိုတော့သူ ပျော်သွားသည်။

“လာ...နဒီ၊ ကားဟိုမှာ ရပ်ထားတယ်”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ကားဆီကို ဦးတည်၍ သူလျှောက်သည်။ နဒီသူနောက်က လိုက်လာသည်။

(၃)

ဝင်လိုက်သည်နှင့် လေအေးစက်ကြောင့် အေးစိမ့်သွားသည်။ သပ်ရပ်ကျယ်ဝန်း၍ သန့်ရှင်းသည့် ဆိုင်ကလေးပါပဲဟု မှန်ချက်ချမိ ပြန်၏။

“ဘာ သောက်မလဲနဒီ၊ အအေးရော အပူရောရတယ်”

စာပွဲတစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးခပ်ကျဲကမို့ လွတ်လပ်အေးဆေးစွာ ကောင်းပြောနိုင်မည့် နေရာလေးပင်။ သီချင်းသံငြိမ့်ငြိမ့်က ဆိုင်တွင်းမှာ ချွံ့နေ၏။ ဈေးကြီး၍လားမသိ။ သူတို့ ဝင်သွားတော့ဆိုင်ထဲမှာ အတွဲ နှစ်တွဲသာ အအေးသောက်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ကိုမျိုးသောက်ချင်တာ မှာပါ”

“လိမ္မော်ရည်နှစ်ခွက်”

ဟု သူမှာလိုက်သည်။

“ကဲ ကိုမျိုးပြောစရာရှိတယ်ဆို ပြောလေ၊ နဒီနားထောင်မယ်”

သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။ စကားဘယ်လိုရမည်ကို မသိဘဲသူ ပြုံးနေမိပြန်သည်။

“နဒီ”

သူခေါ်လိုက်၏။

“ပြော ကိုမျိုး”

သူနှင့်အကြည့်ဆုံသည်။

“ကိုမျိုး ပြောချင်တာကြာပြီ နဒီ၊ ဒါပေမယ့်အေးအေးဆေးဆေး ပြောဖို့အချိန်မရတာနဲ့”

“အေးအေးဆေးဆေးဆို ညဘက်အိမ်လာပြောရောပေါ့ ကိုမျိုးရယ်...”

အကြည့်ချင်းဆုံရင်း နဒီကဆိုသည်။ နဒီကိုကြည့်ရသည်မှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်လွန်းလှသည် ထင်၏။ သူကသာ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာနေမိပြန်သည်။ လိမ္မော်ရည်နှစ်ခွက် ရောက်လာခိုက် နဒီရှေ့သို့ လိမ္မော်ရည်တစ်ခွက်ကို တိုးပေးလိုက်၏။

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

နဒီက ပိုက်တံလေးဖြင့် ခွေရင်း...

“ပြောစရာရှိတာ ပြောလေကိုမျိုး”

ဟု သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

အကြည့်လွှဲထားရာမှ သူနဒီမျက်နှာကို ကြည့်ပြီးတော့ လည်ချောင်းကိုရှင်းသည်။

“ကိုမျိုး ဘယ်လိုစပြောရမုန်း မသိဘူးနဒီ”

သူ့စကားကြောင့် နဒီကပြုံးလျက် သူ့ကိုကြည့်ပြန်၏။ နဒီအကြည့်မှာ သူစကားတို့ ပျောက်ရှုကုန်ပြန်ပြီ။

“နဒီကပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသမား ကိုမျိုးရဲ့ ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ၊ နဒီ စိတ်ဆိုးမှာလဲ မဟုတ်ဘူး”

နဒီစကားကြောင့် သူ့အားတက်သွားမိသည်မှာ အမှန်ပင်။

“ကိုမျိုး...”

စကားက ဆက်မရအောင် ဖြစ်နေပြန်၏။ မိမိမှာသည်လို အတွေ့အကြုံမျိုးက မရှိ။ မိန်းမဆိုလျှင် အထင်သေးမိသည်သာချည်း။ လိုချင်သည့် အခါလွယ်လွယ်ကူကူရနိုင်သည့်အရာဟု တွတ်ထားခဲ့မိသည်ပဲ။

“ကိုမျိုး နဒီကိုချစ်တယ် နဒီ”

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

ကြီးစားရင်းသူ ပြောချလိုက်မိသည်။ နဒီမျက်နှာကိုကြည့်
တော့ အပြုံးမပျက်၊ ရှက်စနိုးအမှုရာမပြ၊ ပီဘီအလုပ်စကားတစ်ခု
နားထောင်နေသလိုပင်။

“ဒါပဲလားကိုမျိုး”

သူစကားမဆက်တော့ နဒီကသူ့ကိုခပ်ပြုံးပြုံးမေးလိုက်သည်။

“ဒါပါပဲ နဒီ၊ နဒီကို ချစ်တယ်၊ မြင်မြင်ချင်းပဲ စိတ်လှုပ်
ရှားပြီး ခွဲလမ်းခဲ့တယ်ဆိုရင် နဒီယုံမလားမသိဘူး၊ ကိုမျိုးက မိန်းက
လေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ခါမှဒီလိုဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူးနဒီ၊
အန်တီချိုဆီကို လာတွေ့ပြီး အလုပ်ကိစ္စပြောတုန်းကလဲ နဒီရှိတဲ့အခိုက်
တမင်ရွေးပြီးမှလာတာ၊ နဒီနဲ့ရင်းနှီးခွင့်ရချင်လို့ပါ”

စီးကရက်ပြာကို ပြာခံခွက်မှာခွေရင်း သူဆက်ပြောမိသည်။
စကားအရှိန်လေးရလာတော့ ပြောချင်သည့် စကားများအလိုလိုထွက်
လာတာ သူအံ့သြနေမိသေး၏။ နဒီကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးနားထောင်နေဆဲ။

“ပြောစရာ ကုန်ပြီလားကိုမျိုး”

သူပြုံးနေလိုက်၏။ ဘာမှပြန်မပြောမိ။

“နဒီဆီက အဖြေမတောင်းတော့ဘူးလား ကိုမျိုး”

မြနဒီကို သူအံ့သြစွာကြည့်မိပြန်သည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“အခုပြောသွားတာက ကိုမျိုးဘက်က ချစ်တာပဲပြောသွား
တာလေ။ ဒါကကိုမျိုးကိုယ်ပိုင်ခံစားခွင့်ပဲ၊ နဒီဘာမှပြောစရာမရှိပါ
ဘူး၊ နဒီဘက်က ကိစ္စ၊ နဒီအဖြေကိုလဲ ကိုမျိုးကတောင်းရမှာပေါ့”

ဟု စကားဆက်လိုက်၏။

“ဟိုနဒီစဉ်းစားပါဦး၊ ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ လတ်တလောကြီး
အဖြေတောင်းမိရင် ကိုမျိုးမတရားရာကျမှာ စိုးလို့နဒီ”

နဒီရယ်သံက တိုးလျှော့ထွက်လာ၏။

“နဒီက တစ်မျိုးကိုမျိုးရဲ့၊ ဟန်မဆောင်ချင်ဘူး၊ ပြီးတော့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ပြောတဲ့စကားမှာ မယစ်မှူး
ချင်ဘူး၊ မသာယာချင်ဘူးလေ၊ ကျောင်းမှာတုန်းက တချို့သူငယ်ချင်း
တွေရှိတယ်၊ ယောက်ျားလေးဘယ်နှစ်ယောက်က စာပေးဖူးတယ်၊
ချစ်စကားဆိုဖူးတယ်နဲ့ ဂုဏ်ယူနေတတ်တာလေ...”

အဲဒီလိုမိန်းကလေးတွေထဲမှာ နဒီမပါဘူးကိုမျိုး၊ ပြီးတော့
နဒီအယူအဆက အချစ်ဆိုတာဦးနှောက်က စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရမယ့်
ကိစ္စမဟုတ်ဘူးလို့ယုံတယ်၊ နှလုံးသားမှာ အဖြေကအလိုလို ရှိပြီးသား
ပဲ၊ နှလုံးသားမှာဖြစ်လာတဲ့ ခံစားမှုဟာ မှန်ချင်မှန်မယ်၊ မှားချင်မှား
မယ်၊ ဒါပေမယ့် ရတီတရက်ချက်ချင်းကြီးကို ဖြစ်လာတတ်တာ၊

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

သင့်မသင့်တော်မတော်တွေ ချင့်ချိန်နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဝမ်းသာချင်တာမယ်။ ကြွေကွဲချင် ကွဲမယ်၊ ချစ်ချင်ချစ်မယ်၊ မုန်းချင်မုန်းမယ်၊ ဝမ်းသာရ ကောင်းပါ့မလား၊ ကြွေကွဲရ ကောင်းပါ့မလားလို့ ဦးနှောက်ကို သတင်းမပို့ဘူး၊ နှလုံးသားကို ထိလာတာနဲ့ တိုက်ရိုက်အကြောင်း ပြန်တတ်တာလေ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။”

လိမ္မော်ရည် ဖန်ခွက်ထဲမှ ပိုက်တံကလေးကို ခွေနေရင်း သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ကိုမျိုး အဲဒါတွေမသိဘူး နဒီ၊ ကိုမျိုးက နဒီကိုချစ်တယ် မြတ်နိုးတယ်၊ အဲဒီတော့ ယူချင်တယ်ဒါပဲ သိတာ”

“နဒီဆက်ပြောဦးမယ်၊ ဒီတော့ စောစောကနှလုံးသားနဲ့ ဆိုင်တဲကိစ္စမှာ နဒီအတွက် အဖြေက ချက်ချင်းရှိပြီးသားပါ ကိုမျိုး၊ စဉ်းစားပါရစေဦး၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့တို့ဘာတို့ နဒီအချိန်မဆွဲချင်ဘူး၊ အဲဒီလိုလူတစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်ချက်တွေလဲ ပေးမထားချင်ဘူးလေ၊ နဒီကိုမျိုးကို ခုချက်ချင်းပဲ အဖြေပေးလို့ရပါတယ်”

သူဘာမှ မပြောမိဘဲနီဒီမျက်နှာကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိပြန်သည်။

“နဒီကိုမျိုးကို မချစ်ဘူးကိုမျိုး”

သူ့မျက်နှာကို အသေအချာကြည့်ရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးပြောလိုက်သည်စကားသည် သူ့ရင်ကို ခြားကုသိုဏ်းမှန်သည်။ ခြားဆိပ်သည်ပျံ့တစ်ကိုယ်လုံးအနံ့ စီးဝင်သွားသလို၊ ရင်မှာ မာန၊ ဒေါသ၊ အရှက် ဖြင့် ဗလောင်ဆူ၏။

“နဒီပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာပါ ကိုမျိုး၊ ချစ်တယ်ဆိုတာ အိမ်လို့ ညာလို့ရတဲ့ အရာမျိုးမှ မဟုတ်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် နဒီတစ်ခု ဆက်ပြောပါမယ်၊ ကိုမျိုးကိုလက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားတဲ့အခါမျိုးမှာ ဆိုနိုင်တော့ စဉ်းစားသင့်တဲ့ယောက်ျား တစ်ယောက်ဆိုတာ နဒီလက်ခံရပါ။ ကိုမျိုးမိဘ ဥစ္စာပစ္စည်း၊ ကိုမျိုးရဲ့ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းအခြေအနေအထား မိန်းကလေးတစ်ယောက် လက်ထပ်ဖို့မငြင်းဆန်ချင်တဲ့ အနေအထားတွေပါပဲ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းဆိုင်နံ့ရံကိုငေးရာမှ အကြည့်ကို နဒီမျက်နှာဆီ ခြိန်လိုသည်။ သူ့မျက်နှာကတင်း၍ ချက်ချင်းအမူအရာပြောင်းနေမှာ သာသာသတိရသည်။ ရင်ထဲမှ ခံစားမှုကို မျက်နှာပေါ်မရောက်အောင် ခန့်တားနိုင်စွမ်းနည်းသူ။

“ကိုမျိုး နဒီကိုချစ်တာ လက်ထပ်ယူဖို့ချစ်တာပါ နဒီ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုမျိုးအပျော်မချစ်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အပျော်တွဲပြီးအချိန် ဖြုန်းရလောက်အောင် အချိန်ကိုမလေးစားတဲ့ လူ”

တွေထဲမှာ ကိုမျိုးမပါဘူး နဒီ၊ ကိုမျိုးက နဒီကိုချစ်တယ်၊ ချစ်လို့ ချင်တယ်၊ လက်ထပ်မယ်”

နဒီက ခပ်ပြုံးပြုံးနားထောင်နေရင်းမှ...

“နဒီစကားပြောတာ လောသွားလို့ ကိုမျိုးအိပ်ပွယ်ကောင်လေးလွဲသွားသလားမသိဘူး ကိုမျိုး၊ စောစောက ပြောတာက ချစ်တာ၊ လက်ထပ်တာ မတူတဲ့ကိစ္စ ပြောချင်တာပါ၊ ချစ်တာက နှလုံးသားက လာပြီး စဉ်းစားချိန်မရခင်အဖြေထွက်နေတဲ့ ကိစ္စ၊ လက်ထပ်တာက ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တဲ့ကိစ္စ၊ ချစ်လို့ လက်ထပ်ခွင့်ရတဲ့သူတွေ အတွက်ကတော့ အကောင်းဆုံးပေါ့လေ၊ ကိုမျိုးကို နဒီကချစ်တော့ မချစ်ဘူး၊ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် လက်ထပ်နိုင်ပါတယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဘယ်မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့ အချိန်မှာတော့ ကိုမျိုးဟာစဉ်းစားသင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလို့သာ ပြောတာ၊ နဒီစဉ်းစားပါမယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်သေးဘူး”

“ကိုမျိုးကတော့ နဒီမချစ်ရင်တောင် ကိုမျိုးကိုလက်ထပ်ပေးရင် ကျေနပ်ပါပြီ၊ ကိုမျိုးနဒီကို မစွန့်လွှတ်ချင်ဘူး၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်”

“အဲဒါအချစ်မဟုတ်ဘူး ကိုမျိုး”

“ချစ်လို့ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာပေါ့၊ မချစ်တဲ့အရာကို ဘယ်သူက ပိုင်ဆိုင်ချင်မှာတဲ့လဲ”

“အဲဒါလိုချင်တာ တပ်မက်တာကိုမျိုး”

“ကိုမျိုးမသိဘူး၊ လိုချင်တာ တပ်မက်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ အဲဒါအချစ် မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ အရာရာအပေါ်မှာလဲ လိုချင်တပ်မက်မှုတွေရှိနေတာပဲ၊ အဲဒါတကား...”

“ဟာ... နဒီကလဲ...”

“တကားဆိုလို့ ကိုမျိုးကတလွဲမတွေးပါနဲ့၊ တကားဆိုတာ ဆိုချင်တပ်မက်တာကိုခေါ်တာပဲလေ၊ ပုထုဇဉ်တိုင်းမှာရှိတာပဲ၊ ရာဂနဲ့ ဘွဲ့တဲ့ တကားကျတော့မှ သွေးသားကိစ္စ...”

“အဲဒါတွေက ရွပ်ပါတယ် နဒီ...”

“ဟုတ်တယ်၊ အချစ်ဆိုတာက နူးညံ့တယ်၊ သိမ်မွေ့တယ်၊ အပေးအယူကိစ္စတွေ မပါဘူးကိုမျိုး”

သူခေါင်းကိုခပ်ဖြည်းဖြည်း ယမ်းခါမိရင်းပြုံးသည်။

“ထားပါတော့ နဒီရယ်၊ အဲဒါတွေ မဆွေးနွေးဘဲနေကြရအောင်၊ ကိုမျိုးထပ်ပြောပါရစေ၊ ကိုမျိုးနဒီကို တောင်းရမ်းလက်ထပ်ပါရစေ”

“နဒီထပ်ဖြေပါ့မယ်ကိုမျိုး၊ မချစ်ဘဲနဲ့ ယောက်ျားတယောက်ကို အခုအချိန်မှာ နဒီလက်ထပ်မယ်လို့ မစဉ်းစားသေးပါဘူး အဲဒီလို စဉ်းစားတဲ့ အချိန်ကျရင်တော့ နဒီကိုမျိုးကိုစဉ်းစားမယ်”

“နဒီရယ်...”

သူသက်ပြင်းရှည်ကို ချလိုက်မိ၏။

“သောက်လိုက်ကိုမျိုး နဒီအိမ်ပြန်တာ နောက်ကျနေဦးမယ်”

လက်ကနာရီကို ဖျက်ခနဲကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လိမ္မော်ရည်ကို ငုံ့သောက်လိုက်၏။ သူလည်းပိုက်တံကိုကိုင်ရင်း နှုတ်ခမ်းမှတော့သည်။

ပိုက်တံမှတစ်ဆင့် သူရင်ထဲစီးဝင်သွားသည့် လိမ္မော်ရည်သည် အေးမြမနေတော့ပါလား။”

ပိုက်တံမှတစ်ဆင့် သူရင်ထဲစီးဝင်သွားသည့် လိမ္မော်ရည်သည် အေးမြမနေတော့ပါလား။”

လေအေးစက်တစ်ထားသည့် အခန်းသည်လည်း ဝင်လာတော့ နှယ် မအေးတော့သလို။

နဖူးပြင်မှာ ချွေးစို့ချင်လာ၏။

(၄)

“ပထမတော့ ဒီလိုပြောတာပါပဲ ငမျိုးရာ၊ အားမလျှော့နဲ့”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ဆေပေါ့လိပ်ဖွာရင်း နားထောင်နေရာမှ သန်းအောင်က အားပေးစကားပြောသည်။

“ငါတော်တော်စိတ်ညစ်သွားတယ်ကွာ၊ ရှက်လဲရှက်သွားတယ်”

“ဘာမှစိတ်ညစ်မနေနဲ့၊ သန်းအောင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ပထမတော့ ငြင်းမှာပေါ့ကွာ၊ မိန်းကလေးပဲ၊ တချို့ဆို သုံးလေးနှစ်ကြာ အောင်ပိုးပြီးမှရ ဆိုပဲ”

“ငါတော့ စိတ်မရှည်ဘူးကွာ အဲဒီလောက်တော့သည်းမခံဘူး၊ ကားတင်ပြေးမယ်”

သူစကားကြောင့် တစ်ဝိုင်းလုံး ပြုံးကြသည်။

“နေဦးကွ ဒီကောင်ပြောတဲ့အတိုင်းဆို ဒီကောင်ကောင်းလေးက မူယာမာယာ လုပ်နေတာမဟုတ်နိုင်ဘူး”

ကျော်ကျော်က စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ကာပြောသည်။

“မူယာမာယာလုပ်တာ မဟုတ်ရင် မိန်းမမဟုတ်ဘူး”

သန်းအောင်ကပြောတော့ အားလုံးက သန်းအောင်မျက်နှာအကြည့်ရောက်၏။

“မိန်းမ အစစ်ပါကွာ”

သူကဝင်ပြောလိုက်တော့မှ အားလုံးကဝိုင်းရယ်သည်။

“ဒီမှာ၊ ငါပြောပြမယ် တစ်ခါတုန်းက နွားနို့စစ်ရင် မသောက်ဘူးကွလို့ လူတစ်ယောက်က ပြောတယ်တဲ့။ အဲဒါကို သူ့ငယ်ချင်းက မယုံဘူး။ ဒါနဲ့ အိမ်ရောက်တော့စမ်းကြည့်မယ်ဆိုလို့ နွားနို့ဝယ်ပြီး ခွေးကိုတိုက်ကြည့်တာပေါ့”

“လုပ်ပြီ တွေ့လား၊ သန်းအောင်တို့က ပြောချင်တာကို နေပြီ”

“နေပါဦးကွ၊ သူပြောတာက စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းနေတယ် ဆက်ပါဦး...”

ကျော်ကျော်ကို မောင်မောင်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

“တိုက်ကြည့်တော့ ခွေးက နွားနို့တွေ အားလုံးသောက်ပစ် ချက်တာပေါ့”

“အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့ သူ့သူငယ်ချင်းကို ပြန်ပြောတာပေါ့၊ ပြန်ပြော တော့ မင်းကိုငါပြောသားပဲနွားနို့စစ်ရင် ခွေးမသောက်ဘူးလို့လဲ၊ အခု အယ်တဲ့ မစစ်ဘူးဆိုတာ သေချာတာပေါ့တဲ့၊ မစစ်လို့ သောက်တာပေါ့ ခဲ့”

“အင်း ဟုတ်မယ်၊ ဈေးထဲကနွားနို့က ရေထက်ဝက်ပါတာ”

“ဟို ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ မကျေနပ်ဘူး၊ ဒီတော့ နွားမွေးတဲ့သူအလို တစ်ယောက်ဆီက နွားနို့သွားဝယ်တယ်၊ ပြီးတော့ ထပ်စမ်းတယ်၊ နွားနို့တော့ ခွေးကလဲ သောက်ပစ်လိုက်တာပေါ့”

“ဟာ...ခြံထဲကလဲ မစစ်ဘူးလား”

“အဲဒါပြန်ပြောတော့ ဟိုလူက ပြောတယ်တဲ့၊ နွားမနို့ကို ချော့တဲ့ပြီး ရေကိုင်ပြီး နို့ဆိုတာ ညစ်လို့ရတယ်အဲဒီလိုလုပ်တဲ့အခါ ချောတာ များသွားလို့ဖြစ်မယ်တဲ့”

“ဪ...”

“ဒီတစ်ခါတော့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကခြံရှင်ကို သေသေချာချာမှား
တဲ့၊ ကျွန်တော်လုပ်စရာရှိလို့ပါပေါ့၊ ရေလုံးဝမကိုင်ဘဲရေလုံးဝမပါဘဲ
နွားနို့၊ တစ်ပုလင်းဘယ်လောက်ပေးရပေးရောင်းပါပေါ့၊ ဒါနဲ့ရေလုံး
ဝမပါတဲ့ နွားနို့ရရောဆိုပါတော့၊ ဒါနဲ့ကဲ... ဒီထက်စစ်တဲ့ နွားနို့တော့
မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ မယုံလို့သူက နွားနို့ညစ်တဲ့နေရာမှာ ကိုယ်တိုင်
စောင့်ပြီးမှ ယူလာခဲ့တာတဲ့”

“အဲဒီတော့ ဟုတ်လား၊ ခွေးကမသောက်တော့ဘူးလား”

“ဟာ... ဘယ်လောက်မလဲ၊ ခွေးက အရင်အတိုင်း
သောက်ပစ်လိုက်တာပေါ့”

“ဟာ...”

“အဲဒီအကြောင်း သူ့သူငယ်ချင်းကိုပြန်ပြောပြလိုက်တာပေါ့၊
ဒီထက်စစ်တဲ့ နွားနို့တော့ မရှိတော့ဘူး၊ ကိုယ်တိုင်စောင့်ယူခဲ့တဲ့ နွား
နွားနို့ကို ခွေးမသောက်ဘူးဆိုတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဒီတော့သူ
သူငယ်ချင်းက ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ ဆိုတော့...”

ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာလိုက်ပြန်သည်။

“လုပ်ပါဦး ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ”

မောင်မောင်က မအောင့်နိုင်ဘဲ မေးသည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“နွားနို့သာ တကယ်သောက်ရင် သောက်တဲ့ခွေးဟာခွေးမ
နိုင်လို့ပဲပေါ့ကွတဲ့”

“ဟာကွာ...”

မောင်မောင်နှုတ်မှ ထွက်လာသည်။

“မဆိုးဘူးကွ၊ သူများမတွေးတဲ့ တွေးထောင့်ကတွေးတာ”

ဟု ကျော်ကျော်ကတော့ ပြော၏။

“နေပါဦး အဲဒါနဲ့ မင်းစောစောကပြောတဲ့ မူရာမာယာနဲ့

သယ်လိုဆက်စပ်လို့လဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မိန်းမဆိုတာ မူရာမာယာလုပ်တဲ့ အမျိုး၊

မူရာမာယာ မလုပ်ရင်မင်းနဒီဟာ မိန်းမမစစ်လို့ပဲ၊ အဲ... မူရာမာယာ

လုပ်တာကို လုပ်မှန်းမသိရင် မင်းယောက်ျားမစစ်လို့ပဲ ကိုမျိုး”

သန်းအောင်စကားကြောင့် တစ်ဝိုင်းလုံးပွဲကျသည်။

“ငါတကယ်ပြောတာ ငမျိုး၊ မင့်နဒီဟာတခြားမိန်းကလေး

ဆွနဲ့တော့ တူမှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ မင့်စကားတွေကြားရတာ

ပေါ့လေ၊ ပြတ်ပြတ်သားသား အားမနာပါးမနာ ပြောမယ့်သဘောရှိ

တယ်၊ မင်းလွယ်လွယ်တော့ ရမယ်မထင်ဘူး”

ကျော်ကျော်က အတည်ပြောလိုက်သည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“အေးကွာငါလဲ ဒီလိုမိန်းမမျိုးနဲ့မှ သွားတွေတယ်၊ ငါ့
ကလဲ မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဒါဆိုဒါမှ”

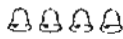
“အားပြိုင်မှုရှိမှ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာမျိုးရ၊
လွယ်နေရင် တန်ဖိုးထားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဘယ်လောက်ကြိုး
နိုင်မလဲ။ သူဘယ်လောက်တင်းထားနိုင်မလဲ၊ ဒါအားပြိုင်မှုပဲ”

သန်းအောင်စကားကို သူလက်ခံသည်။ သဘောကျသည်။

“ငါကတော့ ဘယ်တော့မှ လျော့မယ့်ကောင်မဟုတ်ဘူး
သန်းအောင်”

ဟု သူနှုတ်မှပြောလိုက်မိသေး၏။

နဒီကိုချစ်ရေးဆိုသည့် ကိစ္စသည်အလုပ်အားမှ လုပ်ရ
ကိစ္စဟု သူသဘောမထားတော့။ အသေအချာစီမံကိန်းချ၍ လုပ်ရ
တာဝန်တစ်ခုဟု သူသတ်မှတ်လိုက်မိတော့သည်။

(၅)

နဒီ၏အလုပ်ချိန်က ရုံးချိန်အတိုင်းဟု သူသတိပြုမိ၏။ မနက်
ဆယ်နာရီ မထိုးခင်အိမ်မှထွက်ပြီး၊ ညနေငါးနာရီမထိုးခင် အိမ်ပြန်
ချောက်လေ့ရှိသည်။ သည်တော့ ညနေပိုင်းသူက အလုပ်စောစောပြန်ရ
အောင်ဖန်တီးသည်။ ညနေပိုင်းလုပ်စရာရှိသည်များကို စောစောလုပ်
ရလျှင်လုပ်သည်။ မရလျှင် နောက်နေ့မှသူလုပ်၏။ လွှဲကပ်ရည်ဆိုင်ဘက်
သို့ မသွားတော့ဘဲ အိမ်ပြန်ပြီးနဒီကို သူစောင့်သည်။

ပြန်ရောက်ရေမိုးချိုးအပြီးလောက်မှာ နဒီခြံထဲဆင်းတတ်တာ
စည်း သူတွေ့ရ၏။ သစ်ပင်ဖန်းပင်တွေကြားမှာ လမ်းလျှောက်လျှင်
လျှောက်၊ ဒါမှမဟုတ် ပေါင်းလိုက်နေတာ တွေ့ရတတ်သည်။

သည်နေ့ နဒီခြံထဲဆင်းလာတာမြင်တော့ သူ့အန်တီချိုတို့
ဘက်ကူသည်။ အန်တီချိုကတော့ ဘာမှအားနာစရာမရှိ။ သိလည်း
လည်း သူဘက်ကရှိနေမည်သူ။

“ဪ...ကိုမျိုး၊ အန်တီချိုဆီလာတာလား၊ ရှိတယ်၊ ခန်းထဲမှာ”

သူ့ကိုမြင်တော့ နဒီကလှမ်းနှုတ်ဆက်၏။

“အန်တီချိုဆီလာတာ မဟုတ်ဘူးနဒီ၊ နဒီဆီတမင်လာတာပါ”

နဒီကိုသူလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမှဖြစ်မည် တွေးကာ
ပြောလိုက်၏။

“ကိစ္စရှိလို့လား ကိုမျိုး”

နှင်းဆီပင်တန်းကြားမှာ သူ့ဘက်လျှောက်လာရင်း မေးသည်

“နဒီနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပေါ့ နဒီရယ်...”

သူ့ရှေ့နားရောက်လာသည့် နဒီကိုကြည့်ရင်းသူပြောလိုက်သည်။

“ဖုန်းနဲ့ပြောလဲ ရတာပဲကိုမျိုးရယ် ဖုန်းဆက်လိုက်ပြီးဆွဲ
ကိုယ်တိုင်လာရသေးလား”

“နဒီကိုလဲ မြင်ချင်တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဒါဆိုလဲ လာလေအိမ်ပေါ့ သွားရအောင်”

“ရတယ် နဒီ၊ ဒီမှာပဲ ထိုင်ရအောင်ပါ”

ခြံစည်းရိုးနားမှ ပိတောက်ပင်အောက်ရှိ ခုံဆီမေးငေါပြရင်း
ပြောလိုက်၏။ နဒီကပိတောက်ပင်ဆီ လျှောက်သည်။

“ကိုမျိုးပြောထားတဲ့ ကိစ္စထပ်စဉ်းစားပါဦး နဒီရယ်”

ပခုံးချင်းယှဉ်လျှောက်ရင်း သူပြောလိုက်၏။ သူ့မျက်နှာဆီ
ထဲခနဲ ကြည့်လိုက်တာတွေသည်။ ပိတောက်ပင်အောက်က ခုံမှာသူ
ထိုင်လိုက်တော့ သူနှင့်ခပ်ခွာခွာ ဖက်ဖက်စွန်းနားဆီမှာ နဒီက
ထိုင်သည်။

“ပြောပါဦး နဒီ”

ပထမပြုံးကာ သတိထားလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုမ
ကြည့်ဘဲ ပြော၏။

“ကိုမျိုး နဒီကို တကယ်နားမလည်တာပဲ၊ နဒီပြောခဲ့တဲ့
စကားတွေကို ရယ်စရာ ထင်နေလို့လား”

“မထင်ပါဘူး”

“မထင်ရင် နဒီပြောခဲ့တာတွေက အရှင်းကြီးပဲ”

“ဒါပေမယ့်...”

“ရတယ်လေ နဒီထပ်ပြောပါမယ်၊ နဒီကိုမျိုးကို မချစ်ဘူး”

“ကိုမျိုးက နဒီကိုချစ်တယ်၊ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ဒီလို မချစ်ခဲ့ဘူး၊ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး”

“ဒါက ကိုမျိုးကိစ္စပါ၊ ကိုမျိုးချစ်တာကို နဒီမတားပါဘူး၊ ပြီးတော့ နဒီတစ်ခုပြောမယ်၊ ကိုမျိုး ဘယ်မိန်းကလေးတွေကိုပဲချစ်ခဲ့ ချစ်ခဲ့၊ တွဲခဲ့တွဲခဲ့ နဒီသာချစ်ရင် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကိုမျိုးပွေလို့ရွပ်လို့ နဒီ ပြန်မချစ်ဘူးဆိုတာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူးကိုမျိုး”

သူသက်ပြင်းကိုချသည့်။

“ကိုမျိုးပြောတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး၊ နဒီရာအရင်က ဒီလို မခံစားရဘူးဆိုတာကိုပါ”

ဟု မကြည့်ဘဲ သူပြောသည်။

“နဒီကလဲ နဒီသဘောသိအောင်ပြောပြတာပါ ကိုမျိုးနဲ့”

သူဘက်လှည့်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးဆိုပြန်သည်။

“ကောင်ပြီလေ၊ ဒါဆို နဒီကိုမျိုးကို မချစ်ရင်လဲ ကိုမျိုး လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါ၊ ကိုမျိုးနဒီကို လက်ထပ်မယ်လက်ထပ်ပြီးရင် နဒီချစ်ချင် ချစ်လာမှာပေါ့”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

သူ့စကားကြောင့် ဖွဖွရယ်သည်။ သူ့မျက်နှာကိုတော့ မကြည့်။

“ထားသည့် ပိန်းပန်းအိုးတွေဆီ အကြည့်ကိုပို့ထားတာ တွေ၏။

မရှိတော့ဘူး၊ ဥစ္စာပစ္စည်း ကျော်ကြားမှုဆိုတာတွေလဲ နဒီ အက်မောဘူး။ နဒီရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ နဒီဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင်စားလို့ရ တယ်၊ နဒီဒီထက်ပိုပြီးလောဘ မကြီးတော့ နဒီအတွက် မလိုအပ်ဘူး၊ ပြီးတော့အမှီ အခို၊ ဦးဆောင်ဦးရွက် အနေနဲ့လဲမလိုဘူး၊ နဒီက ကိုယ့် ကိုယ်ကို အားကိုးပြီး ယုံကြည်စိတ်ချနေတဲ့ မိန်းမ၊ ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင် ရမှု ကျေနပ်တဲ့ သူ၊ စတုတ္ထအချက်ဆိုတာလဲ နဒီကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ ခြိစ်နိုင်စရာမရှိဘူးလေ... ဒီတော့ နဒီယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးကိုမျိုး”

သူဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်သွားတော့၏။

ခဏကြာမျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ နဒီထိုင်ရာမှ အရပ်လိုက်၏။ သူလည်း ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်ရင်း နဒီနှင့်မျက်နှာ

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ချင်းဆိုင်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေသည့် အနေအထားမှာ သိပ်မကွာလှ။ နဒီအရပ်က သူနီးပါးရှည်တာ သတိထားဖြစ်ပြန်သည်။ သူတို့ ညီအစ်ကိုသည် ယောက်ျားတွေထဲမှာ အရပ်မြင့်မြင့်ဟု အော်ခံ၊ အမွမ်းခံရသူများပင်။

“နဒီ”

သူကခေါ်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာကို အကြည့်ဆိုသည်။

“ကိုမျိုး နဒီကိုမခွဲနိုင်ဘူး၊ နဒီကို ချစ်တယ်”

သူ့လက်နှစ်ဖက်က နဒီပရုံးပေါ်ရောက်သွားသည်။ ပရုံးကို ဆုပ်ညှစ်ဆွဲခါရင်း သူ့ရင်တွင်းမှ စကားတွေပွင့်ထွက်လာ၏။

သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ပုတ်ချလိုက်ရင်း နောက်ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်သည်။ နဒီမျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့်နီရဲသွားသလို။

“ရှင် မယုတ်မာနဲ့ ကိုမျိုး၊ ကျွန်မအသားကို ဘာလို့လာထိတာလဲ”

စကားသံက မာတင်းသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းဖိသည်။

“ဆောရီးနဒီ၊ ကိုမျိုးအရမ်းပေါက်ကွဲပြီး သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားတာပါ”

ခေါင်းငုံ့ရင်း တောင်းပန်စကား သူဆိုလိုက်၏။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“အဲဒီလို အခွင့်အရေးယူတဲ့ ယောက်ျားကျွန်မသိပ်ရွံ့တယ်”

ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

တင်းကျပ်ရင်မောစွာဖြင့် လေပူတစ်ချက်ကိုမှုတ်ထုတ်လိုက်

ရင်း ပြန်နီ၏ နောက်ကျောကိုငေးကြည့်ကျန်ခဲ့မိပြန်သည်။

၁၁၁၁

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

၁၁၁၁၁၁၁၁
၁၁၁၁၁
၁၁၁

အပိုင်း (၄)

၁၁၁၁
၁၁၁၁၁
၁၁၁၁၁၁

(၁)

“ဟေ့...နဒီ၊ နဒီ မဟုတ်လား”

ခြံထဲကိုကားဝင်တော့မည်အလုပ်မှာ ကပ်လျက်ခြံဝမှာ ထွက်
လာသည့် မြနဒီကို သူမြင်သည်။ ပထမတော့ အံ့သြသွားသည်။
အောက်တော့ နှုတ်မှအလိုလိုခေါ်မိရက်သား ဖြစ်ပြီးကားကိုရပ်လိုက်
သည်။ သူ့အသံကြောင့် မြနဒီက သူ့ကားဆီလှမ်းကြည့်သည်။ မှန်ကို
အထားသဖြင့် သူ့မျက်နှာကို မြနဒီတွေ့သွားပြီး ပြုံးရင်းသူ့ဆီလျှောက်
လာ၏။

“နဒီ”

“ကိုညီ...ကိုညီ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ”

“စနေနေ့ ညက၊ နေပါဦး ကိုညီတို့အိမ်ဆိုတာ နဒီဘယ်လို
သိတာလဲ၊ ပြီးတော့ ကိုညီနယ်သွားတာလဲ နဒီသိနေပုံရတယ်”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

နဒီမေးကြောင့် အံ့သြသလိုဖြစ်မိရင်း သူကပြောလိုက်သည်။
နဒီ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးရင်းသူ့မျက်နှာကိုစူးစိုက်ကြည့်နေဆဲ။

“နဒီအရင်တုန်းက အတိုင်းပဲ၊ ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး၊ ဆံသေတ္တာတွေရှည်လာတယ်ထင်တယ်”

“ဖားလျားချထားသော ဆံပင်ထုဆီ အကြည့်ရောက်ရင်းဖြစ်သည်။ သူပြောလိုက်တော့ နောက်ကျော်မှ ဖြာဝဲဝေသီနေသော ဆံပင်ထု၏ အဖျားကို ရှေ့ဘက်သို့ ယူပြီးဖောက်ဖြင့်နဒီဆုပ်ကိုင်လိုက်တာဖြစ်သည်။

“နေပါဦး နဒီအန်တီချိုတို့အိမ်ကိုလာလည်တာလား”

“ကိုညို့ကို လိုက်ရှာရင်း ကိုညို့တို့အိမ်နဲ့ကပ်လျက်ဆိုတာသိတယ်”

ကြည့်ရင်း ခပ်ဖြိုးဖြိုးရယ်သည်။

“နဒီကတော့လုပ်ပြီ၊ နောက်မနေနဲ့၊ အတည်ပြောပါဦး”
ရဲ့၊ အခုနဒီ ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ကိုညို့လိုက်ပို့ပေးမယ် ကားပေါ်တတ်

“အန်တီချိုတို့အိမ်မှာ ရောက်နေတာ ခြောက်လပြည့်တော့မယ် ကိုညို့၊ အခုစာအုပ်ဆိုင်ခဏသွားမလို့၊ ပြီးရင်း ကိုညို့အားလာလည်မလား”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

သူခဏ စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။ ပြီးမှ....

“ဒီလိုလုပ်ရအောင် နဒီ၊ ကိုညို့ အဲဒီအိမ်ကို လာမလည်ချင်ဘူး၊ ကိုညို့က အကျင့်မှမရှိတာ၊ မနက်ဖြန်နေ့လယ် ကိုညို့နဒီကို ဆာခေါ်မယ်၊ တစ်နေရာမှာ ထမင်းသွားစားရအောင်၊ အဲဒီကျမှ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောတာပေါ့၊ ဘယ်လာခေါ်ရမလဲ ပြော...”

“နဒီစတိုးဆိုင်ကို လာခေါ် ကိုညို့”

ပြောပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ လိပ်စာကတ်ပြားလေးကို ထုတ်ပြီးလှမ်းပေး၏။

“အဲဒီကိုလာခေါ်ကိုညို့၊ နဒီသွားတော့မယ်”

သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ သူကားကိုကျော်ပြီး နဒီသွားတော့မှ ခြံထဲကိုကားထိုးဝင်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးသလို၊ ကြေကွဲသလို လှုပ်ခတ်နိုင်လွန်း၏။ နဒီကို သည်လိုပြန်တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု သူဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်မကြည့်ရဲခဲ့ဖူးပေ။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၂)

စတိုးဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်ခဲ့ပြီး ဆိုင်ထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်သည်။
 အဝယ်ပါးသည့် ကောင်တာဆီသွား၍ အရောင်းစာရေးမလေးကို မြန်ဒီ
 ကျွဲချင်လိုပါဟု သူမေးသည်။ မမမြန်ဒီက အပေါ်ထပ်ညာဘက်
 က ထောင့်ခန်းမှာပါဟု သူ့ကိုပြန်ဖြေသည်။ အပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့၏။
 အပေါ်ထပ်မှာ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများနှင့် မိန်းကလေးသုံးအလှကုန် ပစ္စည်း
 များရောင်းသည့် ကောင်တာများကို တွေ့သည်။ ကောင်တာများကို
 ခြိတ်လျှောက်ပြီး ညာဘက်ထောင့်မှာ အခန်းဝအနီးက စားပွဲမှာကွန်ပျူ
 တာတစ်လုံးနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့သည်။ အဝင်ဝ
 ဘုရုမှာတော့ စားပွဲကျယ်ကြီး တစ်လုံးနှင့်စားပွဲနောက်မှာထိုင်နေသော
 မြန်ဒီကိုမြင်၏။ သူ့ကိုမြင်စဉ်မြန်ဒီပြုံး၍ နှုတ်ဆက်၏။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“လာကိုညီ၊ နဒီက ဒီထက်နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာမလားလို့”

“မထိုင်တော့ဘူး နဒီ၊ သွားရအောင် အလုပ်အားတုတ် ထွက်လာခဲ့တာ”

စားပွဲရှေ့မှာရပ်ရင်း သူပြောလိုက်၏။ မြနဒီက စားပွဲပေါ်မှ မိကျောင်းသားရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်ကိုလှမ်းဆွဲ ထုတ်ရပ်သည်။

သူ့ကိုခေါ်၍အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ထိုင်တဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည်ကို အောက်ထပ်ကောင်တာမှ ရေးမလေးတွေအကြည့်ရောက်တာ သတိထားမိပြန်၏။

“နဒီကားထားခဲ့၊ ကိုညီကားနဲ့သွားရအောင်”

“ကိုညီပြန်လိုက်ဖို့နေရမှာပေါ့၊ အချိန်ရလို့လား”

“ရပါတယ် နဒီရဲ့”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“မသိဘူးလေ၊ နဒီကိုအချိန်တွေ ပေးနေရမှာစိုးလို့ပါ”
အထွေအထွေစကားတွေဟု နားလည်ရင်းမှ သူပြုံးလိုက်၏။
ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ပြီးကားဆီလျှောက်လာသည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ စားပွဲနှစ်ဝိုင်းသာလှူရှိပြီး ဆိတ်ငြိမ်နေသည်။ ညဘက်မှာမှ လူစည်ကားဟန်တူသည်။ ထောင့်နားက စားနေရာယူလိုက်၏။ သူတို့ဘေးနားဝိုင်းမှာ နိုင်ငံခြားသား စုံတွဲများသည်။

“နဒီ ဘာစားမလဲ မှာလေ”

စားပွဲပေါ်မှ မိန်းကလေးက လှမ်းပေးရင်းသူပြောသည်။ “နဒီ မှာတတ်ဘူးကိုညီ မှာပါဆိုရင်းသူဘက်ကို ပြန်တိုးပေးသည်။ လာရင်နေသည့် ဆိုင်ဝန်ထမ်းကမှာသမျှ လိုက်မှတ်ရေးရန် အသင့်ပြင်၏။ ဟင်းသုံးပွဲနှင့် ဟင်းချိုတစ်ပွဲမှာသည်။ ပြီးတော့ နဒီဘာမှာဦးမလဲ မေး၏။ တော်တော့ကိုညီ ဟင်းတွေများပြီးပိုနေလိမ့်မယ် ပြောသည်။ ဆိုင်ဝန်ထမ်းအနားမှ ထွက်သွားတော့ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်သည်။ တစ်လိပ်ယူ၍ မီးညှိဖွာလိုက်၏။

“မှတ်မိလား”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ပြောရင်း ဇစ်ပိုမီးခြစ်ကလေးကို နဒီရှေ့မှာချလိုက်သည်။

“ဘယ်သူပေးတာမို့လဲ”

“မသိဘူး၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက် မွေးနေ့လက်ဆောင်

တာ”

နဒီရယ်သည်။ သူပါရောပြီး ရယ်လိုက်၏။

“ကိုညီဆေးလိပ်တွေ အရမ်းသောက်တာပဲလား”

“မသောက်ပါဘူး၊ လျှော့သောက်ပါတယ်၊ ဆေးလိပ်မဖြတ်

တာကလဲ မီးခြစ်ကလေး မကိုင်ရတော့မှာစိုးလို့”

“ပိုပြီနော်...”

မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြောလိုက်၏။ ခွဲခွာနေရသည့် နေ့ရက်

ကို ပြန်လည်နှမြောတသချင်လာသည်။

“နဒီလက်ဆောင်ပဲ နဒီရယ်...”

အကြည့်ဆုံကာ ရင်၌ကြည်နူးမှု လှိုင်းတို့ဖြင့်ရိုက်ခတ်သည်။

“ဪ နေဦး၊ ကိုညီလက်ဆောင်လဲ နဒီမှာရှိတယ်”

“ကိုညီလက်ဆောင် ဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

ပြောရင်း သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ငယ်လေး ထုတ်ယူလိုက်၏။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ လက်ဖဝါးလောက်မှတ်စု စာအုပ်ငယ်လေး ထုတ်
လိုက်၏။

“ကိုညီ နဒီကိုဘာလက်ဆောင်ပေးလို့လဲ”

သူ့အတွေးထဲမှာ ပြန်ပေါ်မလာ။

“ဒီမှာကြည့်လေ...”

မှတ်စု စာအုပ်ကိုဖွင့်ပြီး သူ့ဆီလှမ်းပေးလိုက်၏။ ကြည့်လိုက်
စဉ် သူ့အံ့သြသွားမိသည်မှာ အမှန်။

မဂ္ဂဇင်းမှာပါတဲ့ “လက်ဆောင်” ဆိုသည့် သူ့ကဗျာလေး
မဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာမှဖြတ်ပြီး မှတ်စုစာအုပ်မှာ ကော်နှင့်ကပ်ထား
တွေ့သည်။

ဖြူတစ်ကောင် ခါထုတ်လိုက်တဲ့ ဆူးတွေလို...

ကိုယ့်အသွေးအသား နှလုံးသားထဲ စူးနေ

“အချစ်...” ဆိုတာ ဖြစ်ခဲ့။

ဝိဝဇ္ဇာငှက်တစ်ကောင် အန်ထုတ်လိုက်တဲ့

အန်ဖက်တွေလို...

မင့် အသွေးအသား နှလုံးသားကို အင်အားသန်နိုင်စွမ်း

“အလွမ်း...” ဖြစ်စေရဲ့....။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ကဗျာလေးကို ဖတ်အပြီး မြနီ၏ မျက်နှာဆီအကြည့်ရောက်
သည်။ သူ့ကိုကြည့်နေရာမှ မျက်လွှာချလိုက်တာ တွေ၏။

“ဒီကဗျာကို နဒီတွေတာပဲနော်”

သူ့စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာဆီအကြည့်ရောက်ပြန်၏။

“ကိုညီက ခြေရာပျောက်သွားတော့ ကိုညီနောက်ကို ခြေရာ
ဆောက်ဖို့ ကြိုးစားရင်းတွေတာ”

ဟု နဒီပြောသည်။ နဒီစကားက ရင်ထဲနှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားစေ
၏။

“နေပါဦး မသက်နဲ့ကော အဆက်အသွယ်ရှိသေးလား၊
ဆိုထွန်းညှိနဲ့ မသက်ယူလိုက်ပြီလား”

သူ သတိရရင်း မေးလိုက်သည်။

“ကလေးနှစ်ယောက်ရပြီ ကိုညီ၊ ကိုထွန်းညှိကြီးက နယ်မှာ
အလုပ်ဝင်တယ်၊ မသက်က နယ်ကိုလိုက်သွားရတာပေါ့” နဒီအိမ်မ
ပြောင်းခင်အထိ အဆက်အသွယ်ရှိတယ် ကိုညီ၊ မသက်ဖုန်းဆက်
တိုင်း ကိုညီကိုမေးတယ်”

“နေပါဦး နဒီ၊ အန်တီချိုတို့အိမ်ပြောင်းလာဖြစ်တဲ့ အကြောင်း
မဲ ပြောပါဦး”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“နဒီနောက်ဆုံးနှစ်မှာ ဖေဖေဆုံးသွားခဲ့တယ်ကိုညီ၊ မေမေတော့ အိမ်မပြောင်းခင် သုံးလေးလကမှ ဆုံးတာ၊ မေမေဆုံးပြီးတော့ အိမ်ကအကြီးကြီး၊ နဒီတစ်ယောက်တည်း မနေချင်တာနဲ့ ဒေါ်လာနွားလိုက်တယ်၊ အန်တီချိုက မေမေနဲ့ ညီအစ်မအရင်းလေး၊ သူနဲ့လဲ နေရမယ်၊ အတင်းခေါ်လို့ လာနေဖြစ်သွားတာ ကိုညီရဲ့၊ တိုက်ဆိုင်ဆိုတာ သိပ်အံ့ဩစရာပဲနော်၊ နဒီကိုညီတို့အိမ် မုန့်ဟင်းခါးသွားဖို့ အန်တီချိုခိုင်းလို့ ရောက်တော့နံရံက ဓာတ်ပုံကိုတွေ့တယ် ကိုညီတို့ညီအစ်ကို ပုံလေး၊ ကိုညီပုံကိုကြည့်ပြီး နဒီအရမ်းကိုအံ့ဩ တုန်လှုပ်သွားတယ်၊ ဒီလောက်တောင်ပဲ တိုက်ဆိုင်ရသလားလို့ အဲဒီနေ့က နဒီဟိုမေး ဒီမေးမေးတော့ ကိုညီအမေကတောင် နဒီနဲ့သိလားလို့မေးသေးတယ်၊ နဒီမသိပါဘူးလို့ပဲ ဖြေလိုက်မိတယ်ကိုညီ”

သူနားထောင်ရင်း နဒီကိုစူးစိုက်ကြည့်နေမိသေးသည်။

“အန်တီချိုကို စပ်စုကြည့်တော့လည်း အန်တီချိုကပြောတယ် ကိုညီက သားကြီးလိုမဟုတ်ဘူး၊ မဖော်ရွေဘူးတဲ့၊ အမြဲခပ်တည်တည်နဲ့ လူတွေနဲ့သိပ်ရောရောနှောနှော မနေတတ်သလိုပဲတဲ့၊ သွေးကြီးပုံရတယ်လို့ ပြောတယ်”

သူရယ်လိုက်မိသေးသည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“နဒီအသိဆုံးပဲလေ”

“အင်း... နဒီကမသိသလို နေနေရတာပေါ့၊ ဘာမှပြန်မပြောမိပါဘူး”

မှာထားသည့် ဟင်းလျာများရောက်လာသည်။ သူလက်က ဓာတ်ပုံမသိမသာကြည့်လိုက်တာ နဒီတွေ့သွား၏။

“အချိန်မရဘူးလား ကိုညီ”

“အင်း...ရပါသေးတယ်”

ပြောသာ ပြောရသည်။ အလုပ်တွေက စောင့်ဆိုင်းနေမှာ တွေးရောက်ပြန်၏။

“စားပြီးပြန်ကြမယ်နော် ကိုညီ၊ နဒီလဲ တယ်လီဖုန်းချိန်းသားတာ ရှိသေးတယ်”

ဟုတ်သားပဲလေ။ အလျင်ကလို ကျောင်းသားတွေမှမဟုတ်ဘူးတာ ဟုတွေးရင်းကျောင်းသားဘဝကို ပြန်လွမ်းဆွတ်လာမိသလို။

သူပန်းကန်ထဲ ဟင်းခပ်ထည့်ပေးသည့် နဒီမျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ရင်ခုန်ကြည်နူးနေမိပြန်သည်လေ။

၁၁၁၁

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၃)

ပြန်ရောက်ကတည်းက ကိုကိုနှင့် သူ့အချိန်ကြာကြာစကား
မပြောဖြစ်သေး။ သူနယ်သွားနေရသည့် နောက်ပိုင်း ကိုကိုဖေဖေလုပ်
ငန်းမှာ နှစ်မြှုပ်စိတ်ဝင်စားနေသည်ဟု သိရတော့ဝမ်းသာကျေနပ်မိ
သေးသည်။ အလျင်ကန်ဆို ကိုကိုက အလုပ်မှန်သမျှ သူ့တာဝန်သူလုပ်
ဟုသာ နားလည်ထားသူပင်။

အခု သူပြန်ရောက်လာလာချင်း လုပ်ငန်းတာဝန်များကို
ဖေဖေက ခွဲဝေပေးသည်။ သူ့အတွက် ကားတစ်စီးကိုလည်း နောက်ဆွေ
မှပင် စီးစဉ်ပေးသည်။ အခုတော့ ဖေဖေရောသူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးပါ
ကားတစ်ယောက်တစ်စီးနှင့် လုပ်ငန်းလည်းသီးသီးခြားခြား ဖြစ်လာ
သည်။ သည်တော့ အလျင်ကန် နယ် ကိုကိုသည်လည်း မှီခိုလို့မရတော့။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

သူ့အလုပ်နှင့်သူ့မို့ အချိန်ပိုလည်း နည်းလာသည်ထင်၏။

ကိုကိုအိမ်ပြန်ရောက်တာ နောက်ကျတတ်သည်။ ပြန်လာလျှင်လည်း မူးလာသည်က များ၏။ နိုင်ငံခြားသားတွေကို ခံညံခံနေရလို့ ဟု မေမေ့ကိုပြောသံကြားသည်။ ပြန်ရောက်တာနှင့် အခန်းထဲဝင်ပြီး အိပ်သည်မို့ဆုံခွင့်မရ။ သူနယ်မသွားခင်ကနှင့်စာလျှင် ကိုကိုအချိုးပြောင်းသွားသည်မှာတော့ သေချာသည်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကျောင်းသားတစ်ဦးနယ် နေရာမှပို၍ လူကြီးဆန်သွားသလို။ မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ရာ အလေးအနက်ခံစားမှု တစ်ခုရှိနေသလိုလိုသူထင်လာ၏။ အလျင်ကနယ် မြို့ထူးတက်ကြွမှု မရှိသလိုပင်။ မေးမည်စဉ်းစားမိသောလည်း မမေးဖြစ်သေး။

သူကတော့ စောစောပြန်ရသည့်နေ့များမှာ မြန်မာ့၏ စတိုးဆိုင်ကို ဝင်ဖြစ်သည်။ မြန်မာ့အားလျှင် အတူပြန်လာပြီး လမ်းကဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေမိသည်မှာ အမှန်ပင်။ ကိုညီဘာလို့ နဒီကိုရုတ်တရက် အဆက်အသွယ်ဖြတ်သွားတာလဲဟု နဒီက မေးတိုင်း သူ့ရေရာရာရာမဖြေမိ။ ရယ်သလို မောသလိုနှင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့နောက်ပြောင်ပစ်ခဲ့သည်သာ။

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး”

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ကိုညီက တစ်ခါတစ်ခါစိတ်မှန်တာ မဟုတ်ဘူး”

စသည်ဖြင့် ခပ်ဖော့ဖော့ပြောရင်း စကားကိုလွှဲပစ်ခဲ့မိသည်

သည်။

ဘာဖြစ်ဖြစ်နဒီကို ရင်ထဲမှာစွဲနစ် နှစ်နှစ်ကာကာချစ်မိသည်ကိုတော့ ဘာသာသိသည်။

သူ့ဘဝ သူ့အနေအထားကို သူ့အားမရ။ အစစအရာရာသည်ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် ကိုကိုတို့သုံးဦးအတွက်သာ သူလူဖြစ်နေရမည် ဆိုခံယူထားမိ၏။ သည်တော့ သူ့ဘဝထဲကို နဒီကိုဆွဲသွင်းရင်း နဒီသည် ထိုမိသားစုအတွက် လူဖြစ်ရေခြင်းဆိုသည့် ကျဉ်းကျပ်မှုပေါင်မဝင်စေလို။ နဒီကိုချစ်တယ်ဟုပြောရင်း မိသားစုတစ်စု၏ ကျေးဇူးတင်စာရင်းသူ့မသွင်းချင်မိ။

သည်အတွေးဖြင့် သူ့နဒီကို ဖွင့်ဟဖို့ဝန်လေးခဲ့ရပြန်သည်။

နှလုံးသားမှ ချစ်ခြင်းကို နှလုံးသားဖြင့်ပင်ခံစားသိနိုင်ပြီပဲ သူကယုံ၏။ သူ့ရင်ထဲက မေတ္တာကိုနဒီသိနေမှာပါဟုလည်း တွေးမိသည်။

သည်တစ်ခါ နဒီကိုထား၍ သူဝေးဝေးကိုထွက်မသွားနိုင်ပြီတော့ ဘာသာနားလည်နေမိပြန်၏။

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

ရင်ထဲမှာရှိနေသည့်အရာ နဒီလည်း သိနေမှာပါလေ။

(၄)

“မနက်ဖြန် ကိုညီမွေးနေ့နော်”

ညနေသူပြန်လာတော့ ခြံထဲမှာ နဒီကိုမြင်သည်။ ရေမိုးချိုး
အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ နဒီရှိရာ တစ်ဖက်ခြံသို့သူကူးသွား၏။

“ကိုညီနောက်ကျမယ်လို့ နဒီကထင်တာ၊ နေ့လယ်ကပြော
တာ ဆိုက်တံထဲသွားကြည့်စရာရှိတယ် ဆိုလို့”

နေ့လယ်သူနဒီဆီကို ဖုန်းဆက်ဖြစ်သည်။ ညနေတော့အား
ခိုင်မှ အားမယ်ဟုသူပြောဖြစ်ခဲ့၏။ ကံအားလျော်စွာ ဆိုက်တံထဲကို
သူမသွားဖြစ်ခဲ့၊ ဖေဖေက သူကိုယ်တိုင်သွားတော့မည် ပြောကာထွက်
သွားခဲ့သည်။

“ဖေဖေက ကိုယ်တိုင်သွားမယ် ဆိုတော့ကိုညီအားသွားလို့”

ပြောရင်းနဒီထိုင်နေသည့် ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ စကားအဆက်မရှိပါဘဲ နဒီကသူ့မွေးနေ့ သတိတရပြောလိုက်တော့ သူ့အတော်အံ့သြဝမ်းသာသွားမိသည်။

“ဟာ...ဟုတ်တာပေါ့၊ နဒီပြောမှ သတိရတယ်၊ ကိုညီလဲ့ ဝ မေ့နေတာ”

“အမယ်...ကျွေးရမှာစိုးလို့ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူးနဒီ၊ တကယ်ကိုမေ့နေတာ”

“ကိုညီတစ်ခါပဲ ကျွေးဖူးတာပါနော်၊ ဒါပေမယ့် နဒီကကိုညီ မွေးနေ့ကို မှတ်မှတ်ရရရှိနေပါတယ်”

“ဒီတစ်ခါမွေးနေ့ ဘာပေးမလဲ”

“ကိုညီက ဘာကျွေးမှာလဲ”

သူ့အတွေးမှာ ဖျတ်ခနဲသတိဝင်လာသည်။ သူ့မွေးနေ့မှာ မှတ်ရရ နဒီကိုချစ်ကြောင်း သူ့ဖွင့်ဟပြောလိုက်မည်။ ပြီးတော့ နဒီက အဖြေကိုလက်ဆောင်အဖြစ်တောင်းမည်။ သူ့မွေးနေ့မှာ သူတို့နှစ်ဦး ချစ်သူဘဝရောက်သွားချင်သည်။

“ဒီလိုလုပ်မယ်နဒီ၊ နဒီကလွဲလို့ ကိုညီမွေးနေ့ကို ဘယ်-

တမှလဲ မှတ်မှတ်ရရ ရှိနိုင်မယ်လူ မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ ကိုညီဘာမှ ကျွေးတော့ဘူး အချိန်လဲရချင်မှ ရမှာ၊ နဒီတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ကိုညီက အမှတ်တရလက်ဆောင်တစ်ခုပေးမယ်”

“ဟင်...နဒီက မွေးနေ့ရှင်ကို မေးရမှာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ နဒီကလဲ ပြန်ပေးရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နဒီပေးချင်တာမပေးနဲ့၊ မနက်ဖြန်မှ ကိုညီလိုချင်တာတောင်းမယ်၊ အဲဒါ ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပြန်ပေး”

“ဟာ... ကိုညီကလဲ၊ နဒီမပေးနိုင်တာ မတတ်နိုင်တာ ဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူပြုံးရင်း...

“နဒီမတတ်နိုင်တာကို ကိုညီမတောင်းဘူး ဟုတ်ပြီလား”

“နဒီတတ်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဆိုပေးမယ်လေ”

ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပြီ ဒါဆိုနေ့လယ်ဆိုင်ကပဲ စောင့်၊ ကိုညီလာခေါ်လှည့် မယ်၊ မနက်စာ စားကြမယ်၊ ရပါတယ် မနက်စာတော့ ကိုညီကျွေး မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါမွေးနေ့အတွက် ကျွေးတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ မွေးနေ့အတွက်က နဒီကို သက်သက်လက်ဆောင်ပေးမယ်”

နဒီက သူ့ကိုညွှန်းညွှန်းစားစားကြည့်ရင်းသူ့ဘာကိုဆိုလိုကြောင်း သဘောပေါက်နေသလိုပင်။

“ဒါဆို ကိုညီပြန်မယ်၊ ဒေရာရင်းတွေ နည်းနည်းပြန် စရာရှိသေးလို့”

သူထရပ်လိုက်၏။

“နဒီလဲ စာအုပ်ဆိုင်သွားမလို့ ခြံထဲဆင်းလာတာ”

ပြောရင်း သူနှင့်အတူယှဉ်ကာ ခြံထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။

သူ့ခြံဝရောက်တော့မသက်တို့ ကိုထွန်းညှိတို့အကြောင်း စကားစမိပြန်သည်။ ကိုထွန်းညှိတို့ မသက်တို့နှင့် အဆက်အသွယ် ရလို့ရှိရင် ပြောပေးဖို့၊ အစိုးရအလုပ်မှာ အဆင်မပြေရင် သူ့ကိုထွန်းညှိ ကို အလုပ်ပေးနိုင်ကြောင်း၊ မသက် ဟိုအရင်က ပေးထားသည့် ဖုန်းနံပါတ်သူ့မှာရှိကြောင်း၊ စာအုပ်အဟောင်းတွေပြန်ရှာပြီး သူ့ဆက် သွယ်ပြောမည်ဖြစ်ကြောင်း မသက်တို့ကို သူလည်းရန်ကုန်မှာ လာစေ ချင်ကြောင်း၊ သူ့စတိုးမှာလည်း မသက်ကိုအလုပ်ပေးနိုင်ကြောင်း တွေ နဒီကလည်း ပြန်ပြောသည်။ ခြံဝမှာရပ်ရင်း သူတို့နှစ်ဦး စကား ကောင်းနေကြစဉ် ကိုကိုကား ရောက်လာသည်။

“ကိုကို ဒီနေ့စောသားပဲ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ဟု သူ့နှုတ်ကထွက်သွားဖြစ်သွား၏။ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနှင့် စကားပြောနေကြသည့် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုတွေ့တော့ ကိုကိုမျက်နှာက ထေမအံ့သြဟန်ပြသည်။ နောက်မျက်နှာကတင်းပြီး မနှစ်မြို့ဟန်ပေါ် သည်။ ကိုကိုမျက်နှာအပြောင်းအလဲကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ရုံနှင့် သူတို့နှစ် ဦး အကဲခတ်လိုက်နိုင်သလိုပင်။

“ဟိုတစ်နေ့က ကိုညီနောက်ကျတဲ့နေ့ ထင်တယ်၊ ကိုကိုခြံ သက် ကူးလာသေးတယ်၊ အဲဒီမှာစကားပြောရင်းက ကိုညီအကြောင်း ရောက်သွားပြီး သူကပြောတယ်”

“အင်း...ဘာတဲ့လဲ”

“အင်း...အခုပါပဲ၊ ကိုညီက ညီအရင်းမဟုတ်တဲ့အကြောင်း၊ ကိုညီငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေလဲပါတယ်”

“ဟုတ်လားနဒီ”

သူ့ အလွန်အံ့သြသွားမိသည်။ သည်အကြောင်းတွေ ရန်ကုန် မှာ သိတဲ့သူမရှိ။ ဖေဖေမေမေကလည်း သူ့ကိုသားအရင်းဟုသာ သတ်မှတ်ပြီးသည်လို စကားတွေရန်ကုန်မှာဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောခဲ့သည်မ ဆိုဘူး။ ဖေဖေမေမေကြိုက်မှန်းသိ၍ သူလည်းသည်ကိစ္စကို ဘယ်သူ့ ကိုမှ အသိမပေးခဲ့ဖူး။ နောက်ဆုံးနဒီကိုဖွင့်ပြောချင်တာတောင် သူ

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

မပြောမိအောင်နေခဲ့သည်။

ကိုကိုဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပြောခဲ့လေသလဲလေ။

“နဒီကတော့အဲဒါတွေ နဒီစိတ်မဝင်စားဘူး။ ကိုညီနဲ့ နဒီက
ကျောင်းမှာကတည်းက အရမ်းရင်းနှီးပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
နားလည်ခဲ့တာလို့ ပြောလိုက်တယ် ကိုညီ”

သူသက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

“နဒီစာအုပ်ဆိုင်သွားတော့လေ၊ သိပ်မှောင်နေမယ်၊ မနက်ပြန်
တွေ့တော့မှ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြတာပေါ့”

ကိုကိုနှင့်နဒီ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲဆိုတာ မနက်ဖြန်
နဒီကိုသူ မေးရဦးမည်ပဲ။

နဒီကခေါင်းညိတ်ပြရင်း သွားမယ်ကိုညီဟု နှုတ်ဆက်ကာ
လမ်းထိပ်ရှိစာအုပ်ဆိုင်ဆီ ထွက်သွားသည်။

သူ့ခြံထဲကို ဝင်လာခဲ့သည်။

△△△△

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၅)

“ညီလား...”

ကိုကိုအခန်းရှေ့ကအဖြတ်မှာ အခန်းထဲမှလမ်းခေါ်သံကိုကြား
ရသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုကို”

ပြောရင်းအခန်းဝမှာ ရပ်သည်။

“ဝင်ခဲ့ပါဦး ညီရ”

အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ရင်းသူဝင်လိုက်၏။

ကိုကိုစားပွဲပေါ်မှာ ဘလက်(ခ်)လေဘယ်(လ်)ပုလင်းအလတ်

တစ်လုံးကို မြင်သည်။ ပြီးတော့ ထိုင်နေသည့် ကိုကိုရှေ့မှာ ဖန်ခွက်

တစ်လုံး၊ ပြီးတော့ ရေတစ်ပုလင်း။

“ကိုကိုအရက်တွေ သောက်နေတာလား”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ကိုကိုခွတင်ပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်းသူမေးလိုက်သည်။

“နည်းနည်းပါးပါးပါကွာ”

ပြောရင်းကိုကိုက စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် ဖန်ခွက်ထဲ ကောက်ယူရင်း တစ်ကျွက်မော့သည်။

“ညီပြန်ရောက်မှ ကိုကိုညတိုင်းလိုလို သောက်ပြီးပြန်လာ တယ်၊ ကိုကိုအရက်စွဲနေပြီလား”

စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာတင်ရင်းမီးခြစ်ကို လိုက်ရှာနေသည့် ကိုကိုကို သူ့စစ်ပိုမီးခြစ်နှင့်မီးညှိပေးရင်း သူပြော၏။ ကိုကိုကစီးကရက် ကို အားပါးတရဖွာရင်းမှ...

“အေး...ညတိုင်းသောက်ဖြစ်တယ်ကွ၊ အလုပ်လဲပင်ပန်း စိတ်လဲ ပင်ပန်းလို့ပေါ့ကွာ၊ အခန်းထဲမှာ ဒီတစ်လုံးသောက်လက်တွေ့တာနဲ့ ဆိုဒါတွေဘာတွေလဲ မဝယ်တော့ဘူး၊ ရေနဲ့ပဲချနေတာ”

ဟု ကိုကိုသူ့ကိုကြည့်ရင်းပြောသည်။

“အလုပ်ပင်ပန်းတာတော့ ညီလက်ခံတယ်၊ ကိုကိုအရင်ကနဲ့ လုံးဝမတူဘူး၊ ဖေဖေကလဲ ကိုကိုအလုပ်ကြိုးစားတာ ပြောတယ် ဒါပေမယ့် စိတ်ပင်ပန်းတယ်ဆိုတာဘာလဲ ကိုကိုအလုပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ လား၊ ညီရှင်းပေးလို့ရရင် ရှင်းပေးချင်လို့မေးတာ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

သူ့စကားအဆုံးမှာ ကိုကိုကခေါင်းခါသည်။ ပြီးတော့ဆေး ဆိပ်ပြာခွက်မှာ ပြာခြွေ၏။

“ညှီကို ကိုကိုပြောမှာပါ။ ကိုကို...ညီနဲ့တိုင်ပင်မှာ ဆုံးဖြတ် ပြီး ညှီကိုခေါ်တာ၊ ကိုကိုစိတ်ညစ်နေတယ်ညီ၊ စိတ်ညစ်တယ်ဆိုတာ ဆက် ရှက်လဲရှက်တယ်၊ ခံပြင်းတာလဲ ပါတယ်”

ပြောရင်းတက်တစ်ချက်ခေါက်သည်။ ပြီးတော့စီးကရက် ဆက်ဝက်၊ မကျိုးသေးမီ ပြာခံခါက်မှာထိုးခြေလိုက်၏။

“ညီတက်နိုင်သမျှ ကူညီမယ်ကိုကို”

ကိုကိုက သူ့ရှေ့မှဖန်ခွက်ကိုယူပြီး တစ်ကျိုက်တည်းအကုန် ဆော့သောက်ပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ပုလင်းပြားကိုယူကာ ဖန်ခွက်ထဲ ဖြည့်ပြန်သည်။ ရေပုလင်းမှ ရေနည်းနည်းရော၏။

“ကိုကိုများနေဦးမယ်”

“ရတယ် ညီ”

“ပြောပါဦးကိုကို ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ”

“ကိုကို ညှီကိုအရင်မေးမယ်”

အကြည့်ဆုံရင်း ကိုကိုပြော၏။ ကိုကိုအသံတွေ ပြောင်းပြီး သွားတွေလေးနေပြီ၊ သူမရောက်ခင်က ကိုကိုဘယ်လောက်သောက် သေးပြီလဲ မသိ။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“မေးကိုကို”

စင်းချင်နေပြီဖြစ်သည့် မျက်လုံးကိုအားယူဖွင့်ရင်း သူ့မျက်နှာကို ကြည့်နေပြန်သည်။

“မေးလေ ကိုကို”

သူထပ်ပြောလိုက်၏။

“ညီ...ညီနဲ့ နဒီတော်တော်ခင်လား”

“ခင်ဗျာ...”

မမျှော်လင့်ထားသော မေးခွန်းမို့သူအတော်လေးအံ့သြသွားသည်။ နှုတ်မှအာမေဒိုတ်သံပင် ထွက်သွား၏။

“ဟိုနေကအန်တီချိုကပြောလို့ နဒီကိုညနေညနေ ညီညီလာတွေ့ပြီး စကားပြောတာတွေ့တယ်တဲ့၊ တော်တော်ခင်ပုံရတယ်တဲ့၊ ညီကအရင်က အန်တီချိုတို့ဘက် ကူးတာမှမဟုတ်တာတဲ့...ဟုတ်လား ညီ”

သူညနေဘက် စောစောပြန်ရောက်တိုင်း မြန်ဒီဆီသွားစကားပြောဖြစ်သည်။ မြန်ဒီကညနေခြံထဲမှာ အတူထိုင်ရင်းစကားပြောကြတာကို အန်တီချိုတွေ့မည်။ သည်အကြောင်းတွေကို အန်တီချိုက ကိုကိုကိုပြန်ပြောတာပဲဖြစ်မည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ နဒီနဲ့ညီကျောင်းကတည်းက ရင်းနှီး

ကြတာပဲ၊ ကျွန်းမှာကြာကြာတော့ ဆုံဖြစ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ညီနောက်ဆုံးနှစ်မှာ တွေ့ကြတာ၊ ညီသူငယ်ချင်းကိုထွန်းညှိရဲ့ ကောင်လေးက နဒီသူငယ်ချင်းလေ၊ အဲဒီလိုနဲ့သိကြတာ”

ကိုကိုက မော့သောက်ပြီးဖန်ခွက်ကို ပြန်ချရင်း...

“နဒီကတော့ အဲဒီလိုအသေးစိတ် မပြောဘူး၊ ညီနဲ့သူရင်းနှီးပါတယ်တော့ ပြောတယ်”

ဟုမကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

အဲဒီနေ့က ကိုကိုညီဘဝမှန်တွေကိုပါ နဒီကိုပြောခဲ့တာပဲ မဟုတ်လားဟု စိတ်ထဲက မေးမိပြန်သည်။ ဘဝအမှန်ကို နဒီသိတာ သိတာ သူ့အတွက်အရေးမကြီးပါ။ သူ့ဘဝအမှန်ကို သိလို့နဒီနောက်ဆုတ်မည် ဆိုလျှင်လည်း သူဝမ်းနည်းမိမည် မဟုတ်။ ဖေဖေကတို့ ဆမေတို့က သူ့ကိုမွေးစားပြီးသည့်နောက်မှာ ဒီကိစ္စတွေ ဘယ်သူမှ မပြောရဘူး၊ သားအရင်းလိုနေရမယ်ဟု ကတိတောင်းခဲ့တာ သူကအမြဲ သတိရနေသည်။ ဒါကြောင့် သူနဒီကိုပြောဖို့ပင် ဝန်လေးနေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ညနေက ကိုကိုခပ်လှမ်းလှမ်းကတည်းက ညီနဲ့နဒီခြံဝမှာ

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

စကားပြောနေတာ မြင်တယ်။ ပြောပုံဆိုပုံကြည့်ပြီး ညီတို့အတော်ရင်းနှီးတယ်ဆိုတာ ကိုကိုသိသွားတယ်”

“ သူ့ဘာမှပြန်မပြောမိဘဲ ကိုကိုစကားကို နားစိုက်ထောင်နေမိ၏။

“ဒါကြောင့် ညီကို အကူအညီတောင်းမယ်စဉ်းစားတာ”

“ပြောလေ ကိုကိုညီဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ကိုကိုသက်ပြင်းချတာ တွေ့သည်။ ပြီးမှသူ့မျက်နှာကို ကြည့်

ပြီး...

“ကိုကို...နဒီကိုချစ်တယ် ညီ၊ ကိုကိုနဒီကို ချစ်ရေးဆိုပြီး

ပြီ”

ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ကိုကိုမျက်နှာကိုသာ သူ့ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ကိုကိုစကားတို့သည် သူ့နှလုံးသားကို ကျပ်တင်၍မီးမြှိုက်နေသလိုပင်။

“နဒီက ကိုကိုကိုငြင်းတယ်ညီရာ၊ ကိုကိုအရမ်းရှက်တယ် ကိုကိုဘဝမှာ ကိုကိုလိုချင်တာကို ဘယ်တော့မှမရတာမရှိခဲ့ဘူး၊ ကိုကိုဒေါသလဲ ထွက်တယ်၊ ခံလဲခံပြင်းတယ် ညီရာ”

နဒီကို ကိုကိုက သူ့အကြောင်းတွေဘာကြောင့် ပြောလိုက်

ဘယ်ဆိုတာ သူ့နားလည်လိုက်ပြီ။ အန်တီချိုစကားကြောင့် သူနှင့်နဒီတို့ သည်ထက်ပိုပြီး ရင်းနှီးသွားမှာ။ ငြိသွားမှာ စိုးရိမ်ဟန်တူသည်။

“အဒီတော့ ညီသူငယ်ချင်းကို ညီကကူပြီးနားချပေးပါလား ညီရာ၊ ဘာပြောပြောညီက တိုက်တွန်းရင် ကိုကိုဘက်တဖြည်းဖြည်းတော့ ပါလာနိုင်မှာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလားညီ”

သူ့ကိုကိုမျက်နှာကို ကြည့်ရင်းခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။ နှုတ်မှ စကားတစ်ခွန်းမှ မထွက်နိုင်။ တံတွေးကို မျှိုချနေမိပြန်၏။

မနက်ဖြန် သူ့မွေးနေ့အတွက် ဒါကိုကိုပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်လား။

သူကမနက်ဖြန်မှ နဒီကိုမွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်ဆိုပြီး ချစ်ကြောင်းပြောမည် စိတ်ကူးခဲ့သည်။ နဒီမေတ္တာကို မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ပြန်တောင်းမည်ဟု တွေးထားခဲ့သည်ပဲ။

ကိုကိုက နဒီကိုသူ့အလျှင် ချစ်ရေးဆိုပြီးပြီတဲ့လေ။

“ညီ...”

“ပြော...ကိုကို”

“ညီလုပ်မပေးချင်လို့ ငြိမ်သွားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို”

“ညီခဏခဏ ပြောဖူးတယ်လေ၊ ဖေဖေ မေမေတို့ကျေးဇူး
တွေ ကိုကိုကျေးဇူးတွေ ညီအပေါ်မှာဘယ်တော့မှ ဆပ်မကုန်အောင်
ရှိနေတယ်ဆို၊ ညီကိုကိုအတွက် ဒါလေးတောင်...”

ကိုကိုအရမ်းမူးနေပြီ သိ၏။ ဇက်ကျိုးကျချင်နေပြီ။

“ပြောလေ ညီ”

“ညီကြိုးစားမယ် ကိုကို၊ နဒီခေါင်းမာတာတော့ ကိုကိုအသံ
ဖြစ်နေမှာပါ”

“ဘယ်လောက်ခေါင်းမာမာ ကိုကိုရအောင်ကို ယူပြမယ်
ညီကြည့်နေ”

ကိုကိုကားတစ်ခွန်းတိုင်းသည် သူ့နှလုံးသားကို ဝန်ထုပ်ဝံ့
ပိုးတစ်ခု ထပ်တင်လိုက်သလို လေးလံစေပြန်၏။

“ညီသွားတော့မယ် ကိုကို၊ ကိုကိုဆက်မသောက်နဲ့တော့”

“ရတယ်ညီ...ရတယ်”

သူ့ခုတင်ပေါ်မှ ထရပ်ကာ အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့၏။

သူ့အခန်းထဲ ရောက်တော့ခုတင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်လဲ
ချလိုက်မိတော့သည်။

ကိုညီ နောက်ကျသွားပါပြီ နဒီရယ်...။

ပုရဲကောင်းစာပေတိုက်

ရင်ထဲက ပဲ့တင်ထပ်နေသည့်စကားက နှလုံးသားကိုတစ်ပဲ့
စီခြွေပြန်ပြီကော။

မနက်ဖြန် နဒီကိုကိုညီ ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ရတော့
မှာလဲကွယ်...။

ပုရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၆)

အဲဒီညက မြနဒီအိပ်မပျော်...

မနက်ဖြန် ကိုညိုမွေးနေ့သည် သူတို့ချစ်သူဘဝကို ရောက်ရ
တော့မည့်နေ့ပါလားဟု အတွေးဖြင့်ကြည်နူးရင်ခုန်သည်။ ရင်ခုန်ခြင်း
ထ အိပ်စက်ခြင်းကို ခူးယူသွားခဲ့ပြန်ပြီပဲ။ ဟိုးအလျင်တွေ့စကစပြီး
တိုညိုဟန်ပန်၊ အပြောအဆိုတို့က အမြင်အာရုံမှ နုသစ်ဆဲ၊ အကြားအာ
ရုံမှ ရစ်ဝဲဆဲပဲလေ။

ဘယ်အရာမဆိုသိုသိပ်လျှို့ဝှက်လွန်းသူပဲဟု နဒီထင်ပြန်
သည်။ ကြည့်...။ ချစ်ရေးဆိုမည်ကိစ္စကိုပဲ မွေးနေ့မှာနဒီကို မွေးနေ့
အထိမ်းအမှတ် တစ်ခုပေးမည်တဲ့။ ပြီးတော့ နဒီဆီက အဖြေပြန်တောင်း
ဧည့်အရေး...။ မွေးနေ့ကဆောင်တစ်ခုခု နဒီကပြန်ပေးရမည်တဲ့လား။

ကိုညို ဘယ်လိုရည်ညွှန်းပြီး ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ နဒီ
သိဘဲ နေပါ့မလားဟု ရင်ထဲမှာတီးထိုး ပြောနေမိပြန်၏။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန်ဆိုတဲ့ နေ့သစ်ကို မျှော်ရင်းဖြင့် ကြည်နူးနေမိသည်မှာ အမှန်ပင်။

သူ့စီအေတိုင်း ပွင့်လင်းရိုးသားစွာ ကိုညိုကိုချက်ချင်းအလုပ် ပြန်ပေးရင် ကိုညိုသူ့ကို အထင်သေးသွားမှာလား။

အခုမှ မဟုတ်ဘူးကိုညို၊ ကျောင်းမှာကတည်းက နဒီကကိုညို မေတ္တာကို မျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့သူပါ လို့ပြောရင်း ကိုညိုအံ့သြလေမလေ။

ကြည်နူးတွေးများစွာသည် ရင်ကိုရိုက်ခတ်စေပြန်၏။ ကံ ဝါးကို ဝါးမျိုးဖွဲ့စားသည့် လှိုင်းမျိုးမဟုတ်။ သောင်ကမ်းကိုနမ်းရုံနဲ့ ရုံလှိုင်းကြက်ခွပ်များပမာ အတွေးလှိုင်းတို့သည် ရင်သောင်ကမ်းထိ နမ်းကျီစယ်နေကြပြီလား။

အပျော်စိတ်နဲ့ အိပ်လို့မရတဲ့ညပါလား ကိုညိုရယ်...

နှုတ်ခမ်းနီရင့်ရင့်ဆိုးရင်း နဒီကနှုတ်ခမ်းနီရင့်ရင့်ဆိုးရင်း ပိုလိုက်တယ်ဟု ကျောင်းကင်တင်းမှာ တစ်ခါကပြောခဲ့ဖူးတာ ပြန်ကြား သည်။ ဆံပင်ကိုတော့ ဖားလျှားချထားမည်။ ဆံပင်ရဲ့ အလှဟာကော

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ခြင်း ငါးဖြာထဲမှာတစ်ခုပါတယ်နဒီရဲ့ဟု သူမကဆံပင်ဖြတ်ရင် ကောင်း ခလားမေးစဉ်က ပြောခဲ့ဖူးသည်လေ။ ခေတ်အလိုက်ဆံပင်တိုတွေ ဖြတ် ကြတာ သူမအားကျခဲ့သော်ငြား ကိုညိုစကားတစ်ခွန်းဖြင့် သူမဆံပင် ရှည်ကို ယုယစွာမွေးမြူဖြစ်ခဲ့သည်ပဲ။ ကိုညိုမြတ်နိုးသည့် အရာများစွာ သူမမှာရှိတည်နေစေချင်သည်မှာလည်း ကိုညိုကိုချစ်သည့် စိတ်ကြောင့် ပင် ထင်ပြန်၏။

အလုပ်ကိုစောစောသွားမည်ပြင်တော့ အန်တီချိုကပင်အံ့သြ နေသေးသည်။ သမီးစောလှချည်လားမေးတော့ အလုပ်တွေရှိလို့ အန်တီ ရဲ့ဟု သူမဖြေကာကားမောင်းပြီး အလုပ်ကိုထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုညိုလာခေါ်မည့် အချိန်မှာအရေးတကြီး လုပ်စရာတွေကျန် မနေစေလို။

ပစ္စည်းအဝယ်အတွက် ငွေထုတ်ပေးတာ၊ ပစ္စည်းမှာတာတွေ ကို သူမအလျင်လုပ်သည်။ သည်ကိစ္စတွေက သူမကိုယ်တိုင်လုပ်မှ ဖြစ်မည့် ကိစ္စတွေ။

အရောင်းကောင်မလေးအသစ် နှစ်ဦးနှင့်စာရင်းကိုင် အသစ် တစ်ဦး ခန့်ထားတာကိုလည်း လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ မစိမ်းအောင် သူမခေါ်ပြောရသေးသည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“မမကို ကြည့်ရတာဒီနေ့ ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး တက်တက်ကြွကြွ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိနေပုံပဲ”

သူ့အခန်းထဲမှ စာရေးမလေးကတောင့် သူ့အမူအရာပျက်စားတာကို သတိထားဖြစ်ရင်းပြောသည်။ ခါတိုင်းနှယ် သူ့မျက်နှာတင်နေပါက သည်စကားကို ပြောရုံမည်မဟုတ်။ သူ့မျက်နှာက ချိုနှစ်နေမည်လားဟု ဘာသာစဉ်းစားမိသေး၏။

ဆယ့်တစ်နှာရှိကျော်တော့ လက်မှနှာရှိကိုခဏခဏကြည့်မိသေးသည်။

“မထမင်းစားဖို့ ပြင်လိုက်ရတော့မလား”

ဟု စာရေးမလေးအမေးကို ဒီနေ့အပြင်မှာစားမှာဟု သူမပြောဖြေသည်။

သူမအတွက်လပေးနှင့် ယူထားသောထမင်းချိုင့်က အခန်းထဲရောက်နေပေပြီ။

“ထမင်းချိုင့် စားလိုက်တော့နော်၊ မမမစားတော့ဘူး”

ဟု စာရေးမလေးကို သူမပြောလိုက်စဉ် အခန်းတံခါးဖွင့်ကြောင့် အခန်းဝဆီအကြည့်ရောက်၏။

“ကျွန်တော့်ကို ဆရာဦးညီညီနော် လွှတ်လိုက်လို့ပါ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ဟု ပြောရင်းအခန်းထဲ ဝင်သည်။

“လာပါ၊ ဝင်ပါ ထိုင်ပါဦး”

“မထိုင်တော့ဘူး ခင်ဗျ၊ ဆရာ ဦးညီညီနော်က နိုင်ငံခြားသားရုတ်တရက်ရောက်လာပြီး လိုက်သွားရုံလို့ သူမလာဖြစ်တော့ဘူး ဆိုတာပြောလိုက်ပါတဲ့၊ ပြီးတော့ ဒီစာအိတ်ကို ပေးလိုက်ပါတယ်”

လှမ်းပေးသည့် စာအိတ်ကိုသူမက ယူလိုက်သည်။

“ကိုညီက ဖုန်းလေးတောင် မဆက်ဘူး”

ဟု နှုတ်မှမကျေမနပ်စကား လျှံကျသွားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ပြောပြီးကိုညီတပည့် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

“မမ သမီးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထမင်းသွားစားလိုက်မယ်”

“အေး...အေး”

စာရေးမလေးက ထမင်းချိုင့်ကိုယူပြီး အခန်းပြင်ကိုထွက်သွားသည်။ သူမစားပွဲနောက်ကိုလှည့်ဝင်ပြီး ကုလားထိုင်မှ ထိုင်သည်။

ကိုညီ တကယ်ပဲ နိုင်ငံခြားသားကြောင့်မလာဖြစ်တော့တာလား၊ ဒါဆိုတာလို့ ဖုန်းဆက်မပြောနိုင်ရတာလဲ၊ ဒီစာပေးချင်လို့ ဖုန်းမဆက်တော့ဘဲ လူလွှတ်လိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ပြီးတော့ ကိုညီက လူတစ်မျိုး၊ ပါးစပ်က ဖွင့်ပြောရမှာအား
နာ ရှက်စွဲနေလို့ စာရေးပြောလိုက်တာလား။

စာအိတ်ကိုဖွင့်ရင်း အတွေးများစွာက ရင်ကိုဗလောင်ဆူစေ
ပြန်၏။

နဒီ

ကိုညီမွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပေးမယ့်အရာ
ဟာ အခုစာနဲ့အတူပါတဲ့ ကဗျာလေးပါပဲ။ အဲဒီကဗျာဟာ ကိုညီ
နှလုံးသားကိုခွဲပြီး နှလုံးသွေးနဲ့ရေးခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ နဒီယုံပါ။

နဒီဆီကကိုညီ တောင်းချင်တဲ့မွေးနေ့လက်ဆောင်
ကတော့ ကဗျာစာရွက်ရဲ့ နောက်ကျောမျာရေးထားတယ် နဒီ၊ နဒီ
ပေးနိုင်ရင် ပေးမယ်ပြောခဲ့လို့ ပေးနိုင်ရင်တော့ ပေးစေချင်ပါတယ်။
ကဗျာကို အရင်ဖတ်ပါနဒီ...။

ကိုညီ...

စာကိုဖတ်ပြီး စာနဲ့အတူ စာအိတ်ထဲမှာပါလာသည့် ကဗျာ
ရေးထားသည့် စာရွက်ကလေးကို ကောက်ယူလိုက်၏။

သစ္စာစည်း

- * လေးတင်ခွင့်ကိုလည်း
ရှေးအရင်ဖြင့် ရခဲ့သူပါ...
- * ရင်ထဲမှာ အသက်တမျှ
လက္ခဏာရဲ့ သီတာ...
- * ထာဝရအတွက်...
(နောင်တော်...) ရာမကို ချစ်သူဆက်ရပေမယ့်
အပြစ်မယူရက် ထောက်ထားမညာ
နောက်ပါးမခွာ စေား။
- * နှလုံးစတေးကာ
အရှုံးပေးတဲ့ပွဲပါ သီတာခင်ရဲ့ လို့...
ဖွဲ့နွဲ့မနေသာတော့
ဝေဒနာတစ်သက်မျှသိပ်ရင်နဲ့ပဲ
ချစ်ခြင်းဟာ မပွင့်ခင်ကြွေ... ပေါ့
စေတနာအမှန် မေတ္တာကြီးခဲ့ပေမယ့်
မယ်သီတာရယ်...
(အခုတော့...)
သစ္စာစည်းခြား။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ကဗျာမဆုံးခင်မှာပင် မျက်ရည်တို့ မျက်ဝန်းမှာပြည့်လျှံလာ
ဘာ ဘာသာသိသည်။ မျက်တောင်ခတ်၍ ထိန်းသော်ငြားပါးပြင်ပေါ်
သို့ အပူအနွေးသည် နှလုံးသွေးက ပွက်ပွက်ဆူသည့် အငွေ့ဟပ်လေ
သလား။

ကိုမျိုး ကိစ္စကိုကိုညီသိသွားပြီ။ ဒါ ကိုမျိုး၏ စနက်မီးဟုသူမ
ချက်ချင်းနားလည်လိုက်ပြန်၏။

သူမထံမှ မွေးနေ့လက်ဆောင်တောင်းထားတာ ကဗျာစာရွက်
အောက်ကျောမှာ ရှိသည်တဲ့။ သတိရပြီး ကဗျာစာရွက် အောက်ကျောကို
ညှန်လိုက်၏။

နဒီ

နဒီအချစ်ကို နဒီပေးနိုင်ရင်ကိုကိုကို ပေးလိုက်စေ
ချင်ပါတယ်။

အဲဒါနဒီကိုညီကို ပေးတဲ့မွေးနေ့လက်ဆောင်လို့
ကိုညီယူဆလိုက်ပါမယ်။

ကိုညီ။

သူမနှုတ်မှ တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာ
ကြွေကွဲရာမှ ဒေါသကဝင်ပြီ။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ငါ့မေတ္တာကို သူ့အစ်ကိုကိုပေးရမတဲ့လား။ မေတ္တာတရားကို
အရောင်းအဝယ်ပစ္စည်းနယ် ကိုညီသဘောထားပြီတဲ့လား။ စီးပွားရေး
သမားတွေ ပီသပါပေသည်။

အချစ်ကို ဒီလိုလက်ပြောင်းလက်လွှဲ လုပ်လို့ရပါသတဲ့လား
မြန်မာ့နဲ့ နှလုံးသားကို ဘယ်တော့မှ ဒီလိုလွယ်လွယ်မပေးဘူး ကိုညီ
ပြောစဉ်ကပင် နဒီပေးနိုင်လျှင်ပေးမယ်ဆိုတဲ့စကား ပြောမိတာတွေ
နပ်မိပြန်၏။ အခုမပေးနိုင်လို့ မပေးဘူးကိုညီ။

တစ်ကိုယ်တည်းအတွေးဖြင့် စကားများစွာပြောနေဖြစ်ပြန် ၏
ကိုညီသိပ်အတ္တကြီးပါလားဟု မလိုလားစွာ အတွေးဝင်ပြန်သည်။
ကြည့်စမ်း...

သူ့အပေါ်တင်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတရားကို ငါ့အချစ်ပေးပြီးဆပ်ချင်
တဲ့သူပါလား။

ကျေးဇူးသိတတ်သူ။ အစစအရာရာ တာဝန်ကျေဖန်သည့်သူ
ဖြစ်စေဖို့ ငါ့ကိုခုတုံးလုပ်ရက်ပါသတဲ့လား။

မာနတရားဖြင့် ရင်သည်ပူလောင်ပြီ။

အတ္တမီးအတိုက်မှာ နှလုံးသားတို့ ကျွမ်းမြိုက်ရလေပြီ။

နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ကာ အောက်နှုတ်ခမ်းကိုဖိကိုက်
လိုက်မိ၏။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုင်ပိုင်ချလိုက်မိသည်။

သူ့ကိုယ့်နှယ် လောင်မြိုက်စေရမည်ဟု သန့်ဌာန်ချ၏။

၁၁၁၁

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၇)

“ညီ...ညီရေ...”

အခန်းထဲမှာ ဂစ်တာတီးနေခိုက် တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး ကိုကို
ခေါ်လာသည်။ ကိုကိုမူးလာပြန်ပြီလား တွေး၏။ တံခါးဖွင့်ဝင်အလာ
ဆိုလို့မျက်နှာကြည့်လိုက်တော့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရိပ်ကိုတွေ့သည်။
အရက်သောက်မထားတာလည်း အသေအချာဟုသူထင်သည်။

“ညီနီကို ဘာပြောလိုက်သလဲ၊ နီကိုကိုအပေါ် ဆက်ဆံ
တာအချိုးက ချက်ချင်းကြီးပြောင်းသွားတယ်ညီ၊ ဒီနေ့လယ် ကိုကို
နမ်းဆက်တယ်၊ ညနေရုံးက အဆင်းမှာသူ့ကိုခေါ်ပြီး ကိုကိုတို့ညစာ
သွားစားကြတာ ညီ၊ ညီနီကို တကယ်ပိုင်တယ်ကွာ”

အားရဝမ်းသာ ကိုကိုပြောနေ၏။ ဂစ်တာကို ဘေးမှာချထား
ဆိုက်မိသည်။

သုရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ကိုကိုလိုချင်တဲ့ အဖြေရပြီပေါ့”

မေးလိုက်ရသော်ငြား အဖြေကိုသူမကြားရဲပြန်။ မကြားရဲပြန် နဒီကိုကဲ့ကို အဖြေပြန်ပေးလိုက်ပြီတဲ့လား။ ကိုကိုနှင့်နဒီချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီတဲ့လား။ စိုးရိမ်တွေဖြင့် ရင်ပူပြန်သည်။

“အဖြေတော့ မရသေးဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် အရင်ထက်အခြေအနေတွေ အများကြီးတိုးတက်လာတယ် ညီ၊ အရင်ကဆို ကိုကိုကို နဒီက စကားပြောတာ တုံးတုံးတိတိနဲ့ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ ပေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ခုတော့ကိုကို မျှော်လင့်ချက် အများကြီးရှိ ညီရ”

ကိုကိုက အားရဝမ်းသာ ပြောနေပြန်၏။ ကိုကိုပျော်ရွှင်နေလောက် သူ့ရင်ထဲမှာက ငိုချင်နေပြီ။ ကိုကိုဘာမှ မရိပ်မိပါဘဲ နဒီက သူတောင်းသည့်မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ချက်ချင်းမပေးသေးပေမယ့် အချိန်ယူပြီးမှပေးမည့် သဘောမျိုးလုပ်တာဟု သူနားလည်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ညီရာ၊ ညီကို ကိုကိုကျေးဇူးတင်တယ်”
ဟု ပြောရင်းအခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၈)

အိပ်ရာပေါ်မှာ မှောက်ရင်းနဒီတစ်ယောက်နဲ့မိမိပြန်သည်။ ကိုညီနဲ့မျိုးနဲ့သုမ တွဲပြမည်ဆုံးဖြတ်ကာ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း နဒီမျိုးနှင့်ညစာ စားလိုက်၏။ ကိုမျိုးကို အရင်ကနယ် တုံးတုံးတိတိ ခြိတ်ပြတ်သားသား မပြောမိအောင် ကြိုးစားသည်။ မျှော်လင့်ချက်သေးသည့် စကားမျိုးဆိုကာ ကိုမျိုးကိုသူမနှစ်သိမ့်ထားသည်။ သည်လို အခြေအနေမျိုးနှင့် ကိုမျိုးနှင့်တွဲပြမည်။ ကိုညီရင်ကို လောင်မီးကျစေမည်။ ကျွမ်းမြိုက်စေရမည်ဟု သူမမျှော်လင့်ခဲ့၏။

အခုတော့ ကိုညီရင်ကိုမျိုးမညှိမီးအား သူမ၏ နှလုံးသားဖြင့် လောင်စာလုပ်ရမည်ကို ကြုံရတော့သည်။ သူမ၏ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ခွဲလောင်၍ နေရည်လား။ ဘယ်လောက်ကြာအထိ သူမကသည် ဘယ်နေရဦးမည်လဲ။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

မမျှော်လင့်ရဲသော်ငြား မနာလိုဝန်တိုစိတ်ဖြင့် ကိုညိုကိုညို ဆီ ပြန်ရောက်လာမလား မျှော်လင့်ကြည့်မိပြန်သည်။ ထိုမျှော်လင့်မှုသည် သူမအတွက် အလင်းရောင်တစ်ခုဆိုငြားအံ့။ ထိုအလင်းရောင်သည်ကား သူမနှလုံးသားကို လောင်မြိုက်သည့်မီးတောက်မှ ပေးသော အလင်းရောင်ပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကိုညိုရယ်...ဟု နှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်မိပြန်၏။

(၉)

“ညိုကို တိုင်ပင်စရာရှိတယ်။ ညီ ညနေကိုကိုကို စောင့်နေ ထိုကိုလာခဲ့မယ်”

ဖေဖေရုံးခန်းမှာ ရှိနေစဉ်ကိုကိုဆိုကာ ဖုန်းဝင်လာသည်။

ကိုကိုနှင့်မြနုဒီကိစ္စပဲဟု သူ့အတတ်သိ၏။ သူ့မွေးနေ့ပြီး တစ်လကျော်အထိ သူမြနုဒီကို မတွေ့ရလေအောင် ရှောင်နေခဲ့သည်။ အလုပ်ထဲမှာပင်နှစ်ပြီး အချိန်ကုန်စေခဲ့သည်။ အိမ်ကို စောစောမပြန် ဖြစ်အောင် တမင်နေ၏။ သူ အိမ်ပြန်လာတိုင်းကိုကိုက စောင့်ပြီး ဒီနှင့်သူတို့ ဘယ်ကိုသွားသည်။ ဘာတွေပြောသည်ဟု သူ့ကိုလာပြော ခြေ။

တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့ သူ့အလုပ်ထဲမသွားခင် နဒီအိမ်ရောက်လာပြီး ဈေးလိုက်ပို့ပေးဖို့ ကိုကိုကိုခေါ်တာတွေ့သည်။ သူမကြားဟန်ပြုကာ ရှောင်ထွက်ခဲ့၏။

အခုလည်း ဘယ်လိုပြဿနာ ကိုကိုမှာရှိနေပြီလဲ မသိသည့်အကြောင်းတွေကို သူမကြားလို မကြားရ။ သို့သော်ငြား ရှောင်ထွက်သွား၍ မဖြစ်ပြန်။

ညနေရောက်တော့ ကိုကိုဝင်လာသည်။ ဖေဖေကိုပြောပြီး ကိုကိုကားနောက်မှ သူ့ကားကိုမှန်မှန်လေး လိုက်လာခဲ့၏။ ဘီယာပတ်(ခ်)တစ်ခုကို ကိုကိုသွားမည်ပြောသည်။

မြက်ခင်းပြင်၏ ထောင့်ဆုံးစားပွဲမှာ သူနှင့်ကိုကိုနေရာယူလိုက်ကြသည်။ သည့်ညတော့ ဘီယာအမူးသောက်မည်ဟု သူစဉ်းစား၏။ ကိုကိုက ဘီယာနှင့် မြည်းစရာမှာသည်။

“ကိုကို ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

ဘီယာတစ်ယောက်တစ်ဖန်ခွက် ကုန်သည်အထိ ကိုကိုမပြောသေးတော့ သူစမေးသည်။

“ပြောမှာမဟုတ်ဘူး ညီ၊ ညီကိုတိုင်ပင်ပြီးအကူအညီတောင်းမှာ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

အလူးကြော်ကို ကောက်ဝါးရင်းသူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ကိုကိုပြောလိုက်၏။

“ပြော ကိုကို”

“နဒီနဲ့ ကိုကိုကိစ္စပဲ”

“ညီထင်ပါတယ်”

ရှေ့မှ ဘီယာခွက်ကို ကောက်ယူပြီး ထက်ဝက်သာသာ ထုန်အောင်သူမော့လိုက်၏။

“ကိုကိုနဒီကိုယူချင်ပြီ ညီ”

“ဒါ ဖေဖေတို့ကိုပြောပြီး တောင်းရမ်းလက်ထပ်လိုက်ပေါ့တိုကိုရာ”

သောက်မည်လုပ်ပြီး ကိုင်ထားသည့်ဖန်ခွက်ကို ကိုကိုစားဖွဲ့ပေါ်ပြန်ချ၏။

“အဲဒီလောက် အဆင်ပြေသေးတာ မဟုတ်ဘူးညီရ”

“နဒီက ဘယ်လိုပြောလို့လဲ”

“သူ့အရင်ကလိုပဲ ကိုကိုကို အပြတ်မငြင်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေလဲ မပေးဘူး၊ လက်ထပ်ဖို့ပြောရင်လဲ အချိန်တွေ အများကြီးရှိသေးတာပဲလို့ အချိန်ဆွဲတယ် ညီ၊ သူနဲ့ခဏခဏတွေ့တော့ ကိုကိုနဒီသဘောကို ရိပ်မိလာသလိုပဲ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ကိုကိုဘာကို ပြောချင်တာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးကွာ၊ နဒီငါ့ကို မချစ်ဘဲသက်သက်တွဲရုံတွဲနေတာလို့ ငါအလိုလိုသိလာသလိုပဲ ညီ”

“တွဲရင်းကိုကိုကို အနီးကပ်လေ့လာနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့ ကိုကိုရ၊ မိန်းကလေးပဲ သူ့ကိုယ်သူ အနစ်နာခံပြီး ကိုကိုကိုတော့ အလကားဘယ်တွဲပါ့မလဲ၊ ဟုတ်ဘူးလား”

သူရင်ထဲမှာ အတွေးတွေ ဝင်လာပြန်သည်။ နဒီဟာ သူ့ကားနားထောင်ပြီး ကိုကိုကိုတွဲလေသလား။ သူ့ကိုထိခိုက်နာကျင်စေလိုတဲ့ သဘောနဲ့ပဲတွဲလေသလား။ သည်နှစ်ခုပဲဖြစ်စရာရှိသည်။ သူကတွက်ပြီးသား။

“ဒါကတော့ ကိုကိုမသိဘူးကွာ၊ ကိုကိုကအလိုလိုသိနေတာတော့ သူ့ကိုကိုကို မချစ်ဘူးဆိုတာပဲ ညီ”

ကိုကိုကို ဘာမှပြန်မပြောမိဘဲ ကြည့်သည်။

“အခုလိုတွဲပြီးမှ သူ့ကိုကိုကိုထားထွက်သွားမှာ ကိုကိုကြောက်လာတယ်၊ ကိုကိုသူ့ကို လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူးညီ”

ကိုကိုစိတ်ဓာတ်ကို သိထားသူပီပီ မထူးဆန်းသည့်စကားကြားလိုက်ရသလို။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ကိုကိုတစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်ညီ”

“ပြော ကိုကို”

ဘီယာဖန်ခွက်ကို ချပြီးဆိတ်သားလုံးကြော် တစ်လုံးကိုတူဖြင့် ညှပ်ယူရင်းပြော၏။

“ကိုကိုနဒီကို အတင်းအကျပ် လက်ထက်တော့မယ်” ၏

“ဘယ်လို ကိုကို”

ဆိတ်သားလုံးကို ပါးစပ်ထဲထည့်ခါနီးမှာ မထည့်ဖြစ်သေးဘဲ သူမေးလိုက်၏။

“ကိုကိုသူ့ကို တစ်နေရာခေါ်ပြီးအတင်းအကျပ်ကြိုးစားမယ်ကွာ၊ တစ်ညအိပ်ခိုးပြေးတဲ့ သဘောပေါ့”

ဆိတ်သားလုံးကို စားချင်စိတ်မရှိတော့ဘဲ ပန်ကန်ထဲပြန်ထည့်ရင်း သူသက်ပြင်းကိုချ၏။

“ဖြစ်ပါ့မလားကိုကို၊ နဒီစိတ်လဲ ကိုကိုသိမှာပေါ့၊ သူသဘောမတူရင် ကုန်းအော်လိုက်ဖို့လဲ ဝန်လေးမှာမဟုတ်ဘူး”

သူ့ကိုကိုမျက်နှာကို ကြည့်ရင်းပြောလိုက်၏။

“အဲဒါကိုကိုနားလည်တယ် ညီ၊ ဒါကြောင့် ညီအကူအညီယူချင်တာ၊ ကိုကို သူငယ်ချင်းကထောက်ကြံမှာ ခြံတစ်ခြံရှိတယ်၊ ခြံက

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

အကျယ်ကြီး၊ အိမ်ကလေး တစ်လုံးက ခြံလယ်မှာ။ သစ်ပင်ကြီး
ဝါးပင်ကြီးတွေနဲ့ ကိုကိုသောတောင်းပြီး နဒီကိုအဲဒီခိုးပြေးချင်တယ်”

ကိုကိုက စကားကိုဖြတ်ရင်း သူ့မျက်နှာကိုကြည့်သည်။
သူက နားစွင့်ထားရင်း ငြိမ်နေလိုက်၏။

“ကိုကို နဒီကို အဲဒီနေရာရောက်အောင် ဘယ်လိုမှခေါ်မို့
မလွယ်ဘူးလေ၊ သူ့ကားနဲ့ သူ့ဆိုတော့ ကိုကိုကားပေါ်ရောက်ဖို့တောင်
မလွယ်ဘူး”

“အဲဒီတော့”

“ညီက အဲဒါကူညီစေချင်တယ်၊ ညီအစ်မအစ်မ ညီအဲဒီအိမ်
ရောက်အောင် နဒီကိုပို့စေချင်တယ်၊ ညီခေါ်လာရင်ရမယ်လို့လဲ ကိုကို
ယုံတယ်၊ ကိုကိုက ဟိုအိမ်ကစောင့်မယ်လေ”

သူသက်ပြင်းကိုချလိုက်၏။

“မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်ကိုကို၊ ညီ မလုပ်ချင်ဘူး”

သူငြင်းလိုက်၏။

သူ့စကားကြောင့် ကိုကိုမျက်နှာတင်းသွားကာ သူသတိပြု
မိပြန်သည်။

“ညီခေါ်ရင် မရဘူးထင်လို့လား”

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ ညီမလုပ်ချင်လို့”

“မလုပ်ချင်လို့...၊ ဟုတ်လား ညီ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို”

“မလုပ်ချင်လို့ဆိုတာ မကူညီချင်လို့ပေါ့”

ကိုကို စိတ်ဆိုးသွားပြီ နားလည်၏။

“တကယ်ရေထဲမိုးထဲကျတော့ ညီကိုကိုကို မကူညီချင်ဘူး
ဆိုတာပေါ်တာပဲ မဟုတ်လား ညီ”

သူ ဘာမှပြန်မပြောမိ။

“ဒီမှာညီ၊ ဖေဖေမေမေတို့ ကိုကိုတို့ကျေးဇူးတွေဆပ်မကုန်
အောင်ရှိနေပါတယ်ဆို ကွ၊ ညီကို ဒီဘဝရောက်အောင် ပြုစုခဲ့တဲ့
ကျေးဇူးတွေအတွက် ကိုကိုတို့မိသားစုညီအတွက် ဘာစိတ်အနှောင့်
အယှက်မှ မရှိစေရပါဘူးဆို ကွ၊ အဲဒါ ညီပြောတဲ့စကားတွေလား၊
ရင်ထဲက မပါတဲ့စကားတွေ”

“တော်တော့...ကိုကို”

သူ့အသံက ပေါက်ကွဲထွက်လာသည့် အသံ။ ရင်ထဲမှ အရှိန်
ဖြင့် ထွက်လာသည့် အသံ။ ကိုကိုစကားတွေက သူ့ကိုစော်ကားလွန်း
သည်။ သူ့အတတ်နိုင်ဆုံး ကာကွယ်ချင်သည့်ကျေးဇူး သိတတ်သူဆို
သော ဂုဏ်ပုဒ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သလို။

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ညီဘာငြင်းချင်သေးလို့လဲ၊ ဘာငြင်းဦးမှာလဲ၊ ကိုကိုဟာ
မင်းကျေးဇူးရှင် မိဘနှစ်ပါးရဲ့ သားအရင်းလေကွာ၊ ညီကို မမွေးစား
ပါနဲ့လို့ ကိုကိုတစ်ခွန်းဝင် ကန့်ကွက်ခဲ့ရင်...၊ ညီ...မင်းသိပါတယ်
မင်းဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ မင်းမိသားစုထဲ ရောက်လာနိုင်မယ် ထင်သလား
မင်းဘဝ ဒီလို...”

“တော်တော့ ကိုကို...”

“မတော်နိုင်ဘူးညီ၊ ပြောရမယ်”

“မပြောနဲ့တော့ ကိုကို၊ ညီအားလုံးလုပ်ပေးမယ်၊ အဲဒီ အိမ်
အရင်လိုက်ပြ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုခေါ်စေချင်တဲ့ ရက်၊ အချိန်ပြော၊ ဒါပဲ
ကိုကို၊ ဒီအကြောင်းညီ နောက်ထပ်မကြားချင်ဘူး၊ ညီကိုဘာမှ
ကိုကိုမပြောနဲ့တော့”

စကားဆုံးလျှင် ဘီယာဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူပြီးမော့ချလိုက်
၏။

ဖန်ခွက်ထဲမှာ ကုန်သွားတော့ပြန်ချပြီး ဘီယာထပ်ဖြည့်သည်
သူမူးပြီး အရာရာကိုမေ့သွားချင်ပြီလေ။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၁၀)

ကိုကိုက နောက်နေ့မှာ ပြောသည်။ လာမည့် တနင်္ဂနွေနေ့
က သူ့ကစီအစဉ် စချင်သည်ဆို၏။ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ အလုပ်အထူးအထွေ
နဲ့ နဒီကဆိုင်ကို သွားတတ်သည်။ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်ကို နားလှေ့ရှိ
တာကိုကိုသိထားသည်။ နေ့လယ် ဆယ်နှစ်နာရီနောက်ပိုင်းမှာ သူအဲဒီ
အိမ်ကစောင့်မည်။ အိမ်ထဲကို နဒီရောက်လာလျှင် သူတာဝန်ကျေပြီ
တဲ့။ သူပြန်လှည့်ထွက်သွားရုံသာ။ သောကြာနေ့မှာကတည်းက ကိုကို
သူ့ကိုခေါ်သွားပြီး အိမ်ကိုပြပေး၏။ အိမ်ကတစ်ထပ်တိုက်ကလေး။
အားလမ်းမကလှမ်းကြည့်လျှင် သရက်ပင်တွေ၊ မာလာကာပင်တွေ
အုပ်အုပ်ကြားမှာ အိမ်ကလေးကိုခဲယဉ်းစွာ ရှာရမည်။ ခြံက ကျယ်ပြီး

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

တစ်ဖက်မှာ လူမနေသည့် ခြံလွတ်ရှိ၍ တစ်ဖက်ကပ်နေသည့် ခြံက
လည်း ခြံကျယ်မို့ အိမ်ချင်းကဝေးသည်။ အဝင်ဝ သံဆွတ်ခါးကိုပိတ်
ပြီး သော့ခတ်လိုက်ရုံနှင့် နဒီပြန်ထွက်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဟုနားလည်သည်။

ကိုကိုသည် နဒီမေတ္တာကိုတော့ရယူနိုင်မည် မဟုတ်။ နဒီ၏
ကိုယ်ခန္ဓာကိုတော့ အကြမ်းပတမ်း အနိုင်ယူ၍ ရနိုင်လေမည်။ မထူး
တော့ပြီအတွေးနှင့် နဒီကိုကိုကို လက်ထပ်လေမလား။ ဒါမှမဟုတ်
ကိုကိုက ဒီအိမ်ထဲမှာ နဒီကိုဘယ်လောက်ကြာကြာ ထားလေမလဲ။

အတွေးထဲက အားလုံးကို မောင်းထုတ်မိပြန်သည်။
သည်ကိုစွဲအားလုံးသူဘာ သိစရာလိုသေးလို့လဲ။ တင်ထား
သည့် ကျေးဇူးတရား၊ ပြောထားခဲ့သည့် ကတိစကားကြောင့်သာ
သူတဝန် သူကျေဖို့လိုသည်ပဲ။

စနေနေ့ ညနေမှာသူနဒီဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်၏။
“ကိုညီပါ နဒီ”
နဒီက သူ့အသံကြားပြီး အံ့အားသင့်နေသလို...ခဏငြိမ်
သွားပြီးမှ...

“ဘာပြောချင်လို့လဲ ကိုညီ၊ ကိုမျိုးက ကိုညီကို ဘာပြော
ပေးခိုင်းလို့လဲ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ဟုပြော၏။
အထူးအထူးစကားပါလားဟု နှလုံးသားကနာကျင်ရပြန်
သည်။ အသက်ကို ခပ်မျှည်းမျှည်း ရှုလိုက်ရင်း...

“နဒီကို ကိုညီတစ်ခုပြောချင်လို့ပါ”
ဟု လှုပ်ရှားစိတ်မပေါ်အောင်ပြောသည်။
“နဒီ နားထောင်နေပါတယ်”

“ကိုညီ နဒီနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောချင်တယ် နဒီ”
“ကိုညီမှာ ပြောစရာရှိသေးလို့လား”
ရင်ကို အချွန်အမြဲနှင့် ဆွလိုက်သည့် စကားပါ။

“နောက်ဆုံးအနေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် နဒီကိုညီကို တွေ့ခွင့်ပေးပါ နဒီ၊
ဆယ့်နှစ်နာရီလောက် တွေ့ချင်တယ်”
ပြောနေရင်းက ညီကားနဲ့ပါလာဖို့ အရေးကြီးတယ် ညီ။

သူ့ကားနဲ့ဆို ကားကြီးက ခြေရာခံစရာဖြစ်နေဦးမယ်ဟု ပြောသည့်
ကိုကိုစကားကို ပြန်ကြားယောင်၏။
“ဘယ်မှာလဲ”

“နဒီကားကို ထားခဲ့လေ၊ ကိုညီခြံထဲက ဆယ့်နှစ်နာရီထွက်
မယ်၊ နဒီခြံဝက စောင့်နေပေးပါလား”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“တနင်္ဂနွေနေ့”

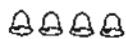
“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုညိုရင်ထဲကစကား နဒီ

ကြားရမယ် မျှော်လင့်ပါတယ်”

ဖုန်းမချခင် ရိတ်တိစကား ပြောသွားသေးသည်။ သူ့ရင်ထဲက စကားကို ဖော်ထုတ်မပြောရဲတဲ့ သူရဲပေါကြောင်သူဟု နဒီသတ်မှတ် လိုက်ပါသလား။ ဖွင့်ထုတ်ခြင်းနဲ့ ထိန်းချုပ်ခြင်းမှာ ထိန်းချုပ်ရတာက ပိုပြီးခက်ခဲတယ်ဆိုတာ နဒီနားမလည်နိုင်လေသလား။

ဖုန်းခွက်ကို တင်းကျပ်စွာကိုင်ထားရင်း သက်ပြင်းကိုချနေ မိပြန်၏။

(၁၁)

ကိုကိုကမနက်ကတည်းက သူ့ကားနှင့်သူထွက်သွားသည်။ သူ့လယ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အတိမှာ သူ့ကားခြံထဲမှ ထွက်၏။ ခြံဝမှာ အသင့် စောင့်နေသည့် မြန်မာကိုတွေ့သည်။

သူပြုံးပြလိုက်မိသော်ငြား သူ့အပြုံးကားလတ်ဆတ်မှု ရှိမည် ကဲ့ ဘာသာမထင်။

ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ နဒီတက်လာသည်။

ကားပေါ်ရောက်တော့ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ စကားမဆိုဖြစ်။

သူ့ကို တူရုကြည့်ရင်း ကားကိုမောင်းလာခဲ့သည်။

ပြည်လမ်းမဖော်ကားရောက်တော့ မြို့ပြင်ကို ဦးတည်လိုက်

“ဘယ်သွားမှာလဲ ကိုညီ”

သူ့ကိုကြည့်ရင်း နဒီမေး၏။

နဒီကိုခိုးပြေးတာဟု သူ့ရင်ထဲက ပြောလိုက်ချင်သည်။ အဲဒီ

လိုပြောလိုက်ရလျှင် ဘယ်လောက်ပျော်လေမလဲ။

“မေးနေတယ်လေ ကိုညီရဲ့”

သူတစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြုံးပြသည်။

“ဘာလဲ ကိုညီကိုတောင် မယုံတော့ဘူးလား”

နဒီခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လိုက်၏။

“ဘာရယ်တာလဲ နဒီ”

“ကိုညီဆိုတာ ဘယ်လောက်သတ္တိရှိတဲ့ ယောက်ျားမို့လဲ
ကိုညီစကားက ရယ်စရာကောင်းနေလို့ပါ”

သူဘာမှ ပြန်မပြောမိတော့ဘဲ အကြည့်ကိုတူညီရင်း...

“မြို့ပြင်ထွက်ရအောင်လေ နဒီ၊ ထောက်ကြုံမှာ လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ကိုညီတွေထားတယ်၊ ဟိုတလောက အလုပ်
နဲ့သွားရင်း ဝင်သောက်ခဲ့ဖူးတယ်၊ အရမ်းအေးတာပဲ၊ အဲဒီသွားပြီး
စကားပြောမလို့”

“ကိုညီအိမ်ကိုရော အသိပေးခဲ့ရဲ့လား”

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

ပြုံးထေ့ထေ့နှင့် ငေါတော့တော့စကားကို ဆိုသည်။ သူပြုံး
နေတာ ပြုံးနေလိုက်မိ၏။ နဒီသည် သူ့အပေါ်မှာ ဘာမဆိုယုံကြည်စိတ်
ချနေတဲ့သူ ပါလား။

လူယုံသတ်လို့သေတယ်ဆိုတာ နဒီသတိမထားမိလေရော
လား။ ကားရှင်းတော့ သူ့မြန်မြန်သွက်သွက်မောင်းနေမိ၏။ ဟိုနေ့က
ထိုကိုနှင့် အတူရောက်စဉ် ကိုကိုပြောသည့်အိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးမှာ
လွှက်ရည်ဆိုင်ကလေးကို သူတွေ့ခဲ့ရသည်ပဲ။ အဲဒီဆိုင်လေးကို အလျှင်
ခေါ်ခွားမည်ဟု သည်ကတည်းက စိတ်ကူးရှိခဲ့သည်။

ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ကားရပ်လိုက်၏။ သူတို့ဆိုင်ထဲဝင်စဉ်
မှာပင် ဆိုင်ထဲမှ မိသားစုတစ်စု ထွက်လာပြီးကားပေါ် တက်သွားတာ
တွေ့သည်။ ခရီးသွားရင်လွှက်ရည် ဝင်သောက်ကြဟန်တူ၏။ သူတို့
ဆိုင်ထဲရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ လွှက်ရည်ဖျော်
ညှပ်သူကလည်း ဆိုင်ရှင်ပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ဆိုင်လုံးမှာမှ သူတို့နှစ်
ယောက်တည်းသာ။ လွှက်ရည်ပေါ့ကျနှစ်ခွက်ဟုသူက မှာရင်းဆိုင်ရှင်
၏ ကောင်တာနှင့် အဝေးဆုံးစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူနှင့်
ဒီယုဉ်ထိုင်သည် မဟုတ်သော်လည်း ဘေးတိုက်အနီးကပ်ဖြစ်နေ
သည်။ လွှက်ရည်နှစ်ခွက်လာချပေးပြီး လိုတာရှိရင်ပြောပါဆိုကာ
ထွက်သွားသည်။

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ကဲပြောလေ ကိုညီ၊ ဘာပြောမှာလဲ”

သူဘယ်ကစ၍ ပြောရမည်မသိ။ သက်ပြင်းကိုသာ ချဉ်း
ပြန်သည်။

အင်္ကျီအိတ်ထဲက စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်၍တစ်လိပ်ယူကာ
စစ်ပိုမီးခြစ်ကလေးနှင့် မီးညှိ၏။

“ဒီ မီးခြစ်က ရှိသေးသားပဲ”

နဒီသူ့ကိုအငေါ်တူးသည့် စကားတွေချည်း ဘာကြောင့်ပြော
နေတာ သူ့အသံဆုံးပါပဲ။ ဆေးလိပ်ဖွာရင်း စစ်ပိုမီးခြစ်ကလေး
ငုံကြည့်မိပြန်သည်။

“ပြောလေ ကိုညီ”

သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ပြောပြန်၏။

“ကိုညီဘယ်က စပြောရမှန်းမသိဘူးနဒီ၊ ပထမ ဦးဆုံးတော့
ကိုညီ နဒီကို ကိုညီဘဝရှင်းပြချင်တယ်”

“ကိုမျိုး ပြောပြီးသားပဲ”

“သူပြောတာ အမှန်တွေဖြစ်မှာပါ။ သူပြောတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်
ကိုလဲ ကိုညီနားလည်ပါတယ်။ သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့ယှဉ်ပြီး နဒီစဉ်းစားနိုင်
အောင် ပြာတာ၊ သူကသူဌေးသား အစစ်၊ ကိုညီက မွေးစားထားတဲ့

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

သဌေးသားအတု၊ အဲဒါမျိုးလွင်စေချင်တဲ့ သဘောနဲ့ ပြောတာနဒီ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် သူနဒီကို သဝန်တိုတတ်တယ်၊ ကိုညီနဲ့ သဝန်
တိုလို့ ဒါတွေပြောတာပဲ၊ နဒီ နားလည်တယ်၊ အချစ်မရှိတဲ့ သူတွေသာ
သဝန်မတိုတတ်ဘူး ကိုညီ”

သူ့ဘက် လှည့်သည့်မြားဟု သူ့ကောင်းကောင်းနားလည်ပြန်
သည်။ ကိုကိုနဲ့ ကိစ္စကို သူသဝန်မတိုဘဲ ရှိနေရမလားဟု နဒီကသူ့ကို
အားမလို အားမရဖြစ်နေဟန်ရှိ၏။

“ထားပါတော့ နဒီ၊ ကိုညီဟာ ဘာမှအခြေအမြစ်မရှိတဲ့
ခြေကြီးတူးဖို့ ဆည်မြောင်း၊ ဖောက်ရာကို ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လိုက်နေ
ရတဲ့ မိသားစုက မွေးတာနဒီ၊ ကိုကိုတို့ ဖေဖေက ကိုညီတို့မိသားစုကို
သနားပြီး ဆန်စက်မှာ ခေါ်ထားတာ၊ ကိုညီမိဘနှစ်ပါးစလုံး မီးထဲပါ
သွားပြီး သေတော့မှကိုညီကို မွေးစားလိုက်ကြတာ၊ အဲဒါ ကိုညီဘဝ
အတိုချုပ်ပါပဲ...

“အဲဒီမှာ ကိုညီပြောချင်တာကသူတို့ ကျေးဇူးတွေကိုညီမှာ
ဆပ်မကုန်ရှိတာ၊ ကိုညီဟာ ကိုယ်ဘဝလိုယ်ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်
တော့တာ၊ သိမ်ငယ်စိတ်ရှိနေတာ ဒါကိုနဒီကိုအရင်ပြောချင်တယ်၊
ကျောင်းသားဘဝမှာတုန်းက ကိုညီနဒီကို ရှောင်ခဲ့တာကိုညီဘဝကို

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ကိုညီလိပ်ပြာသန့်လို့ပဲ နဒီ၊ နဒီကို ကိုညီဘဝအဖြစ်မှန်ကို သိစေချင်တယ်၊ ဒါမှ ကိုညီလိပ်ပြာသန့်မှာ...

“ဒါပေမယ့် ပြောမယ်စဉ်းစားမိတိုင်းလဲ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူး၊ သူတို့လဲ မပြောဘူးမေ့ထားရမယ်လို့ မွေးစားတဲ့နေ့က ဖေဖေနဲ့မေမေပြောခဲ့တာတွေ ပြန်သတိရတယ်၊ ဒါကတိပဲကတိကို ဖျက်ပြီး ပြောဖို့ကိုညီမပြောရဲပြန်ဘူးလေ၊ အဲဒီလိုဝေခွဲမရဖြစ်နေတာနဲ့ ကိုညီနဒီကိုကျောင်းမှာတုန်းက ရှောင်ပေးခဲ့မိတာပဲ”

“နဒီက အဲဒါတွေရရှိကံနေမယ်လို့ ကိုညီက ထင်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူးနဒီ၊ နဒီဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာ ယုံတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုညီကလိပ်ပြာသန့်ချင်တယ်၊ ကိုညီဘဝအမှန်ကို ပြောပြီး ကိုညီရင်ထဲက စကားကို ပြောချင်တယ်လေ”

နဒီက သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရင်းနားစွင့်နေ၏။

“ကံမကုတိကြတော့ မမျှောင်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့တယ်၊ ကိုညီအရမ်းဝမ်းသာတယ်ဆိုတာ နဒီယုံပါ၊ တိုတိုပြောရရင်တော့ ကိုညီနေ့နေမှာ ကိုညီဘဝမှန်ကို ကိုညီကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပြောပြီး နဒီကိုချစ်ရေးဆိုဖို့ပါပဲ၊ အဲဒီနေ့မတိုင်ခင်ညမှာပဲ ကိုကိုကသူနဲ့နဒီအကြောင်းပြောခဲ့တယ်”

ဒီ၊ ပြီးတော့ သူနဲ့နဒီနီးစပ်ဖို့ကိုယ်ကို အကူအညီတောင်းခဲ့တာပဲ”

“ကိုညီကလဲ ဝတ္ထုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲက အတိုင်းပဲ၊ အနစ်အခဲမယ်၊ စွန့်လွှတ်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ပြုံးထေ့ထေ့နှင့် စကားဆိုပြန်သည်။

“ကိုညီဘဝမှာ သူတို့ကျေးဇူးတရားတွေ ဆပ်မကုန်ပါဘူးနဒီ”

“နေဦးကိုညီ ကိုညီစကားကို ဖြတ်ပြီးနဒီပြောချင်တာတွေ ပြောပါရစေ၊ ကိုညီ နားထောင်ပေးပါဦး”

“ပြော နဒီ”

“ကျေးဇူးတရားတွေဆပ်ဖို့ နဒီကို ကိုညီတိုးအပ်လိုက်တာပဲ”

သူဘာမှ ပြန်မဖြေနိုင်။

“ဒီမှာ ကိုညီ၊ နဒီ ကိုညီကို နှစ်ချက်ပဲပြောပါရစေ၊ တစ်အချက်ကတော့ ကိုညီက အင်မတန်မှ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး အတ္တဦးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ၊ ကိုညီအတွက် တစ်ခုတည်းကိုပဲ ကြည့် တတ်တဲ့သူ။ ကျေးဇူးတရားသိတတ်တဲ့သူ၊ တာဝန်ကျေတဲ့သူ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က အသိအမှတ်ပြုစေချင်တယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ချမ်းသာမှု”

တို့ ထိုထံမှတီးယူချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုတောင်းလှစ်လှူဒါန နှင့် ကိုညီကြီးစားတယ်။ ဒီထက်ဆိုးတာက ကိုယ့်အတွက် သူများကို တစ်ပါးသူလက် ထိုးအပ်ရက်တယ်။ အဲဒီ အအပ်ခံရတဲ့သူရဲ ဒုက္ခဝေဒနာကို ကိုညီစာနာကြည့်ဖူးလား။ ပြောလေ...ပြောကိုညီ...”

သူဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်။ ဆိုင်ပြင်ကိုသာ အကြည့်လွှဲရင်း နားထောင်နေလိုက်၏။

“နောက်တစ်ချက်ကတော့ ကျေးဇူးဆပ်တယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ ကျေးဇူးဆပ်ဖွယ်ဆိုတာ မှန်မှန်ကန်ကန် နည်းလမ်းနဲ့ အကျိုးပြု ကျေးဇူးဆပ်တယ် ခေါ်နိုင်မှာပေါ့ ကိုညီ။ သူတို့ ဘာပဲခိုင်းခိုင်း ကျေးဇူးရှင်မို့ ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့သာ လုပ်ပေးရတမ်းဆိုရင် က... ကိုညီ ကို လူသတ်ခိုင်းမယ်။ မတရားတာတွေ အားလုံးခိုင်းမယ်။ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ အနေနဲ့ကိုညီလုပ်မှာပဲလား။ မှန်မှန်မှားမှား ကျေးဇူးတရား တစ်ခုတည်းကို ကြည့်ပြီးဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုညီလုပ်နိုင်မလား...”

သူသည်လို လုပ်ဖို့ကိုကိုကို ကတိပေးလိုက်မိပြီပဲ။ ကိုကို လုပ်တာ မတရားတာ၊ မမှန်ကန်တာ သိလျက်နှင့်သူကိုညီဖို့ ကတိ ပေးလိုက်တာ နဒီမသိပါဘဲသိသလို ပြောနေပါရောလား။ နဒီပြောတဲ့ စကားတွေဟာ သူ့ကိုထွေစေသွားစေပြန်၏။

“ဒီမှာ ကိုညီ၊ လူဆိုတာ တရားဘက်က ရပ်တည်ရမယ်၊ ရပ်တည်ရမယ်။ တရားခြင်းနဲ့ မတရားခြင်းနှစ်ခုရှိတဲ့အနက်က တရား ခြင်းဆိုတဲ့ ဘက်မှာနေနိုင်ရမယ်။ နေရရမယ်။ အမှန်တရားနဲ့ တရား ခြင်းအတွက် ဘာနဲ့မဆို လဲလှယ်ရတဲ့ သတ္တိရှိတဲ့ ယောက်ျားကိုပဲ နဒီအထင်ကြီးမယ် ကိုညီ။ ကျေးဇူးရှင်ပဲဆိုပြီး ကျေးဇူးတရားကို ငဲ့ ထွက်လို့ အမှန်တရားကို ကိုညီဖုံးမလား။ မတရားမှုကို ကိုညီလုပ်ပေး လား။ မတရားတဲ့ဘက်က ကိုညီရပ်တည်မလား...”

“တော်ပြီ နဒီ...တော်ပြီ”

သူလုပ်မှာတွေကို နဒီကကြိုတင်သိပြီး သူ့ကိုတိုက်ရိုက်ထိုး နှက် ပြောဆိုသလို သူခံစားရပြန်၏။ လှံသွားမြဲမြဲနှင့် သူ့နှလုံးသားကို ထိုးဆွနေသလိုပါလား။

“ပြောရမယ် ကိုညီနဒီဆက်ပြောမယ်။ ကိုညီဟာ လူငယ် တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အမှန်တရားကို မချစ်ဘူး၊ တရားမျှခြင်းဆိုတဲ့ ခေ့ကို မမြတ်နိုးဘူးဆိုရင် ကိုညီဟာ လူငယ်အားလုံးကို သစ္စာဖောက် ဘာပဲ။ ကိုညီလို လူငယ်တစ်ယောက်အတွက်နဲ့ လူငယ်တွေအားလုံး ခုတ်ပျက်စရာ ရှက်စရာပဲ ကိုညီ”

“တော်ပါတော့ နဒီရယ်...။ ကိုညီ မှားပါပြီ။ ကိုတောင် ဝန်ပါရစေတော့၊ ကိုညီ ဝန်ချဆို ဝန်ချ...”

သူစကားသံမှာ ဝိုသံကပါလာချင်ပြီ။

နဒီကပြော၍ မောသွားပြီလား၊ ဒေါသကြောင့် တုန်လှုပ်နေပြီလား မသိ။ စကားကိုရပ်ပြီး သက်ပြင်းချ၏။

“နဒီပြောသလို ကိုညီဟာ သားလိမ္မာဖြစ်ချင်တာ၊ ကျေးဇူးတရားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မဲ့တစ်ပေါက်အစွန်းမခံချင်ခဲ့တာတွေဟာ အတ္တကြီးတာပါပဲ။ ကိုညီရဲ့ သိမ်ငယ်ခဲ့တဲ့ဘဝကို အဲဒါတွေနဲ့ဖုံးလွှမ်းပြီး မြင့်မြတ်ချင်ခဲ့တာပါပဲ။ ကိုညီစိတ်ကို ကိုညီဖြန့်ဖြင့်ရပါပြီ။ ဘုရားမလို့ မတရားမှုကိုပါ လုပ်ပေးဖို့ ကိုညီကတိပေးခဲ့တာ မလုပ်မိသေးဘူး။ နဒီပြောတဲ့ အမှန်တရားနဲ့မမူကို ဆန့်ကျင်ပြီး ကျေးဇူးတရားတစ်ခုတည်းရဲ့မျက်နှာကို ကိုညီကြည့်မိတော့မလို့၊ နဒီစကားတွေဟာ ကိုညီအမှားကို ထောက်ပြလိုက်တာပါပဲ”

သူစကားတွေကို နဒီကနားမလည်သလို ဖြစ်နေ၏။

“ကိုညီ ဘာကိုပြောတလဲဟင်...”

“နဒီကို ကိုညီ...ကိုညီသာခေါ်လာခဲ့တာ နဒီ၊ ဓမ္မဆိုတဲ့ တရားခြင်းကို သစ္စာဖောက်ဖို့ ကိုညီဆုံးဖြတ်ပြီးခေါ်လာခဲ့တာ”

“နဒီ မရှင်းဘူး”

သူလေပူတစ်ချက်ကို မှတ်ထုတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့မှ ကိုကို

အစီအစဉ်နှင့် ကိုကိုသူကိုခေါ်ခိုင်းပုံကို လုံးစေ့ ပတ်စေ့ရှင်းပြလိုက်တော့သည်။

“ဟိုမှာ မြင်ရတဲ့ခြံကြီးထဲမှာ အိမ်ကလေးရှိတယ် နဒီ၊ အဲဒီအိမ်ကလေးထဲမှာ ကိုကိုနဒီကိုစောင့်နေတယ်၊ နဒီကို အဲဒီအိမ်ထဲပို့ပေးဖို့ ကိုယ်တာဝန်ယူခဲ့တာ၊ အခုတော့ ကိုယ့်အမှားကို သိပါပြီ နဒီ၊ ကိုယ်မလုပ်တော့ဘူး၊ နဒီသဘောနဲ့ နဒီကိုကိုရိုရာကို သွားချင်ရင်တော့ သွားပါ”

“ဒီမှာ ကိုညီ၊ ကိုညီကို ပြောမယ်၊ ကိုညီ ကိုကိုကိုနဒီချစ်လို့တွဲနေတယ်လို့ ကိုညီထင်လား”

သူပြန်မဖြေမိ။

“ဝေးသေးတယ် ကိုညီ၊ နဒီရင်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်ကိုမဲချစ်မိတာ၊ အဲဒီလူကိုပဲ သေတဲ့အထိ ချစ်သွားမှာ၊ တွဲတယ်ဆိုတာလဲ နဒီသွေးပူပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်မှားမိတဲ့ ကိစ္စ၊ ရွဲ့ချင်တဲ့ နဒီရဲ့ဗီဇစိတ်ကြောင့် ဖြစ်သွားရတဲ့ ကိစ္စ၊ ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ့်ကို သဝန်တုံ့ နှမြောလေမလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ လုပ်မိတဲ့ကိစ္စပါ ကိုညီ”

“ဒါဆို ကိုညီတို့ ဖြန့်ကြဲရအောင်”

နဒီက ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါသည်။ သူနဒီကို နားမလည်သလို ကြည့်၏။

“နဒီမပြန်ဘူး ကိုညီ၊ နဒီကိုမျိုးရှိတဲ့ခြံထဲက အိမ်ကိုသွားမယ်၊ ကိုမျိုးကိုသွားတွေ့မယ်”

“ဘာလို့ တွေ့မှာလဲနဒီ”

သူပျာပျာသလဲမေးလိုက်၏။

“အဲဒီလို သွားမတွေ့ရင် ကိုညီအစ်ကို စိတ်ထဲမှာဒီအကြံအစည်မျိုး နောက်ထပ်ကြိုးစားကြစည်ဖို့ ဝန်လေးမှာ မဟုတ်ဘူး ကိုညီ၊ ကိုညီမကူညီရင်လဲ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ သူကြိုးစားချင်ကြိုးစားမယ် အဓမ္မလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့မရဘူးဆိုတာ သူသဘောပေါက်သွားစေချင်တယ်၊ မင်းမဲ့စရှိက်ဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာမှ မအောင်မြင်နိုင်ဘူးလို့ ကိုမျိုး နားလည်အောင်လုပ်ပြမယ်”

“မဟုတ်ဘူး နဒီ၊ သူ့အကြံအစည်နဲ့ နဒီအိမ်ထဲရောက်တာနဲ့ သူ့ထောင်ချောက်ထဲရောက်ပြီလေ”

“မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မဟုတ်ပါဘူး ကိုညီ၊ တရားဥပဒေဆိုတာ မတရားခံရတဲ့ သူတွေအကဲကရပ်တည်ဖို့ ကာကွယ်ဖို့ရှိနေသေးတာပဲ၊ အဲဒါမျိုးကို နဒီမရှောင်ဘူး သွားတွေ့ရင်ဆိုင်ချင်တယ်”

“နဒီသူ့ကို လက်ထပ်တာမထပ်တာက နောက်မှ၊ နဒီကို သူ့အတင်းအဓမ္မ ကြံစည်တော့မှာပေါ့”

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

“နဒီမှာ အင်အားရှိနေသမျှတော့ သူ့နဒီကို လွယ်လွယ်နဲ့ မတရားမကြံနိုင်ဘူး ကိုညီ၊ ကိုညီ ကျန်ခဲ့နဒီသွားတွေ့မယ်”

နဒီကပြောရင်း ရုတ်တရက်ထရပ်ကာ ဆိုင်ထဲမှထွက်သွား၏။

“နဒီ...နေဦးလေ နဒီ”

သူ့ကိုပြန်၍မကြည့်တော့။ သူ့ဘာလုပ်ရမည်ကို မသိအောင် ဖြစ်နေပြန်၏။ ပြီးမှ ဆိုင်ရှင်ကိုခေါ်ပြီး ပိုက်ဆံရှင်းသည်။ သူ့ဆိုင်ထဲက ထွက်တော့ဆိုင်နှင့် မျက်စောင်းထိုးမှာ ရှိသည့်ခြံထဲကို နဒီဝင်သွားလေပြီ။ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာပြီးမှ ကားနားမှရပ်ကာ ဘာလုပ်နေရမလဲ ဟုစဉ်းစားနေပြန်သည်။ သူ့ကားနှင့် ယှဉ်ကာကားတစ်စီးရပ်တာတွေ့လိုက်၏။ သူ ငဲ့ကြည့်တော့...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ညီညီ၊ ကားပျက်လို့လား”

ဟု မေးရင်း ကားပေါ်ကဆင်းလာသည့် သူငယ်ချင်းကို တွေ့၏။ သူ့စာစ်ယောက်တည်း လိုက်သွားပါက ကိုကိုသူ့ကိုတံခါးဖွင့်ပေးမည့်မဟုတ်။ သူ့ကိုအတင်းပြန်လွှတ်မည်ဟုသိကာ သူ့ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေစဉ် သူငယ်ချင်းရောက်လာတော့ သူ့အကြံတစ်ခုရသွားသည်။

သူ့ရဲကောင်းစာပေတိုက်

“လာကွာ...ဟိုခြံထဲ ငါနဲ့ခဏလိုက်နဲ့”

“ဘာလဲကွ”

“ကိစ္စရှိလို့ကွာ၊ ခဏလိုက်နဲ့ပါ”

ပြောရင်း ရှေ့ကသူသွားသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းက ဘုမသိ
ဘုမသိ နောက်ကလိုက်လာသည်။

ခြံထဲဝင်ပြီး တိုက်ကလေးရှိရာ သွား၏။ ထင်ထားသည့်
အတိုင်း အိမ်ရှေ့သံဆွဲတံခါးကို သော့ခတ်ထားလေပြီ။ နဒီ တံခါးရှေ့
ရပ်လိုက်လျှင် ကိုကိုက ဖွင့်ပေးမည်။ နဒီ အထဲရောက်တာနှင့် ကိုကိုက
သော့ကို ခတ်လိုက်မည်မှာ မလွဲ။

“ကိုကို...ကိုကို”

သူခေါ်သည်။ ပြန်ထူးသံကိုမကြားရ။

ဖန်ခွက်ကျကွဲသံ။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်သံတွေကို ကြား
တော့ သူ့သူငယ်ချင်းက အံ့သြဟန်ပြသည်။

“နဒီ...နဒီ”

သူကခေါ်ရင်း သော့ခလောက်နှင့် တံခါးကိုထုရိုက်အသံ
ပြသည်။

“အား...ခွေးမ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ကိုကိုအော်သံပေါ်လာပြီး တံခါးခဆီပြေးသလာသံ ကြားရ
သည်။ အိမ်ခန်းက အိမ်နောက်ဘက်ကျကျမှာပို့ သူတို့ခေါ်သံတွေ
မကြားလေသလား။

သံဆွဲတံခါးနားကို နဒီရောက်လာ၏။ ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲနှင့်
သူ့အင်္ကျီရှေ့ဘက်က တစ်ခြမ်းပြနေသည်။ နဒီကအင်္ကျီအပြစ်ကို လက်
နှင့် အုပ်ထား၏။

နဒီနောက်မှကိုကို လိုက်လာသည်။ နှုတ်မှ ရေရွတ်ရင်းသူ
တို့ကို မြင်တော့ကြောင်ပြီးရပ်၏။

“ညီဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကိုကို တံခါးဖွင့်”

“ခွေးမ ငါ့လက်ကို ကိုက်တယ်”

လက်ဖျံကို ကုန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ရင်း အနားရောက်
လာသည်။ ဆုပ်ထားသည့်အောက်မှ သွေးတွေဖြာကျနေတာ မြင်သည်။

“အနားမလာနဲ့နော် ကိုမျိုး၊ နဒီခေါင်းကို ရိုက်လိုက်မယ်”

လက်ထဲမှာပါလာသည့် ပုလင်းဖြင့် ချိန်ရင်းနဒီကအော်သည်။

“ကိုကိုတံခါးဖွင့်...၊ နဒီ တံခါးဖွင့်ပေးလိမ့်မယ်ဘေး
ကိုဖယ်”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ကိုကိုက သူ့နောက်နားက သူ့သူငယ်ချင်းကိုမြင်ပြီး ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ သော့ကိုရှာသည်။ ပြီးတော့ သော့တွဲကိုယူပြီး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ သူနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းအထဲကို ဝင်လိုက်၏။

သည်တော့မှ နဒီကလက်မှ ပုလင်းကိုချလိုက်သည်။

“ကိုညီအစ်ကိုက တကယ့်တိရစ္ဆာန်၊ လူမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထဲရောက်တာနဲ့ နဒီကိုအတောင်းချုပ်ပြီး အိမ်ခန်းထဲခေါ်သွားတာ ပြီးတော့ နဒီကိုအမွေကြံတာ၊ သူ့အရက်တွေလဲ အရမ်းမူးနေတယ်”

နဒီက သူ့ကိုတိုင်တော့၏။

“ကိုယ်ပြောတဲ့ကြားက နဒီသွားတာ မှားတယ်”

“စကားပြောလို့ရမယ် နဒီထင်တာ၊ ဒီလောက်မိုက်ရိုင်းမယ်လဲ မထင်လို့...၊ သွားမယ်ကိုညီ”

ပြောပြီး နဒီအိမ်ထဲမှထွက်သည်။

“ကိုကို အိမ်ပြန်ခဲ့၊ ညီသူ့ကိုပြန်လိုက်ပို့လိုက်မယ်၊ လာသူငယ်ချင်း”

သူ့သူငယ်ချင်းကတော့ အားလုံးကိုဘာမှနားမလည်သလို ဟို ကြည့်သည်ကြည့်နှင့် အိမ်ထဲမှ ပြန်ထွက်လိုက်လာသည်။

ကျေးဇူးပဲသူငယ်ချင်း...ဟု ကားပေါ်တက်နေသည့် သူငယ်

ချင်းကို သူနှုတ်ဆက်၏။ သူငယ်ချင်းက လက်ပြပြီးထွက်သွားသည်။

ကားပေါ်ရောက်တော့...

“ကိုညီ ရဲစခန်းကို မောင်းပါ၊ အိမ်ကိုမပြန်နဲ့ဦး”

ဟု နဒီကပြောလိုက်၏။

“နဒီရယ်... ပိုရှုပ်ကုန်လိမ့်မယ်”

နဒီသူ့ကို ကြည့်သည်။

“ဟိုးလေးတကြော်ဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးက အရှက်ရမယ်လို့ကိုညီ ပြောချင်တာလား၊ မရဘူး ကိုညီ၊ အရှက်ကိုငဲ့ပြီး မတရားတာကိုတော့ နဒီဘယ်တော့မှ ခေါင်းငုံ့မခံဘူး၊ မိန်းကလေးမို့ဆိုပြီး မတရားတာကို အရှက်ကြောင့်ငြိမ်နေမယ့်အထဲမှာ နဒီမပါဘူး၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားမှု၊ မတရားကြံစည်မှု ဖွင့်လို့ရတဲ့ အမှုအားလုံး ဖွင့်ရမှာပဲ”

“သံသရာ ရှည်နေဦးမှာနဒီ”

“ကိုညီ လိုက်မပို့ချင်ရင် နဒီဆင်းမယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ တက္ကသိုလ် သွားမယ်၊ အခုန ကိုညီသူငယ်ချင်း နာမည်ပြော၊ သက်သေထည့်မယ်”

သူသက်ပြင်းချသည်။ နဒီကို ဘယ်လိုမှတားရမည်မဟုတ်

ဆိုတာ သူနားလည်သည်ပဲ။

ကားကိုကွေ့ကာ ရဲစခန်းရှိရာသို့မောင်းခဲ့၏။

ဟိုရောက်တော့ နဒီကတိုင်ချက်ဖွင့်သည်။

သက်သေက သူနှင့်စောစောကသူငယ်ချင်း။ ဘယ်လို

မပတ်သက်ချင်လို့ မရတော့သော အခြေအနေမျိုးရောက်ခဲ့လေပြီ။

စုတ်ပြသွားသော အင်္ကျီအားသက်သေအဖြစ် သိမ်းလိုပါသည်။

ဆိုတော့ သူကသူ့ ရုပ်အင်္ကျီကိုချွတ်ပေးလိုက်၏။ သူ့မှာက အတွင်း

တီရှပ်ပါလာသေးလို့ တော်သေးသည်။ ရေချိုးခန်းထဲသွားပြီး အင်္ကျီ

ကိုလဲကာ နဒီ၏စုတ်ပြသွားသော အင်္ကျီကိုသက်သေအဖြစ်ထားခဲ့

၏။

(၁၂)

သည်အမှုနှင့် ကိုကိုအဖမ်းခံရသည်။ ဖေဖေရောမေမေပါ

နဒီကိုအမှုကျေအေးပေးဖို့ တောင်းပန်သော်လည်း မရ။ အန်တီချို

နှင့် သူ၏ဖျောင်းဖျူမှုကိုလည်း နဒီကလက်မခံ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ့ကိုအမှန်တရားတွေ ဖုံးကွယ်ပြီးသက်

သတ္တုကိဖို့ ဖေဖေနှင့် မေမေကပြောတော့၏။ သူတို့၏ ကျေးဇူးတ

ရားတွေကို သည်နည်းနှင့်ဆင်ပါတော့ဟု တောင်းပန်သည်။ သူ ဘယ်

လိုပဲညာညာ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိသေးတာ သူထောက်ပြ

သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးက မျက်မြင်သက်သေတွေ။

သို့သော်လည်းအမှုကို ပေါ့စေရန်၊ နဒီနှင့်ကိုကိုက ချစ်သူ

တွေ၊ သူတို့နှစ်ဦး သဘောတူချိန်တွေကြရင်း အခန့်မသင့်ဖြစ်ကြတာပါဟု သူ့ကိုညှာပြီးထွက်စေချင်ပြန်သည်။

သူ့အမှန်တရားကို မဖုံးကွယ်လိုတော့။ ကိုကိုကိုသနားမိသော်ငြား အမှားကိုတော့သူမထွက်ချင်ပြန်။

သည်လိုနှင့် သူ့အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့မိတော့၏။ သူ့အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာပင် သူ့ကိုအမွေဖြစ်ကြောင်း ကြော်ငြာသတင်းစာမှာ ပါလာခဲ့သည်။ ထူး၍သူဝမ်းမနည်းမိတော့။

တစ်ခုတော့စိတ်မကောင်းစရာပင်။ သူ့အလုပ်ခွင့်ကသူတွေ့သူတို့၏ အသိုင်းအဝိုင်းတွေမှာတော့ သူနှင့်မြနဒီက ပူးပေါင်းကြစည်ပြီး ကိုကိုကို အမှုဆင်ခဲ့သည်ဟု ဖေဖေတို့မေမေတို့က သတင်းလွှင့်ထားခြင်းပင်။ သည်ကိစ္စကို အန်တီချိုကပါ ယုံပြီးမြနဒီနှင့် စကားများကာ မြနဒီကအန်တီချိုအိမ်က ဆင်းလာ၏။ မြနဒီက လောလောဆယ် သူ့စတိုးဆိုင်က ရုံးခန်းမှာနေသည်။ အမွေဖြစ်ကြော်ငြာပါပြီးနောက် နေ့မှာသူ မြနဒီ၏စတိုးဆိုင်ကိုသွားကာ မြနဒီနှင့်တွေ့၏။

“ကိုညီ အခုဘယ်မှာနေလဲ”

ဟု သူ့ကိုမေးသည်။

“ကိုညီ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အခန်းမှာနေတယ် နဒီ

ကိုညီမှာ ပိုက်ဆံစုထားတာရှိပါတယ်၊ အခန်းတစ်ခန်းငှားမလို့ ရှာနေတုန်းပဲ”

“မငှားနဲ့တော့ ကိုညီ”

သူမြနဒီကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ကြည့်လိုက်မိ၏။

“နဒီအိမ်မငှားတော့တာ စာချုပ်ပြည့်တော့မယ်၊ ပြည့်ရင် နဒီဆက်မငှားတော့ဘူး၊ ကိုညီနဲ့ နဒီလက်ထပ်ပြီးအိမ်မှာပဲနေရအောင်”

အပြုံးအရယ်မရှိ ပကတိတည်ငြိမ်စွာ သူ့ကိုကြည့်ရင်း နဒီ ပြောနေသည်။

“အခု အချိန်လက်ထပ်ရင် ဖေဖေတို့သတင်းလွှင့်ထားသလို...”

“ဘာလဲ ကိုညီ၊ နဒီက ကိုမျိုးနဲ့အရင် သမီးရည်းစားဖြစ်ပြီးမှ ကိုညီနယ်ကရောက်လာတော့ ကိုညီကိုကြိုက်၊ ဒါနဲ့ ကိုမျိုးကို ထိုညနဲ့ နဒီကအမှုဆင်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ကြံစည်ကြတယ် ဆိုတဲ့သတင်းလား၊ အဲဒါတွေမေ့ထားစမ်းပါ ကိုညီရယ်၊ ကိုညီအခုထိ အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့ သတ္တိနည်းနေတုန်းပဲလား”

“နဒီနာမည် ပျက်မှာစိုးလို့ပါ”

“နဒီအဲဒါတွေ ဂရုမစိုက်ဘူးကိုညီ၊ နဒီဘက်က မှန်ဖို့ပဲ၊ နဒီဂရုမစိုက်မယ်”

စကားအပြတ်မှာ နဒီကသွယ်အံ့ဆွဲထဲမှ ထုတ်ပြီးလက်ထပ်စာ
ချုပ် နှစ်ခုကိုစားပွဲပေါ် တင်လိုက်၏။

(၁၃)

“အဝေးဆုံး...”

အနော်မာ ကမ်းမှာတော့

ယသော်ဓယာ လွမ်းကျန်ခဲ့မယ်။

ပြန်လည်ကာ အသွားမဖျက်ပါရစေနဲ့

ဂဏ္ဍက ဖွားဖက်တော်ရယ်...

ချစ်တာ သိပေမယ့်

သစ္စာရှိရာ ရှေ့လမ်းပေါ်

မေ့စတမ်းကွယ် တာရှည်ကြည့်

ပါရမီဖြည့် ကျန်ပါကွယ်...

သံသရာနယ်က ရုန်းအထွက်။

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

ကြာချည်လုပ်လွမ်းတုန်းမှာပဲ...
 ယာယီဇာတ် တစ်ခန်းဆုံးပြပေါ့...
 ပန်းကုန်ယ သစ္စာဆင်ဖို့ ခရီးသွားမှာဗို့
 စည်းခြားကျန် မျှော်... မျှော်... ကာနဲ့
 ယသော်ဓယာ တစ်သက်လွမ်းစေမယ့်
 မနော်မာ တစ်ဖက်ကမ်းကို
 (ကဏ္ဍကရယ်...) လှမ်းတော့သွက်သွက်...။

“အဲဒါနဒီကို ဟိုအိမ်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်လို့ ကိုကိုကို ကတိ
 ပေးပြီး ပြန်လာတဲ့ညက ရေးထားတဲ့ ကဗျာနဒီ၊ နဒီ ကိုညီနဲ့အဝေး
 ဆုံးကို ရောက်တော့မှာပဲလို့ ခံစားပြီးရေးဖြစ်ခဲ့တာ”

နဒီကဗျာစာရွက်ကလေးကို စားပွဲပေါ်ပြန်တင်ရင်း သူ့ကို
 ကြည့်၏။ ပြီးမှ...

“ကိုညီ အဝေးဆုံးကိုခွဲရတော့မယ့် ခံစားချက်နဲ့ ရေးထားတာ
 နဒီခံစားလို့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုညီအကြောင်းအရာ တင်ပြမှု
 က မှားနေတယ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နဒီ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“မြတ်စွာဘုရားက သစ္စာတရားရှာဖို့ တောထွက်ခဲ့တာ၊
 သုံးဆယ့်တစ်ဘုံက လူ၊ နတ်၊ သတ္တဝါအားလုံး ကောင်းကျိုးအတွက်
 သစ္စာတရား ရှာမှာလေ၊ ကိုညီက ကိုညီအတ္တအတွက်၊ ကိုညီအစ်ကို
 အတွက် မတရားမှုကြီးကို ကူညီမှာ၊ ဘယ်မှာ ထပ်တူပြုလို့ ရနိုင်မှာ
 တဲ့လဲ၊ ဟုတ်ဘူးလား”

“တော်ပါတော့ နဒီရယ်၊ ညီနောင်တရလို့ တရားရုံးမှာ
 အမှန်တွေ သက်သေထွက်ခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ မကျေနပ်သေးဘူးလား၊ အမှန်တ
 ရား မျက်နှာထက် ဘယ်သူမျက်နှာမှ မထောက်ဘူးဆိုတာ ပြခဲ့ပြီပဲ”

ကဗျာစာရွက်ကလေးကို ကောက်သိမ်းရင်း သူနဒီကို
 မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်မိပြန်၏။ နဒီနဲ့ ဝေးရရင် ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆို
 တဲ့ ခံစားမှုကို နဒီသိရင် ကျေနပ်ပါပြီဟု သူဆက်ပြောလိုက်မိပြန်
 သည်။

၁၁၁၁

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

(၁၃)

တရားရုံက ပြန်လာပြီးနဒီပြောသမျှကို သူနားထောင်ဖြစ်သည်။ ကိုကိုကို ထောင်သုံးနှစ်ချလိုက်ပြီ ဆိုတော့ရင်ထဲမှာ ဆို့၏။ အိမ်ကိုဖတ်အပြီးမှာ မေမေမေ့လဲသွားသည် ပြောတော့ မေမေ့အတွက် ဇိတ်ပူရပြန်သည်။

“ကိုမျိုးက နဒီကို ဟိုအိမ်ထဲမှာပြောတယ် ညီရဲ့...”

ထောက်ကြံ့ကအိမ်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

“မြနဒီဆိုတာ မြစ်လိုကောက်ကျွဲပြီး စိမ်းကားရက်စက်တဲ့ ခြီးမတဲ့၊ အဒီလို အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်သွားတယ်လေ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

၃၀၀ * သီရိရဲ ဖြန့်

ဟု စကားဆက်၏။

“တရားရုံးက အဆင်းမှာလဲ နဒီကိုကြည့်သွားတဲ့ အကြည့်က ဝါးစားချင်လောက်အောင် မုန်းတီးစွဲရှာတဲ့ အကြည့်ပဲ ညီ၊ နဒီ ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ မြန်ဒီဆိုတာ သစ္စာတရားနဲ့ တရားခြင်းဆိုတဲ့ ကမ်းပါး နှစ်ဖက်ကြားက “အမှန်တရား” ဆိုတဲ့ ပင်လယ်ဆီကို စီးဆင်းနေတဲ့ မြစ်လို့သူထောင်ကထွက်လာရင်တော့ အမြင်ပြောင်းသွားနိုင်ပါတယ် ညီရယ်...”

မြန်ဒီမျက်နှာဆီသို့ သူအကြည့်ရောက်၏။

အမှန်တရားကို မြတ်နိုးသဖြင့် ရဲရင့်နေသော မျက်နှာ၊ တရားခြင်းကို တွယ်မက်သဖြင့် ယုံကြည်ချက်ရှိသော မျက်နှာ၏ ကျွန်သရေကို သူရှာဖွေလိုက်မိသလို။

ရင်ထဲမှာ အလိုလို ချမ်းမြေ့ရပြန်၏။

ကောက်ကွေသော မြစ်တို့၏ ဖြောင့်စင်းခြင်းကို သူနားလည်လိုက်မိသည်။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်